STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI

BULETIN

Volumul 3, Numărul 5, 1997

În acest număr: Pag.

Planul 1
Una dintre uneltele cartelului 22
Planul în zilele noastre 37
De la o zi la alta 49
Lupta pentru pace 61

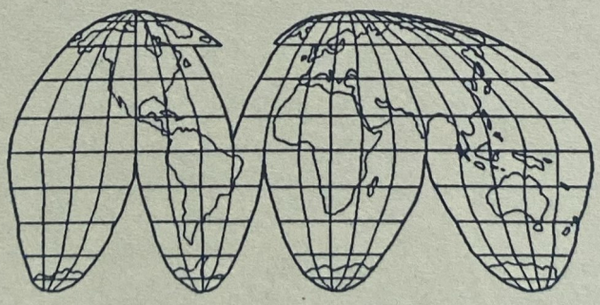

BULETIN

apare în funcţie de strângerea materialului

STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI - Vol. 3, No. 5, 1997

PLANUL (THE PLAN)

Government creates an illusion of quenching people's thirst for justice. In fact it lulls their conscience into thinking that the steam roller which is about to flatten them is salvation - Guvernul crează iluzia că alină setea de dreptate a oamenilor. In realitate le adoarme conştiinţa făcându-i să creadă că tăvălugul care-i va zdrobi le aduce salvarea (Alexander Soljenitân).

Acum o jumătate de secol, patrioţi români putrezeau şi mureau în închisorile comuniste aşteptând să vină americanii să-i scoată de acolo. Între timp americanii [nu poporul american ci cabala de la conducerea lui] se ocupau cu distrugerea civilizaţiei şi forţei de rezistenţă a naţiunilor creştine europene şi cu înfundarea cât mai adânc în închisori a patrioţilor care-i aşteptau ca pe nişte salvatori. Astăzi, români şi americani patrioţi scriu şi se adresează preşedintelui american Bill Clinton cerându-i să le apere interesele; iar acesta îşi dedică toate puterile întru distrugerea acestor patrioţi, atât români cât şi americani. Cel care-şi pune speranţele în bunăvoinţa celui mai crunt duşman al său n'are prea multe şanse de scăpare.

Vom documenta afirmaţiile de mai sus cu dovezi scoase din *The Plan*, carte publicată în 1989 de către Independent Research Associates.

Ceeace trebuie să înţeleagă publicul înainte de toate este că de când alegerile sunt computerizate şi mass media este concentrată în mâinile plutocraţiei, preşedintele Statelor Unite nu mai are nici o legătură cu nimeni decât cu stăpânii lui care l-au ales pentru că este corupt şi lipsit de scrupule şi l-au instalat cu uşurinţă acolo unde se află cu ajutorul spălării

creierului maselor de către mass media dar mai ales cu ajutorul fraudei electorale facilitate electronic. Hotărârile şi acţiunile preşedintelui statului sunt determinate de interesele plutocraţiei care acţionează prin corporaţiile gigantice prin care monopolizează mijloacele de trai. O astfel de corporaţie este Archer Daniels Midland (ADM), condusă de Dwayne Andreas, prieten strâns al lui Gorbaciov şi susţinător al lui Bill Clinton. ADM este una dintre cele 300 de corporaţii care în 1989 făceau parte din Consiliul Comercial şi Economic al Statelor Unite şi Uniunii Sovietice, consiliu creat de Departamentul Comerţului [echivalent cu ministerul comerţului] al Statelor Unite. În 1985 ADM a publicat în jurnalul acestui consiliu harta pe care o redăm aici, arătând cum se contopesc Statele Unite cu Uniunea Sovietică (*The Plan*, pp. 4-5). Nota noastră: în 1989 mascle erau alarmate de această sovietizare prea deschisă a lumii "libere" occidentale. Atunci Uniunea Sovietică a dispărut, s'a dizolvat şi a continuat să funcţioneze sub altă firmă. Dar Anatolii Golâţin, fost ofiţer KGB fugit în occident, documentează în cartea sa *New Lies for Old* publicată în 1984 că pretinsa prăbuşire a Uniunii Sovietice era un plan bine elaborat de către conducerea sovietică cu zeci de ani în urmă. Strategia sovietică era şi a rămas în continuare sovietizarea întregii lumi prin convergenţa finală a sovietelor ascunse după o "faţadă social-democratică" (Golâţin, *op. cit.*, p. 349) cu restul lumii. Astfel s'a creat mitul dispariţiei comunismului; şi sovietizarea occidentului merge înainte.

Sovietizarea occidentului a început de mult, treptat şi pe nesimţite, şi are loc conform unui plan (de unde titlul cărţii *The Plan*). În 1953 Norman Dodd a fost însărcinat de către Congresul american cu examinarea activităţilor fundaţiilor, care sunt entităţi enorm de bogate scutite de impozite prin care plutocraţia conduce acţiuni propagandistice, sociale, culturale şi economice. Une dintre cele mai mari fundaţii din lume, fundaţia Ford, avea în 1989 o avere de $2,5 miliarde. Norman Dodd descrie ce face fundaţia Ford cu această avere, în cuvintele preşedintelui fundaţiei din 1953, Roman Gaither, care i-a spus în faţă dar neoficial: "Domnule Dodd, noi lucrăm aici conform directivelor ... primite de la Casa Albă [preşedintele Statelor Unite]... Esenţa acestor directive cărora ne conformăm este să ne folosim bursele şi banii alocaţi ca să schimbăm modul de viaţă din Statele Unite în aşa măsură încât noi să putem cu uşurinţă fi contopiţi cu Uniunea Sovietică". Întrebat de ce nu arată publicului american acest lucru, Roman Gaither a ripostat că acest lucru este exclus. Dar "planul" a mers înainte. În 1985 şcolile americane erau restructurate după documente şi directive primite din Uniunea Sovietică, conform unui acord încheiat între fundaţia

Carnegie din New York şi Academia de Ştiinţe a Uniunii Sovietice. În 1988 Dwayne Andreas, capul corporaţiei ADM, spunea că "în timp ce sovieticii adoptă metode ale economiei de piaţă capitalistă ca să perfecţioneze socialisnul lui Lenin, în ultimii 40 de ani noi [americanii] am adoptat multe metode socialiste care vor face să funcţioneze mai bine capitalismul... În occident, de mult avem proprietatea de stat asupra marilor întreprinderi. Şi acolo unde guvernul nu este proprietarul întreprinderilor, este un partener în ele prin politica de impozite şi credite. Aşa că noi [comunişţii şi capitaliştii] nu suntem aşa de departe unii de ceilalţi cum cred mulţi" (p. 5). Prin "perfecţionarea socialismului" aceşti plutocraţi filantropi înţeleg o şi mai mare cruzime şi o şi mai adâncă înrobire a cetăţeanului; desfiinţarea lagărului de concentrare comunist este ultimul lucru din lume pe care-l doresc plutocraţii şi marionetele lor ca Bill Clinton. "Socialismul, cu toate resursele lui gigantice, nu se poate hrăni singur. Cât de uşor ar fi ... să se oprească exportul de grâne către Uniunea Sovietică, până trupele sovietice se retrag din ţări ocupate ca Cehoslovacia, Lituania, Estonia şi Letonia ... N'ar trebui decât să se oprească furnizarea de grâu câteva luni, şi întreaga structură a socialismului s'ar nărui", scria Suvorov în 1985. Dar directoratul talmudic care a dirijat revoluţia bolşevică din 1917 şi a ordonat bancherilor de pe Wall Street din New York s'o finanţeze nu are în plan dispariţia ci globalizarea comunismului. Şi este ajutat de elita plutocratică ne-iudaică; Jacob Schiff, bancher evreu din grupul lui Rothschild, a dat $20 milioane pentru victoria bolşevismului în 1917; dar şi J.P. Morgan, ne-evreu [dar despre care se scrie că nu era decât un agent al casei Rothschild] a dat $1 milion; şi Lordul Alfred Milner, cel care a înfiinţat grupul elitist plutocratic subversiv al Mesei Rotunde de la Oxford, a dat 21 milioane de ruble bolşevicilor şi a fost personal în Rusia în 1917 ca să asigure transferul de arme către mercenarii bolşevismului. Lenin nu s'a bucurat de sprijinul maselor de ruşi, care habar n'aveau de ce se întâmplă cu ei, ci de sprijinul corporaţiilor şi băncilor familiilor plutocratice americane Morgan, Harriman, Rockefeller, şi de sprijinul constelaţiei bancherilor evrei internaţionali (Rothschild, Kuhn-Loeb). Citâm din *The Plan:* "Între timp, Woodrow Wilson [preşedintele american de atunci] şi alţi demnitari americani îi furnizau lui Lenin arme şi ajutor militar pe ascuns. Familia Rockefeller, încheind un târg cu Lenin pentru câmpurile petrolifere bogate din Caucaz, a aranjat un împrumut de $750 milioane pentru bolşevici. Tirania comunistă era bine finanţată. Succesorul lui Lenin, Iosif Stalin, a ucis intenţionat prin înfometare 9 milioane de ţărani ucrainieni şi a condamnat zeci de milioane de deţinuţi politici la închisoare şi tortură în lagăre de exterminare.

This map is far from accurate, but it does serve to illustrate a very important point.

As trade between the U.S.S.R. and the U.S. expands, we're growing closer and closer together.

And that's especially true when it comes to food, feed and other agricultural products.

Those who trade with the Archer Daniels Midland Company are linked directly to America's largest source of processed agricultural products.

They also have access to tremendous amounts of corn, wheat, soybeans and other grains plus the wealth of technical knowledge ADM has acquired over the years.

So even though we're 5,000 miles apart, when you trade with ADM the distance seems to disappear.

ADM

Archer Daniels Midland Company
Decatur, Illinois 62525 U.S.A.
Telex: 25-0121 ADM-DTR

Între timp, firme americane - inclusiv DuPont, Ingersoll Rand, IBM, Westinghouse, U.S. Steel Corporation, U.S. Rubber, General Electric, Guaranty Trust, New York Life, International Harvester şi Vacuum Oil - furnizau bazele financiare şi industriale ale puterii staliniste. Regimul genocid al lui Stalin n'a fost decât o FAŢADĂ pentru un enorm conglomerat de pe Wall Street care includea compania Kuhn & Loeb din New York a lui Jacob Schiff. Kuhn & Loeb a finanţat primul cincinal al lui Stalin" (p. 10). Sovieticii au primit de la bancherii occidentali $130 miliarde împrumut. Dacă ar refuza să-şi plătească datoriile, scriau autorii cărţii *The Plan* în 1989, sovieticii ar ruina sistemul monetar global. Astfel împuterniciţi, sovieticii au negociat în 1988 un acord conform căruia împrumutul lor este **garantat** în aşa fel încât **dacă sovieticii nu-şi plătesc datoriile către corporaţiile şi băncile care le-au acordat împrumutul, banii datoraţi vor fi colectaţi de către creditorii lor DE LA CETĂŢENII AMERICANI** (p. 11). Acestora li se vor confisca bunurile şi vor fi reduşi la nivelul celor din colhozurile sovietice. Şi astfel se va realiza contopirea sovietelor cu occidentul. Nota noastră: încă în 1980, preşedintele Jimmy Carter a impus "legea monetară" numită *The Monetary Act of 1980* prin care toate împrumuturile făcute unor ţări străine care nu vor să-şi plătească datoriile faţă de bancheri vor fi plătite de către contribuabilul american.

Nomenklatura sovietică, care corespunde elitei plutocratice occidentale, constă din circa 3 milioane de persoane care se bucură de întreaga avere a zonei sovietice. Ea constă din membrii partidului comunist, a serviciului de securitate militară, şi a KGB-ului sovietic (p. 13). Nota noastră: după 1989, aceşti plutocraţi sovietici s'au "privatizat" şi stăpânesc pe faţă ca proprietari averea fostei Uniuni Sovietice. După cum în trecut corporaţiile americane îşi încheiau târgurile cu nomenclatura, astăzi ele le încheie cu aceşti "privatizaţi". Târgurile încheiate sunt profitabile, căci mâna de lucru în gulagul sovietic este foarte ieftină. Avraham Şifrin, dizident sovietic evreu şi fost deţinut, apreciază că între 1917 şi 1989 au pierit 60 de milioane de deţinuţi politici în gulagul sovietic. [Despre aceste 60 de milioane nu auzim niciodată; auzim mereu despre cele 6 milioane iluzorii de evrei chipurile gazaţi de nemţi]. Marca fabricii de pe cătuşele cu care era înlănţuit Vladimir Bukovski, un dizident, în gulagul sovietic, arăta că fuseseră fabricate în Statele Unite (p. 23). "Cercetările noastre ne-au convins", scriu autorii, "că un cartel internaţional de familii şi indivizi - care sunt proprietarii şi şefii unei reţele globale de bănci, corporaţii şi fundaţii scutite de impozit - au acumulat avere aşa de imensă încât cu ea au cumpărat puterea asupra stării politice şi economice a fiecărei naţiuni din lume. Colaborând în

liniște acești potentați mânuiesc în scopurile lor guvernele țărilor, atât ale celor 'democratice' cât și ale celor totalitare" (p. 28). Asta scriau în 1989. De atunci ne-am convins nu numai de adevărul spuselor lor; ne-am convins că plutocrații urgentează o integrare accelerată a tuturor țărilor în fieful lor global reducându-le pe toate la nivelul de trai cel mai scăzut posibil - la nivelul de trai al deținuților din laogai, din lagărele de concentrare ale Chinei comuniste, unde omul este mai puțin decât o vită și este exploatat, bătut, înfometat și ucis la bunul plac al paznicilor. Dr. Carroll Quigley, profesor la universitatea Georgetown, mentorul președintelui american Bill Clinton, atestă existența acestei rețele al cărei salariat a fost și la ale cărei documente secrete a avut acces timp de doi ani. Această rețea operează, scria Quigley, "așa cum cei de extremă dreaptă cred că operează comuniștii". Scopul ei era definit de Senatorul Jesse Helms pe când era patriot ca "convergența finală, contopirea, Statelor Unite cu Uniunea Sovietică, într'o cultură comună, economie comună, filozofie comună și sub același despotism" (p. 29).

Mulți membri ai inteligheției declară pe față eforturile lor în realizarea acestui plan. Saul Mendlovitz este de părere că "nu ne mai punem întrebarea dacă va fi un guvern mondial în anul 2000. După cum văd eu lucrurile, întrebările care ne stau în față sunt: cum va apare - printr'un cataclism, dezvoltare lentă, sau planificare rațională - și cum va fi, totalitar, benign, sau cu participarea maselor (probabilitățile fiind cele mai mari pentru prima alternativă)". Richard Falk, profesor de drept internațional la universitatea Princeton, este unul dintre directorii de la World Order Models Project (WOMP), directorat cu sediul la New York din care fac parte reprezentanți sovietici și ai Chinei comuniste, și care este finanțat de fundațiile Rockefeller și Carnegie Endowment for World Peace; întemeietorii fundației Carnegie sunt aceiași care au finanțat revoluția bolșevică. Richard Falk spune: "Vom încerca să instaurăm noul sistem în jurul anului 2000 sau puțin mai târziu ... Esențialmente prevedem administrarea centralizată a multor sectoare de activitate umană - sănătatea, protecția mediului, banii, afacerile, folosirea oceanelor și a spațiului extraterestru, dezarmarea, ajutorarea sinistraților, menținerea păcii și înțelegerile, și conservarea resurselor" (p. 30). Sub pretextul "protecției mediului" și "conservării resurselor" proprietarii mici și mijlocii sunt expropriați astăzi în America și feudele imense ale plutocrației le înghit proprietățile; platforma socialistă a cartelului internațional plutocratic cere eliminarea "burgheziei", a clasei de mijloc, și reducerea tuturor celor care nu sunt membrii cartelului la nivelul sclavilor, care nu pot avea proprietate privată.

"Națiunile Unite nu reprezintă stadiul final în dezvoltarea ordinii mondiale, ci doar un stadiu

primitiv", scria John Foster Dulles în 1945. După o jumătate de secol, se trece la o nouă fază prin crearea de sute de comisii, birouri, secretariate și organizații internaționale care să înlocuiască guvernele naționale situându-se deasupra lor în diverse ramuri. Guvernele naționale "se vor atrofia", zice Falk, ca bun marxist ce este (p. 35). Astăzi, în 1997, îl auzim pe președintele Bill Clinton declarând la o conferință de presă că trebuie să învățăm să ne îndeplinim obligațiile pe care ni le impune **interdependența** globală; au apus vremurile independenței naționale, după cum au apus vremurile drepturilor omului la viață, libertate, și produsul muncii lui. Nomenclatura decide în numele intereselor democratice ale tuturor când trebuie eliminați dintre cei vii "consumatorii inutili", *the useless eaters*, adică acei membri ai maselor care nu mai pot munci ca înainte. Practica eutanasiei, adică a uciderii bătrânilor și bolnavilor incurabili, a fost observată în China comunistă, în Olanda și în Statele Unite; și teoria eutanasiei a fost prapagată încă din anii 1970 în occident. Despre eutanasie vezi mai jos.

Cartelul plutocratic internațional duce o ofensivă împotriva Constituției Statelor Unite, căci aceasta conține articole despre drepturi individuale (*The Bill of Rights*). Statele care constituie Statele Unite au și ele constituții care consfințesc drepturile inalienabile ale cetățenilor lor. De aceea cartelul a creat "regiuni" care să elimine granițele dintre state și să elimine totodată și drepturile cetățenilor. În anii 1960, cartelul a cheltuit milioane de dolari pentru propagandă printre inteligheția în favoarea unei "*Propuneri de model constituțional pentru noile State ale Americii*, în care hoarde de birocrați planificatori, supraveghetori, și organizatori vor controla fiecare activitate omenească care va fi planificată central pentru toți, ca în cel mai perfect socialism. Acest model constituțional, elaborat de către Centrul pentru Studiul Instituțiilor Democratice din Santa Barbara, California, prevede că senatorii statelor nu vor mai fi aleși ci numiți pe viață de către președinte; justiția va fi sub controlul total al unui judecător suprem ai cărui subalterni numiți de el, și nu aleși, vor veghea să fie aplicată legea internațională; nici un cetățean nu va avea arme; școlarizarea de stat va fi obligatorie și va fi accesibilă diferențiat celor aleși de către nomenclatură; nu va mai exista libertate de expresie, comunicare, mișcare, întrunire și petiție atunci când guvernul o suspendă declarând "starea de urgență". Această "stare de urgență" apare mereu în acest model de constituție. Un alt braț al cartelului este Comitetul pentru Sistemul Constituțional, printre ai cărui fondatori se numără Lloyd N. Cutler, care găsește că unii membri ai Congresului, îndemnați de alegătorii lor, uneori pun bețe în roate plutocrației, și de aceea trebuie subordonat Congresul președintelui, care să-l poată dizolva dacă nu se

aliniază perfect la deciziile lui. Instrumentele plutocraţiei continuă să facă propagandă pentru modificarea sau înlocuirea Constituţiei Statelor Unite pe care o percep ca o piedică în sovietizarea Statelor Unite.

O altă metodă de sovietizare a lumii libere este înlocuirea drepturilor inalienabile ale cetăţeanului cu privilegii, acordate sau nu, la bunul plac al birocraţiei, numite "drepturile omului". Ceea ce Naţiunile Unite numesc "drepturile omului" sunt astfel de privilegii, după cum o arată chiar Declaraţia Drepturilor Omului. După promulgarea ipocrita a anumitor drepturi ale omului, această declaraţie continuă arătând că aceste drepturi pot fi revocate "după cum determină legea": "exersându-şi drepturile şi libertăţile, fiecare va fi supus numai la limitările determinate de lege în scopul asigurării recunoaşterii şi respectului pentru drepturile şi libertăţile altora şi asigurării cerinţelor juste ale moralei, ordinii publice şi bunăstării generale într'o societate democratică. **Aceste drepturi şi libertăţi nu pot fi în nici un caz exersate contrar scopurilor şi principiilor Naţiunilor Unite**", se scrie în Declaraţia Drepturilor Omului (p. 43). Deci dacă scopul Naţiunilor Unite este eliminarea dintre cei vii a 80 % din populaţia globului, dreptul individului la viaţă se anulează.

Falk scrie că guvernul mondial va acorda individului următoarele privilegii revocabile: 1) dreptul la mâncare, adăpost, sănătate, şi educaţie; 2) dreptul de a fi protejat de genocid, tortură, arest arbitrar, închisoare şi execuţie, şi de a fi protejat de "duşmanii statului" [aceşti "duşmani" nu au nici un drept însă]; 3) dreptul de a-şi alege gruparea politică, locul de muncă, locul de trai, activitatea şi orientarea culturală şi dreptul de a "participa în proceduri care formează şi pun în aplicare norme"; 4) dreptul la muncă pentru a-şi asigura un minim de comfort şi supravieţuire. Aceste "drepturi", toate înşirate şi în Constituţia Uniunii Sovietice până în 1989, nu conţin printre ele nici un cuvânt despre drepturile care au făcut din Statele Unite o naţiune mare: libertatea vorbirii, presei, religiei, întrunirilor, şi dreptul de a petiţiona guvernul, dreptul de port-armă, de a se constitui în miliţii populare, de a nu fi obligat să depună mărturie împotriva sa însuşi, de a primi compensaţie pentru bunuri confiscate pentru uz public, de a nu fi arestat sau percheziţionat fără motiv, de a fi judecat în proces public cu juraţi.

O altă strategie a cartelului, aplicată cu mult zel astăzi, este cea a tratatelor internaţionale care anihilează suveranitatea naţională. Richard Gardner este citat la 20 Aprilie 1987 declarând că "un atac prelungit asupra suveranităţii naţionale, erodată cu încetul, va avea mai mult succes decât un asalt frontal" (p. 46). În această strategie se înscrie isteria creată printre românii dornici "să intre în NATO" şi "să intre în Europa", de dragul căror "intrări" s'au lăsat duşi la abator ca nişte mieluşei când cartelul

practică genocidul împotriva naţiunii române, dezmembrând-o şi deznaţionalizând supravieţuitorii din Basarabia, Bucovina, şi celelalte regiuni foste româneşti.

Alarmat de pericolul ca cetăţenii Statelor Unite, care timp de 200 de ani s'au bucurat de drepturi reale, vor cădea sub jurisdicţia birocraţiilor cartelului plutocratic internaţional, în 1953 Senatorul John Bricker a introdus un proiect de amendament la Constituţie care prevedea că aceasta, inclusiv apendicele Drepturilor (*the Bill of Rights*), nu poate fi anulată de nici un tratat internaţional. A întrunit cu un vot mai puţin decât avea nevoie. Această nereuşită a fost o mare victorie a plutocraţiei asupra restului omenirii, căci, după cum arăta Senatorul William Jenner, Naţiunile Unite pregătesc o serie de tratate care înlocuiesc legile ţărilor, abolind drepturile pe care le avuseseră cetăţenii în patria lor naţională (p. 47). Convenţia cu Privire la Genocid de exemplu interzice orice "exprimare scrisă sau orală" care ar putea cauza "daune mintale" unui grup sau unui individ. Astfel, dacă un grup de ţigani îţi asasinează familia şi te plângi de acest lucru, asasinii sunt nevinovaţi şi tu eşti vinovat de genocid, iar ei sunt victimele genocidului, căci tu le-ai cauzat daune mintale zicând că un grup de ţigani ţi-au asasinat familia. Toate convenţiile internaţionale generate de Naţiunile Unite se caracterizează prin supremă ipocrizie în terminologie (*newspeak*-ul lui George Orwell, unde fiecare cuvânt are în mod arbitrar sensul opus propriului înţeles) şi prin extrema lor capacitate de opresiune şi anihilare a popoarelor. Convenţiile internaţionale cu privire la drepturi economice, sociale şi culturale, şi cu privire la drepturi civile şi politice, încep prin a promulga cu neruşinare de tip propagandist sovietic dreptul de liberă exprimare, libertatea religioasă, libertatea de a călători, de întrunire, etc., pentru ca imediat să arate că fiecare din aceste drepturi şi libertăţi poate fi anulat pentru protejarea publicului "după cum cere legea" (pp. 48-49). **Care lege?**

Statele Unite sunt ultimul bastion al libertăţii omului pentru că americanul are dreptul de port-armă şi americanul de rând [nu inteligenţia semi-educată care poluează universităţile şi şcolile, dislocând în ultimele decenii adevăraţii intelectuali] este capabil să se întreţină singur fără a fi amploaiatul statului. A patra strategie a cartelului plutocratic este eliminarea acestui american tradiţional şi popularea continentului american cu gloate nesfârşite de clienţi ai statului care subsistă din tainul lunar primit de la stat. De aceea au proliferat programele de asistenţă socială care acordă premii pentru bastarzii produşi în masă, crescuţi pe asistenţă socială şi incapabili de muncă ca să se înmulţească şi să sporească criminalitatea, determinând astfel gloatele să ceară un regim totalitar. Cum majoritatea americanilor care se

întreţin prin muncă au început să obiecteze la obligaţia de a întreţine aceste generaţii născute şi trăite pe asistenţă socială, situaţia este coaptă pentru a introduce munca obligatorie sub supravegherea guvernului (p. 51). Preşedintele Bill Clinton a cerut anul acesta (1997) ca toţi elevii şi studenţii să fie angrenaţi în muncă voluntară [oare unde am mai văzut asta?]; şi acest preşedinte Clinton, care n'a depus în viaţa lui nici un minut de muncă cinstită şi s'a eschivat prin fraudă şi minciună de la serviciul militar, vorbeşte cu patos despre obligaţia fiecăruia de a sluji societatea. Convenţia Internaţională cu privire la Drepturile Civile şi Politice cere munca obligatorie pentru prizonieri, personalul militar şi cetăţenii a căror muncă este o "obligaţie cetăţenească". Dar în convenţie se spune că aceste munci vor fi descrise prin termenul de "muncă voluntară" (p. 51).

Americanul tradiţional este un obstacol în calea cartelului, căci ţine la proprietatea lui privată. Richard Falk deplângea ataşamentul acesta pentru proprietatea privată, şi Rexford G. Tugwell, co-autor al proiectului de constituţie pentru "noile" State Unite, declară textual că "epoca individualismului şi a libertăţii de piaţă în economie şi guvern este pe sfârşite şi o nouă epocă a colectivismului [socialismului] a început... Poate aduce cu sine limitarea sau înlocuirea proprietăţii private cu cea publică sau poate aduce cu sine extinderea şi distribuirea către mase a proprietăţii private ... În orice caz ... economia integrantă de fapt de azi este precursoarea unei societăţi integrate în mod conştient în care acţiunile economice individuale şi drepturile la proprietatea individuală vor fi schimbate şi tăiate" (p. 52). În 1989, când a apărut cartea *The Plan*, guvernul federal expropriase şi pusese stăpânire pe o treime din suprafaţa terestră a Statelor Unite. Astăzi, în 1997, Bill Clinton a emis prin arbitrarul său (căci Congresul n'a votat o astfel de lege) Iniţiativa Moştenirii Râurilor Americane (The American Rivers Heritage Initiative). Sub acest nume frumos se ascunde cea mai hidoasă expropriere a fermierului şi particularului american, comparabilă cu colectivizarea agriculturii în sfera sovietică care a ucis prin înfometare peste 7 milioane de ucrainieni şi alte milioane de ruşi, români, şi alte naţionalităţi. Căci de dragul "moştenirii răurilor" se va interzice cetăţeanului de rând uzul tuturor terenurilor adiacente râurilor şi afluenţilor lor - şi majoritatea terenurilor în afară de deşert şi crestele munţilor sunt pe afluenţii râurilor. Oricine are o fermă sau un ogor sau o casă prin apropierea vreunei gârle care se scurge într'un râuleţ care se scurge într'un râu care se scurge într'unul dintre râurile "moştenirii" va fi jefuit de proprietatea sa "în interesul moştenirii naţionale". Dar cartelul plutocratic este scutit de aceste confiscări; şi moşiile membrilor lui, golite de goimi, cresc într'una. John Vanderhoof, fostul guvernator al

statului Colorado, spune: "Individul nu va avea prea multe de spus cu privire la proprietatea sa. ... Cetăţeanul, fie că este crescător de vite, fermier, sau orăşean, va trebui să facă o cerere pentru a-şi folosi proprietatea înregistrată într'un computer local. Acel computer local va fi legat de un computer central... Computerul central va decide apoi dacă crescătorul de vite, fermierul, sau antreprenorul din oraş are voie să-şi folosească proprietatea aşa cum doreşte" (*The Plan*, p. 54).

Marionetele cartelului ca Preşedintele Bill Clinton sunt împuternicite să calce în picioare legile şi voinţa cetăţenilor prin Decizii şi Ordine Prezidenţiale. Între 1916 şi 1989 preşedinţii au emis 13.000 de astfel de decizii, care pot fi anulate cu un vot de două treimi în Congres - dar rare sunt cele anulate. Intrate în Registrul Federal, aceste Decizii Prezidenţiale dau puteri absolute oricărei agenţii create ca să facă absolut orice. Am arătat în *Buletinul* no. 2 pe 1997 câteva din aceste decizii. Decizia 11921 investeşte preşedintele cu puteri dictatoriale absolute şi instaurează cenzura totală - toate acestea în numele rezolvării "crizei" şi "stării de urgenţă". Astfel vedem azi criză după criză - criza suprapopulaţiei, criza găurii din ozon, criza încălzirii globale, criza răcirii globale, etc. Fiecare "criză" de acest gen generează o mulţime de structuri birocratice populate cu nomenklatura ei şi cu hoarde de amploaiaţi care învaţă să fie dependenţi de guvern.

În *Problemele Leninismului*, Stalin scria că este esenţial pentru victoria socialismului în întreaga lume să existe un singur sistem economic mondial (*ibidem*, p. 60). De aceea vedem astăzi piaţa comună europeană, Acordul General pentru Tarifuri şi Comerţ (General Agreement on Tariffs and Trade - GATT), NAFTA, eurodolarul, şi aşa mai departe. Richard Cooper, unul din teoreticienii plutocraţiei internaţionale, cere crearea unei monede unice şi a unei politici monetare unice şi emiterea de monedă de către o singură autoritate pentru toate popoarele. Aceasta este Noua Ordine Economică Internaţională adoptată de adunarea generală a Naţiunilor Unite în 1974, care preconizează confiscarea întreprinderilor particulare de către guvern, şi impune crearea unui sistem gigantic de asistenţă socială care va deposeda secţiunile productive ale omenirii de produsul muncii lor sub pretextul că îl va distribui "naţiunilor sărace", adică acelor naţiuni a căror nomenklatură este atât de coruptă şi de incapabilă încât a paralizat capacitatea naţiunii de a se hrăni singură. Documentele Noii Ordini Economice Internaţionale cer ca "să crească producţia manufacturieră în ţările sărace şi să scadă în cele bogate. Cu alte cuvinte, mai multă inflaţie şi mai mult şomaj în ţări ca Statele Unite". Sub pretextul "ajutorării ţărilor sărace", corporaţiile multinaţionale îşi sporesc profiturile angajând în manufactură cu precădere mâna de

lucru a ţărilor din lumea a treia remunerată la nivel de minimă subsistenţă sau neremunerată deloc, în cazul lagărelor de concentrare (p. 61).

În monumentala sa istorie contemporană numită *Tragedy and Hope* (Tragedie şi Speranţă) Carroll Quigley arată că familiile dinastice ale plutocraţiei internaţionale [ca Rothschild ori Rockefeller] au avut în mâna lor de generaţii întregi băncile centrale ale întregii lumi. Astăzi stăpânirea lor asupra banilor întregii lumi este mult uşurată de reţeaua internaţională de computere care leagă toate băncile centrale din lume cu Societatea pentru Tranzacţii Financiare Între Bănci pe Scară Mondială (Society for Worldwide Interbank Financial Transactions - SWIFT) care-şi are sediul în Belgia. Scopul plutocraţiei este înlocuirea tuturor banilor tuturor locuitorilor planetei prin tranzacţii electronice pe care ei le vor avea complet în mâna lor, căci nu pot avea loc decât prin băncile din reţeaua lor. Această posesiune totală a tuturor tranzacţiilor dintre toţi oamenii lumii le va conferi şi controlul total asupra tuturor oamenilor din lume. În 1970 un inginer electronist canadian a uimit lumea dezvăluind ce ştia despre computerul central care ocupă trei etaje dintr'o clădire din Belgia, poreclit "Bestia" (*The Beast*). "Şi tu şi eu suntem înregistraţi în acest computer în diverse feluri: prin numărul nostru de drept la pensie, prin numărul permisului nostru de conducere, prin certificatul nostru de naştere, prin număul paşaportului nostru, şi prin orice cartotecă de credit folosim. Fiecare mişcare pe care ai făcut-o şi fiecare bănuţ de impozit pe care l-ai plătit este înregistrat acolo" (p. 63). De atunci, complexul de computere ale Bestiei s'a extins în Luxemburg, şi este legat de Piaţa Comună Europeană, care contopeşte sistemele monetare ale Europei occidentale. Stagiul final al înrobirii globale cu ajutorul Bestiei cere ca fiecare om să aibă un număr unic care să-i fie imprimat fizic pe trup. Revista *Senior Scholastic* explica la 20 Septembrie 1973: "Toate tranzacţiile se vor face prin computer. Nu va exista monedă, bancnotă, sau cec. Conform programului, oamenii vor avea un număr tatuat pe încheietura mâinii sau pe frunte. Numărul este tatuat cu laser şi nu este în relief. Numărul de pe trupul omului nu poate fi văzut cu ochiul liber şi este la fel de permanent ca şi amprentele digitale. Toate obiectele ce pot fi cumpărate vor fi marcate electronic. Casierul computerizat de la prăvălii care înregistrează numărul unui obiect cumpărat la casă va înregistra şi numărul de pe trupul cumpărătorului şi preţul cumpărăturii va fi automat scăzut din contul 'special de cheltuieli' al acelui om" (p. 64).

Din motive inexplicabile, multe componente ale sistemului pe care-l construieşte acest cartel de cămătari supranaţionali folosesc secvenţa de cifre **6 6 6**, dând apă la moară interpreţilor Apocalipsei. Un exemplu este Codul Universal al

Produselor care este în vigoare în Statele Unite astăzi. Secvenţa **6 6 6** este atotprezentă în număul codificat prin dungi verticale pe produsele din Statele Unite dar spre deosebire de restul numărului, nu este însoţită de traducerea sa în număr cardinal dedesubt. Numărul codificat al Băncii Mondiale este tot **6 6 6**, şi Banca Mondială este aparatul central care concentrează sistemul monetar global al cartelului. Ultimele regulamente ale IRS-ului (Internal Revenue Service, colectorii impozitelor din Statele Unite) cer ca fiecare nou născut să aibă un număr de "drept la pensie" (Social Security Number, SSN) care fusese introdus iniţial acum peste o jumătate de secol ca o participare chipurile voluntară la un sistem de pensie garantat de stat celui ce se întreţine prin muncă (p. 65). Dar rasa europeană nu poate fi transformată în roboţi decât cu forţa, şi paralel cu cursa dezarmării tuturor naţiunilor [în afară de cele criptocomuniste ca Comunitatea Statelor Independente sovietice, sau comuniste pe faţă ca China] are loc construirea unei forţe poliţieneşti globale a cartelului de cămătari supranaţionali. Încă în 1961 Departamentul de Stat al Statelor Unite a emis Publicaţia de Stat 7277, care preconizează "destrămarea tuturor forţelor armate şi interzicerea de a le restabili sub orice formă decât pentru menţinerea ordinii interne şi ca să contribuie la forţele de menţinere a păcii ale Naţiunilor Unite. ... nici un stat nu va avea puterea militară ca să se opună forţei Naţiunilor Unite de menţinere a păcii". Semnificaţia acestei "păci" reiese din carta Naţiunilor Unite, care prevede că ONU poate trimite trupe împotriva oricui este declarat a fi duşman (Capitolul 7, articolul 42), iar ţările aderente sunt obligate să ajute în aceste acţiuni militare ale ONU împotriva oricui (Capitolul 1, articolul 2), şi sunt obligate să furnizeze imediat contingente şi mijloace pentru acţiunile militare ale ONU (Capitolul 7, articolul 45). J. Reuben Clark Jr., fost Subsecretar de Stat american, spunea: "Carta [Naţiunilor Unite] nu va pune capăt războiului ... în primul rând, în Cartă nu se spune nicăieri că va înceta războiul. Este adevărat că se vorbeşte despre folosirea forţei [armate] pentru menţinerea păcii, dar folosirea forţei armate este în sine război ... Carta este un document de război, nu de pace". Comanda trupelor Naţiunilor Unite revine subsecretarului-general al Departamentului Afacerilor Politice şi de Securitate, care totdeauna este un sovietic, după cum s'a convenit la prima sesiune a Adunării Generale a Organizaţiei Naţiunilor Unite care a avut loc la Londra în 1945 (p. 69).

Cea mai bună ilustrare a "menţinerii păcii" de către ONU o oferă istoria fostului Congo belgian, rebotezat Zaire, unde teroristul mânuit de sovietici Patrice Lumumba arestase şi ucidea prin tortură pe toţi cei care se împotriveau dictaturii lui după retragerea autorităţilor belgiene. Moise Tshombe a organizat rezistenţa în provincia Katanga, în care întemeiase un stat condus după

norme civilizate constituţionale. Trupele Naţiunilor Unite, sub comanda sovieticului Gheorghii Arkadev, au sprijinit şi secondat hoardele lui Lumumba care au cotropit Katanga şi au trecut-o prin foc şi sabie cu cruzime tipic barbară şi africană, înjunghiind, violând, practicând canibalismul, dând foc în special femeilor şi copiilor. Secretarul Naţiunilor Unite, U Thant, admirator al lui Lenin, nega în public aceste asasinate în masă de care avea bună ştiinţă. Un grup de 46 medici din Katanga a trimis următoarea telegramă atât preşedintelui american J.F. Kennedy cât şi papei: "SOS conştiinţei morale a lumii - vă implorăm să interveniţi cu toată autoritatea să opriţi bombardarea spitalelor şi populaţiei civile de către Organizaţia Naţiunilor Unite - pe onoarea noastră de medici declarăm că negările Secretarului General al Naţiunilor Unite sunt minciuni". Renumitul medic şi umanitarist Albert Schweitzer, împreună cu un senator american care se afla în Congo, s'au raliat acestui apel denunţând acţiunea genocidă a Naţiunilor Unite. Dar genocidul şi eliminarea libertăţii sunt scopul pentru care au fost create Naţiunile Unite. Katanga a fost inundată în sânge şi subjugată marxistului Cyrille Adoula, succesorul lui Lumumba (pp. 69-71). Ţară după ţară este scăldată în sânge şi redusă la nivelul dorit de cartelul cămătarilor prin forţa Naţiunilor Unite - în Africa, apoi în Asia şi chiar în Europa [vezi fosta Iugoslavie].

Astăzi încă, la peste o jumătate de secol după cel de-al doilea război mondial, maselor de americani li se spală creierul cu propaganda despre arhi-diavolul Hitler împotriva căruia a fost o datorie sfântă să se ridice toţi goimii cu mic cu mare; dar Hitler a fost ajutat să se ridice la putere prin sprijinul financiar aranjat de către John Foster Dulles, Secretar de Stat american, însurat în familia Rockefeller, şi fondator al ONU-ului, prin firma sa de avocaţi Sullivan şi Cromwell; Dulles a fost şi avocatul lui Stalin reprezentându-l legal în Statele Unite. Dulles admira cu precădere totalitarismul de orice formă, nazist ori comunist. Un alt admirator al totalitarismului era George Bernard Shaw, care saluta cu satisfacţie în timpul şederii lui în Uniunea Sovietică "epurările" sângeroase staliniste din 1931. Un alt admirator al totalitarismului a fost Bertrand Russell, care scrie că "guvernul internaţional ... trebuie să fie singurul care posedă bomba atomică, mijloacele de a o produce, aviaţia, marina de război, în general tot ce e necesar pentru a anihila rezistenţa" (pp. 73-74). Iar Dr. Leo Szilard, proeminent om de ştiinţă american, cerea pedeapsa cu moartea pentru refuzul de a apărea în faţa unui tribunal internaţional, pentru executarea cărei sentinţe trebuie împuterniciţi toţii cetăţenii americani, care să-l asasineze pe un astfel de "refuznic" ori unde îl găsesc. Poliţii regionale de 60.000 - 75.000 de gealaţi vor aplica pedepsele prescrise de Naţiunile Unite. Aceşti poliţişti, scrie Richard Falk, vor fi foarte bine

plătiţi. Iar cetăţenii vor fi terorizaţi, scrie teoreticianul cartelului Payson S. Wild Jr., care arată că "poliţiştii internaţionali nu-şi vor limita funcţiile la operaţii îndreptate împotriva naţiunilor întregi. Ei pot şi vor opera şi împotriva persoanelor individuale ... De fapt, principala sarcină a unei astfel de forţe ar putea fi aceea de a impune legea împotriva persoanelor particulare" (p. 75).

Teroarea poliţienească globală a început să fie promulgată cu încetul cu zeci de ani în urmă, prin Actul General de Control al Crimei din 1968, care a dat naştere Administraţiei Federale de Ajutorare a Impunerii Legii, Law Enforcement Assistance Administration, LEEA, care se va integra în poliţia mondială în jurul anului 2000. După cum percheziţiile şi confiscarea armelor au fost prima grijă a lui Lenin în 1917, confiscarea armelor de la cetăţenii restului lumii este preocuparea principală a slugoilor cartelului astăzi. Au fost adunate armele în Anglia şi Australia; în Statele Unite se înregistrează armele pentru beneficiul trupelor teroriste de şoc (pp. 75-76). Pe când era preşedinte la Comitetul de Planificare a Departamentului de Stat al Statelor Unite, Walt Rostow anunţa: "este scopul legitim al naţiunii americane să ia de la toate naţiunile - inclusiv de la Statele Unite - dreptul de a folosi o forţă militară în propriul lor interes. Deoarece acest rest de drept este baza suveranităţii naţionale şi baza existenţei unei arene a puterilor internaţionale, de aceea este în interesul americanilor să vadă **moartea naţionalităţii** [sublinierea noastră] aşa cum este ea definită istoric" (p. 76).

Cercetătorii ale căror idei le redăm aici consideră cel de-al doilea război mondial ca evenimentul crucial în planul cartelului cămătăresc. Cartelul l-a finanţat pe Hitler, zic ei, ca apoi să împingă America în război împotriva lui pentru a finanţa, consolida şi extinde Uniunea Sovietică. Între 1941 şi 1946 cetăţeanul american l-a finanţat pe Stalin cu $12 miliarde. Roosevelt a ordonat ca cererile lui Stalin să fie satisfăcute înaintea necesităţilor Statelor Unite; şi înalţii funcţionari ai Casei Albe au ajutat trădătorilor care au furnizat sovietelor materialele şi planurile bombei atomice. În 1982, vorbind în faţa Senatului, senatorul William Armstrong arăta că contribuabilul american întreţine două bugete de război, cel american şi cel sovietic; şi cu toată propaganda aşa-zisului "război rece", sovietele au avut totdeauna la dispoziţie ultimele tehnologii de armament americane: companii ca General Electric sau Dresser Industries modernizau simultan armamentul american şi cel sovietic - dar cu precădere cel sovietic (pp. 78-80).

Părerea acestor cercetători este că două sunt braţele principale prin care cartelul cămătăresc foloseşte capacitatea productivă a americanilor pentru extinderea şi generalizarea comunismului în lume: Departamentul de Stat al Statelor Unite şi Agenţia Centrală de

Informare, Central Intelligence Agency - CIA. În timp ce Departamentul de Stat împiedica guvernul pro-american al lui Batista să obţină armament în Cuba, CIA-ul îl înarma şi-l finanţa pe comunistul Fidel Castro ca să preia puterea. Earl T. Smith, ambasadorul american din Cuba pe timpul revoluţiei lui Castro a declarat că "agenţiile guvernului american şi presa din Statele Unite au jucat un rol principal în instaurarea lui Castro la putere" (p. 85). În timp ce Castro ucidea mii şi mii de oponenţi politici, guvernul american îi dădea bunuri în valoare de $55,9 şi alte $3 milioane bani peşin. Din Cuba, comunismul se întinde în toată America Latină. Administraţia preşedintelui american Carter a pompat zeci de milioane de dolari în comuniştii care au cotropit Nicaragua, al cărui dictator comunist se bucură de sprijinul corporaţiilor ca IBM, Xerox, Esso Standard Oil, Chevron, General Mills, Nabisco, Texaco. Consiliul Naţional al Bisericilor, afiliat cu Consiliul Mondial al Bisericilor dirijat de poliţia secretă sovietică şi post-sovietică, foloseşte contribuţiile a 40 de milioane de creştini americani ca să finanţeze propaganda pro-sandinistă în Nicaragua şi alte ţări. Iar CIA-ul neutralizează adevărata opoziţie anti-comunistă montând o opoziţie de şaradă care captează şi abate direcţia reacţiei publicului împotriva dictaturii marxiste. Această strategie de anihilare a adevăratei opoziţii înlocuind-o cu o opoziţie de şaradă este perfect ilustrată de incidentul de la Bay of Pigs din Cuba, unde patrioţii cubani încrezându-se în sprijinul ce le fusese promis au fost măcelăriţi după ce CIA şi Departamentul de Stat le furnizase armament inutilizabil, le tăiase muniţiile şi alimentele şi le tăiase ajutorul aerian promis. Piloţii americani cărora li se ordonase să abandoneze patrioţii cubanezi plângeau privind cum aceştia sunt măcelăriţi şi exterminaţi conform planului cabinetului preşedintelui american J.F. Kennedy, care-i atrăsese prin promisiuni în cursa în care au pierit (p. 87). Pentru a-i dovedi preşedintelui Hruşciov ataşamentul său pentru comunism, preşedintele american J.F. Kennedy a arestat toţi oponenţii lui Castro activi în Statele Unite. Apoi au orchestrat împreună şarada "crizei rachetelor sovietice instalate în Cuba", criză rezolvată prin transportarea din Cuba în Uniunea Sovietică a unor lăzi sigilate care puteau conţine rachetele sovietice demontate sau puteau conţine rumeguş; căci nimeni nu le-a putut inspecta să vadă ce conţin, şi sovietele n'au permis americanilor să vadă ce rachete mai sunt încă instalate în Cuba; în 1987, un raport al Departamentului Apărării arăta că în Cuba se găsesc sute de rachete cu capacitate nucleară (p. 88).

În Europa superioritatea militară sovietică n'a fost niciodată disputată, cu atât mai mult cu cât companii occidentale ca Occidental Petroleum a lui Armand Hammer (prieten cu Stalin), DuPont, Monsanto, Rohm şi Haas au furnizat sovietelor arma

chimică cea mai ucigătoare. Michael Voslensky, dizident sovietic refugiat în occident, vorbeşte despre planul neabătut de dominaţie globală a sovietelor [şarada "prăbuşirii comunismului" nu schimbă întru nimic acest plan], care doresc să stăpânească, nu să distrugă, resursele Europei occidentale, pe care o vor cuceri cu mare uşurinţă (p. 89). Planul de apărare a Europei occidentale prin NATO este, după părerea autorilor, "doar o glumă costisitoare"; căci NATO a fost creată sub auspiciile Naţiunilor Unite. Orice mişcare militară a Statelor Unite este raportată în prealabil Naţiunilor Unite, ale căror birouri sunt pline de cei mai devotaţi comunişti, astfel încât trupele americane care luptau în Coreea sau în Vietnam întotdeauna găseau un inamic care le cunoştea planurile şi-i aştepta; dar partea adversă nu avea obligaţia să-şi dezvăluie planurile în prealabil, arată generalul Lewis W. Wait (p. 94). Statele Unite sunt singura ţară din istoria conflictelor armate care raportează inamicului planurile sale de atac.

Cartea *The Plan* a apărut în 1989, înainte de "schimbarea la faţă" a Uniunii Sovietice care printr'o lovitură de teatru a devenit o ţară "liberă" dintr'una comunistă şi chipurile "şi-a dizolvat imperiul" fără a permite însă nici unei ţări cotropite de imperiul bolşevic independenţa reală, ca de pildă Ceceniei sau Georgiei. Înainte de şarada "căderii comunismului în Uniunea Sovietică", politica militară a Statelor Unite se baza pe un plan numit MAD, Mutual Assured Destruction, conform căruia dacă Uniunea Sovietică ataca Statele Unite cu arma nucleară, chimică şi bacteriologică, Statele Unite ar fi ripostat la fel distrugând Uniunea Sovietică. În realitate, scriu autorii, riposta Statelor Unite n'ar putea fi decât o zgârietură pe suprafaţa Uniunii Sovietice, ai cărei civili ar putea suferi şi muri fără să incomodeze prea mult puterea bolşevică şi forţa militară a Uniunii Sovietice, care adaugă 5 rachete nucleare zilnic la arsenalul ei, arsenal **ofensiv** şi nu defensiv, căci, după cum arată Viktor Suvorov, fost înalt ofiţer sovietic, politica militară sovietică este de ofensivă, nu de apărare. Statele Unite în schimb care de zeci de ani se dezarmează unilateral vor fi complet desfiinţate în cazul unui atac sovietic. Acest plan american de apărare prin ripostă cu arme învechite şi puţine la o primă lovitură sovietică cu o imensitate de arme din cele mai distrugătoare a fost elaborată de Robert Strange McNamara, cel care asigurase înfrângerea şi decimarea trupelor americane în Vietnam, împreună cu Heinz Stern, un dublu agent sovietic în Europa pe timpul celui de-al doilea război mondial, cunoscut după război ca Secretar de Stat al Statelor Unite sub numele de Henry Kissinger (pp. 96-97). Dr. Edward Teller, fizicianul care a elaborat bomba cu hidrogen, se îndoieşte de utilitatea planului de apărare a Statelor Unite al agentului KGB Heinz Stern alias Henry

Kissinger. Richard Pipes scrie: "Forţa care ar supravieţui unui atac sovietic ar putea fără îndoială să facă să sufere îngrozitor populaţia civilă a Uniunii Sovietice. Dar n'ar putea distruge organizaţia ei politică sau militară şi forţele nucleare de care dispune" (p. 97). Notăm că după "căderea cortinei de fier" n'ar mai fi chipurile nevoie de planuri de apărare militară căci dispărând Uniunea Sovietică a dispărut pericolul. Dar nomenklatura americană ştie bine care este adevărul; căci în ultimii ani s'au intensificat construcţiile de oraşe întregi subterane în care se va refugia elita şi nomenklatura, lăsând goimii şi gloatele să piară la suprafaţă în cazul unui atac.

Dar Statele Unite cheltuiau destul pe înarmare; cheltuiau $300 miliarde anual. Iată pe ce cheltuiau, zic autorii cărţii *The Plan*: 1) risipă inutiă la Pentagon [ministerul apărării]; 2) contracte cu companii frauduloase şi corupte care furnizează armament defectuos; 3) armament scump şi inutil ca tancul Abrams M-1, care merge folosind 7 feluri de uleiuri şi are nevoie de o caravană întreagă de diferite combustibile, tehnicieni şi piese de rezervă care să meargă alături de el; 4) întreţinerea de baze militare pe teritoriul altor ţări care sunt apoi predate sovietelor, ca în Vietnam; 5) trimiterea de trupe în regiuni îndepărtate să lupte în luptele interne ale altora, în Liban, Golful Persic, etc. Miliarde de dolari sunt canalizaţi prin CIA în buzunarele teroriştilor, ale comuniştilor chinezi şi ale altor traficanţi cu stupefiante. "Această risipă şi corupţie are fără îndoială scopul să pună capăt naţiunii americane 'aşa cum este ea definită istoric'", scriu autorii. "Cei care studiază PLANUL trebuie să ajungă la concluzia că acest cartel a creat maşina de război sovietică în mod specific pentru cucerirea globului iar armele Statelor Unite au fost create (şi distruse) ca să aducă profituri corporaţiilor americane. Armele americane au fost create ca să dea o ILUZIE că această naţiune are un sistem de apărare. Armele Americii au scopul de a întârzia puţin evenimentele. Cartelul avea nevoie de timp ca să construiască maşina de război sovietică şi să amăgească occidentul ca să intre într'un guvern mondial impus de o forţă poliţienească dominată de sovietici" (p. 98).

În timp ce Uniunea Sovietică îşi construieşte forţa nucleară de atac şi structura de apărare, publicul Statelor Unite are creierul spălat de o propagandă intensă care prezintă pericolul unui război nuclear în termenii stingerii totale a oricărei urme de viaţă pe pământ, distorsionând şi măsluind adevărul în cel mai flagrant mod. Distrugerea de la Hiroşima şi Nagasaki este mereu amplificată în ochii publicului. În realitate, la Nagasaki japonezii au supravieţuit în peşteri şi adăposturi la 500 m. de locul în care a căzut bomba; a doua zi după explozia bombei atomice, s'a restabilit circulaţia pe poduri; ziua următoare, au reînceput să circule trenurile; a

treia zi circulau şi tramvaiele. La 2 km. de la explozie, a supravieţuit 98 % din populaţie. "În ultimii 33 de ani, printre aceşti 283.000 de supravieţuitori au fost 500 de cazuri de cancer mai mult decât în regiuni neexpuse la radiaţii", scrie Dr. Edward Teller (p. 101). La o săptămână după o ripostă nucleară din partea Statelor Unite, 97 % din populaţia Uniunii Sovietice va ieşi din adăposturi şi va lucra 8 ore pe zi ca înainte, prezic autorii. Dar în Statele Unite creierele sunt spălate cu imaginea mincinoasă a "iernii globale nucleare" inventate de Carl Sagan şi alţi agitpropagandişti ai cartelului, şi Statele Unite s'au lansat într'o frenezie de dezarmare unilaterală în speranţa că Kremlinul înduioşat de atâta naivitate le va cruţa. Statele Unite au încheiat tratate peste tratate cu Uniunea Sovietică, toate violate de către Uniunea Sovietică: protocolul de la Geneva cu privire la arma chimica; convenţia armei biologice; actul final de la Helsinki; tratatul care interzice testele limită; tratatul cu privire la rachete purtate pe avion - ABM; tratatele SALT I şi II. Toate aceste tratate încheiate în ultimii 32 de ani au asigurat superioritatea militară sovietică: după încheierea tratatului SALT II, sovieticii şi-au augmentat arsenalul nuclear cu 75 %, în timp ce americanii şi-l lichidau pe-al lor (pp. 103-104).

Profesorul D. Mauiliţki le explica studenţilor săi de la Şcoala de Luptă Politică a Uniunii Sovietice: "Victoria noastră trebuie cucerită prin surprindere. Trebuie să adormim burghezia, aşa că vom începe lansând cea mai spectaculoasă mişcare pentru pace din istorie. Vom întinde mâna electrificând recipienţii, vom face concesii nemaiauzite. Ţările capitaliste inepte şi decadente se vor bucura de propria lor distrugere. Vor sări imediat să prindă o nouă ocazie de prietenie cu noi. Imediat ce şi-au relaxat vigilenţa, le vom zdrobi cu pumnul nostru" (p. 105). Ca Secretar de Stat George Schulz, fiul unui şef de la American International Corporation, corporaţie înfiinţată de bancherii de pe Wall Street ca să sprijine revoluţia bolşevică din Rusia, a negociat cu sovietele în 1988 tratatul forţelor nucleare intermediare, conform căruia americanii s'au retras din Europa de Vest. Ca salariat al firmei Bechtel, Schulz a participat la operaţiile din terenurile petrolifere ale Angolei împreună cu alte corporaţii ca Mobile, Marathon Oil, Union Texas, Allied Chemical, Texaco, Conoco, Chevron, Boeing, şi General Electric. Pentru profiturile sale cartelul a instaurat regimul sovieto-cuban marxist în Angola, refuzând până şi ajutorul umanitar angolezilor cotropiţi. Acordul încheiat de Schulz în 1988 elimină 8 % din rachetele sovietice îndreptate împotriva Europei occidentale şi 100 % din rachetele americane îndreptate împotriva Uniunii Sovietice. Acest acord însă, arăta Senatorul Jesse Helms, iniţiază faza "convergenţei celor două sisteme", cel american şi cel sovietic (pp. 106-108). După acest acord au urmat convorbirile pentru reducerea armamentului

strategic. Reducerea armamentului strategic este, după cum a recunoscut şeful Comitetului Congresului pentru Serviciul Militar, Les Aspin, imposibilă de verificat în Rusia şi'n imperiul ei; dar această reducere va dezarma total Statele Unite lăsând în ajunul anului 2000 forţa poliţienească a Naţiunilor Unite singură înarmată şi capabilă să forţeze naţiunile să se supună cartelului, a cărui dominaţie a fost anunţată de Gorbaciov, care a declarat vorbind la Organizaţia Naţiunilor Unite în 1988 că a sosit timpul ca omenirea să construiască o "nouă ordine mondială" (p. 109).

Despre *Protocoalele (Înţelepţilor) Sionului* unii spun că sunt note luate la o conferinţă sionistă ţinută sub conducerea Dr-lui Theodore Herzl în Elveţia la sfârşitul secolului trecut, alţii spun că sunt un fals practicat de antisemiţi plini de ură ca să ponegrească conducătorii talmudici, şi noi spunem, ca şi Henry Ford şi Douglas Reed, că indiferent dacă sunt autentice sau false, absolut tot ce scrie în aceste *Protocoale* s'a întâmplat în ultimul secol exact aşa cum o preconizează ele. Aceste *Protocoale* cer ca conducătorii sionişti să pună stăpânire pe presă ca să spele creierele gloatelor şi să le conducă unde vor. Autorii cărţii *The Plan* nu citează *Protocoalele*; ei citează cuvintele contemporanilor noştri care înfăptuiesc *planul* descris în *Protocoale* acum 100 de ani. Cartelul plutocratic are o reţea de psihologi adunaţi în grupări, laboratoare şi agenţii guvernamentale, dintre care multe sunt dirijate de Institutul Tavistock de Raporturi Umane din Anglia, finanţat de plutocraţii americani din familia Rockefeller. Dr. Dorwin Cartwright scrie în publicaţia Institutului Tavistock, *Human Relations* (vol. 2, no. 3, pp. 253-267): "Printre multele progrese tehnologice din secolul trecut care au determinat schimbări în organizarea societăţii, dezvoltarea mijloacelor de comunicare în masă (mass media) promite să joace cel mai mare rol ... Ne putem imagina cum o singură persoană poate convinge şi, cu ajutorul mass mediei, poate forţa populaţia globului să facă ce vrea el". Alt specialist de la Tavistock, Edward Bernays, scria în 1928 în *Propaganda* (pp. 9-10): "Manipularea conştientă şi inteligentă a obiceiurilor organizate şi a părerilor maselor este un element important într'o societate democratică. Cei care manipulează acest mecanism invizibil al societăţii constituie **un guvern invizibil care este adevărata forţă conducătoare din ţara noastră** [sublinierea noastră]. Suntem conduşi, minţile noastre sunt formate, gusturile ne sunt dezvoltate, ideile ne sunt sugerate în cea mai mare măsură de oameni de care nici n'am auzit vreodată... Suntem dominaţi de un număr relativ redus de persoane ... care pricep procesele mintale şi modelele sociale ale maselor. Ei trag sforile care controlează minţile publicului, care înjugă vechile noastre forţe sociale şi inventează noi metode de a lega şi ghida lumea".

Minţile publicului sunt controlate cu cele mai fantastice minciuni, pe care publicul le crede pentru că "scrie în ziar negru pe alb" sau le aude din gura câte unui mincinos ajuns şef de stat ca Bill Clinton. Generalul Lewis W. Walt povesteşte cum victoriile decisive ale trupelor americane în bătălii din timpul războiului din Vietnam, ca cea de la Khe Sanh, de exemplu, unde trupele sovieto-chineze-nord-vietnameze fuseseră zdrobite, au fost descrise în mod unanim în mass media americană ca o înfrângere a armatei americane. Generalul Walt povesteşte cum americanii pierduseră un singur avion în acea luptă; dar acel avion a fost arătat noapte de noapte la televiziunea americană filmat dintr'o mulţime de unghiuri diferite şi la intervale diferite, creând percepţia că un mare număr de avioane americane fuseseră doborâte. În 1968, povesteşte generalul, marele jurnalist Walter Cronkite care a dominat viaţa publică americană în ultimele decenii, s'a dus în Vietnam să raporteze de la faţa locului ofensiva numită Tet a forţelor nord-vietnameze, în care nord-vietnamezii au suferit pierderi imense fără nici un fel de câştig. După încetarea luptelor, când domnea o linişte perfectă, Walter Cronkite s'a filmat în localitatea Hue, povestind despre luptele care **nu aveau loc** la vremea aceea; spre uimirea lui, generalul a văzut apoi la televizor raportul acesta al lui Walter Cronkite în care în loc de liniştea şi pacea perfectă care domniseră când se filmase raportul, cuvintele lui Cronkite erau însoţite de tot felul de explozii şi bubuituri de luptă acerbă cu care inginerii televiziunii modificaseră scena reală; în loc să prezinte victoria trupelor americane, minciunile lui Cronkite şi falsul făcut de inginerii televiziunii au convins publicul că americanii suferiseră o înfrângere. "Înfrângerea" Statelor Unite în Vietnam a fost pusă în scenă de cartel, zic autorii, ca să creeze în americani repulsia pentru lupta împotriva avansurilor comunismului în alte ţări. Aceleaşi minciuni şi manipulări sunt folosite astăzi pentru a înşela poporul american care se crede puternic când în realitate este dezarmat (pp. 110-112). Dar slăbiciunea militară a americanilor este însoţită de slăbiciunea minţii lor, căci în 1988, Daniel Yankelovich, psiholog care sondează opinia publică, raporta că majoritatea americanilor "au astăzi destulă încredere în sovietici ca să semneze un tratat care să elimine majoritatea armelor nucleare [americane] în următorii 12 ani" - adică până în anul 2000 (p. 112). Neîncrezându-se total în recomandarea lui Yankelovich, cartelul şi-a modificat planul pretinzând că Uniunea Sovietică nu mai există, deci nu există nici un motiv să ne temem de ea.

"Nu putem spune astăzi dacă sovietele ne vor ataca prin forţa poliţienească mondială, sau cu propria lor maşină militară, sau cu o combinaţie a ambelor. Ştim că strategia pentru înfrângerea finală după atacul nuclear al sovietelor a

fost plăsmuită de către fostul Secretar al Apărării, Robert McNamara", care recomanda ca în cazul unui atac nuclear sovietic Statele Unite să procedeze creştineşte întorcând şi obrazul celălalt şi să nu riposteze la fel, căci "un astfel de răspuns mai slab va duce la reducerea unui conflict nuclear şi nu la augmentarea lui", scriau autorii în 1989 (pp. 114-115). Astăzi, în 1997, s'ar părea că bolşevizarea Statelor Unite are loc prin măsuri civile, treptate, prin ordine prezidenţiale emise de Clinton şi prin terorizarea cetăţenilor cu ajutorul agenţiilor federale. Atitudinea "creştinească" de a refuza să te aperi când eşti atacat de unul care vrea să te ucidă, oricât de absurdă pare, a fost parte din propaganda "intelectualilor iubitori de pace şi progres" în acei ani. Ron Sider şi Richard Taylor, adepţi ai Noii Ere (*New Age*), cer în cartea lor *Nuclear Holocaust and Christian Hope* ca americanii să nu se opună invaziei trupelor sovietice, ci să-i primească cu flori şi cu iubire de aproapele; iar acei nefericiţi de americani care s'ar putea arăta mai puţin iubitori faţă de trupele invadatoare trebuie ţinuţi în frâu de către "trupe de menţinere a păcii". La aceste manifestaţii de "iubire de aproapele" Dr. Gary North obiectează că se pune totuşi în pericol viaţa trupelor invadatoare, care ar putea muri de râs (p. 116).

Preşedintele american de azi, William Clinton, este copil nelegitim despre care puţini ştiu care este tatăl lui adevărat. Dar căutând să identifice mâna care l-a crescut de mic pentru politică, unii au găsit că este rudă cu fostul preşedinte pe care l-a înlocuit, George Bush. Tatăl acestuia la rândul său, arată autorii (p. 121), fusese partener în firma Brown Brothers Harriman, o firmă ai căror membri sunt majoritatea în clubul masonic Capul de Mort, şi care la începutul secolului fusese vehicolul prin care plutocraţii evrei finanţau stabilirea bolşevismului în Rusia după 1917. George Bush, fostul preşedinte, este şi el membru al Capului de Mort (p. 122). Stăpânii talmudici nu se limitează la un singur club satanic prin membrii căuia să-şi ducă la îndeplinire planul, şi se pot lăsa serviţi de unul ca Bill Clinton despre care nu s'a dovedit că ar fi membru oficial în vreo organizaţie satanică ori luciferică masonică ca acea a Capului de Mort. Dar duşmanul lui Bill Clinton este tot Isus Christos, pe care caută să-l elimine din America din toate puterile, înlocuindu-l cu hinduism, cu Noua Eră, cu şamanism, cu credinţele pre-columbienilor, cu spiritism (practicat de Hillary Clinton la Casa Albă), cu orice - numai să elimine creştinismul.

Una dintre uneltele cartelului

Am văzut în *Buletinul* precedent că oligarhia îşi dispreţuieşte până chiar şi cele mai utile unelte, cum sunt francmasonii: Rakovski, el însuşi mason dar membru al unui cerc mult mai înalt al ocultei, se amuză la amintirea expresiei de uimire

zugrăvite pe faţa unor masoni mai mici atunci când după ce au comis toate mârşăviile posibile în slujba "revoluţiei permanente" se văd sacrificaţi şi eliminaţi de către revoluţia biruitoare. La nivelurile cele mai de jos, masonii habar n'au despre ce e vorba în masonerie şi sunt legănaţi cu poveşti duioase despre "libertate, egalitate şi fraternitate". Dar cum participarea masoneriei în monstruoasele crime ale revoluţiei franceze şi în crimele şi mai numeroase ale revoluţiei bolşevice începuse să cam deschidă ochii maselor, şi cum Stalin în bonapartismul lui a interzis-o considerând-o nedemnă de încredere, masoneria s'a prevalat de pretenţia că bolşevismul îi este antagonistic şi în ultimii câţiva ani a publicat o serie întreagă de cărţi şi articole "ştiinţifice" în care se ţes diverse legende despre "creştinismul" masoneriei şi despre înalta ei moralitate, pentru a şterge din mintea maselor percepţia despre adevărata ei natură. De aceea găsim uneori mai mult adevăr istoric despre masonerie în cărţi mai vechi. Este util astăzi, când masoneria a infiltrat şi subjugat complet papalitatea, azi când subversiunea masonică a reuşit să distrugă din interior catolicismul, acest mare făuritor şi susţinător al civilizaţiei europene, să ne reamintim de adevărata ei faţă.

Cartea *Freemasonry and the Anti-Christian Movement* a Reverendului Edward Cahill, profesor de istoria bisericii şi ştiinţe sociale la Milltown Oark din Dublin din 1929 (ediţia 3-a, 1949) este una din aceste cărţi mai vechi. Cartea nu este scrisă de un mare stilist în scopuri literare ci este scrisă din perspectiva istoricului luptei dintre masonerie şi catolicism în 1929, când acesta din urmă se mai apăra încă. Conţine multe pagini pe care se înşiră ramificaţiile organizaţiilor masonice locale şi listele atribuţiilor acestor birocraţii de interes temporar şi local, dar mai puţin interesante astăzi. Dar conţine şi multe date demne de consemnat.

Încă în 1929 Reverendul Cahill observa că atât presa stabilimentului şi guvernul Statelor Unite, cât şi guvernul declarat bolşevic al Mexicului din vremea aceea, şi guvernul bolşevic leninist din Rusia, deşi aparent antagoniste la suprafaţă, sunt toate influenţate şi "mai mult sau mai puţin controlate" de masonerie (p. ix). Dar activitatea masoneriei nu este atât de periculoasă la nivel guvernamental cât este prin schimbarea mentalităţii maselor, prin influenţarea gândirii intelectualilor şi a maselor. Căci **sclavul perfect este cel care se crede liber**; şi incapacitatea maselor de a-şi înţelege situaţia asigură permanenţa tiraniei. Citim în ziarele stabilimentului despre atrocităţi comise împotriva unor copii, tineri, femei, bătrâni, animale, toţi victime torturate în mod oribil, mutilate şi ucise în ritualuri satanice despre care presa stabilimentului însă nu menţionează faptul că sunt satanice; căci satanismul **face parte astăzi din educaţia oficială impusă în şcoli de către guvernul federal în Statele**

Unite. Cine nu crede n'are decât să citească manualele şcolarilor, în care sunt prescrise orele de "magie", de "vrăjitorie", de "religia noii ere"; şi n'are decât să examineze afişele mari ridicate de primăria oraşului Miami de-alungul şoselei US 1 în luna Iulie, 1997 prin care se anunţă şcolarilor aflaţi în vacanţă o expoziţie despre energia atomică de la Muzeul de Ştiinţă al oraşului. Afişele sunt negre, pe care scrisul şi grafica sunt conturate astfel încât imaginea să apară ca un desen subţire lăsând fondul negru să acopere aproape în întregime afişul. În afară de efectul funerar al imensei suprafaţe negre pe care scrisul apare într'o singură culoare sugestivă şi lugubră (verde cenuşiu pentru mumie, alb pentru bestia îngrozită, roşu pentru diavol), atât textul cât şi silueta desenului sunt satanice. Pe un afiş este desenată o mumie în toată hidoşenia morţii ei milenare şi textul îndeamnă copiii să "întrebe mumia despre energie". Pe alt afiş este desenată o figură care urlă de groază sau mânie şi textul anunţă "urletele energiei" atomice. Textul unui al treilea afiş este: "Cere-i prinţului întunericului să te lumineze" (*Ask the prince of darkness about light*). În colţul din stânga de jos al fiecărui afiş este indicat cu litere mai mici Muzeul de Ştiinţă şi în colţul din dreapta jos, cu litere şi mai mici, expoziţia despre energia atomică.

Prinţul întunericului este Lucifer, sau Satana; lumina luciferică este lumina "illuminati-"lor lui Adam Weishaupt. Dar cea care a afişat aceste imagini pentru uzul publicului şi al şcolarilor este primăria oraşului Miami. Şi aşa sunt obişnuite cirezile de vite umane să accepta satanismul ca o cucerire intelectuală "progresistă"; şi să nu protesteze când sunt torturate şi ucise în ritualuri satanice, sau pentru "binele omenirii".

Există o ciudată coincidenţă de date. Protestantismul s'a născut în 1517; francmasoneria s'a constituit în organizaţia ei actuală în 1717; şi bolşevismul a triumfat în mod sângeros pe faţă în 1917. Înşişi masonii leagă constituirea organizaţiei actuale a masoneriei de protestantism: ziarul masonic *Hamburger Fremdenblatt* atrăgea atenţia la 13 Iunie 1917 asupra coincidenţei dintre aniversarea a patru secole de protestantism şi a două secole de francmasonerie, câteva luni înainte de revoluţia bolşevică, subliniind contribuţia unor mari protestanţi ca Desaguliers, fiu de pastor reformat francez, şi James Anderson, predicator protestant scoţian, la naşterea francmasoneriei, şi înflorirea ei în atmosfera protestantă prusacă sub Friedrich cel Mare. Şi alte publicaţii masonice, ca *Gazette de Cologne* din Köln, *The Light* din Louisville, *The Square and Compass* din New Orleans, subliniau în vara anului 1917 legătura dintre protestantism şi masonerie: ambele sunt, arată aceste surse masonice, îndreptate împotriva catolicismului (*Freemasonry and the Anti-Christian Movement*, ed. 3-a, 1949, pp. 251-255). [Nu întâmplător sunt

călugăriţele greco-catolice române victimele "mâniei" maghiare la Odorheiul Secuiesc - deşi la acest act de ură s'au asociat şi catolicii unguri, căci şovinismul unguresc trece deasupra oricărui alt considerent].

Reverendul Cahill trece în revistă sursele francmasoneriei. Una ar fi asociaţiile arhitecţilor şi constructorilor catedralelor mediavale, care-şi păstrau ştiinţa inginerească ca pe un secret transmis doar celor vrednici, de unde gradele de ucenic, calfă şi maestru, şi care în urma răspândirii protestantismului şi-au pierdut atributele morale şi religioase păstrându-şi doar structura organizatorică. Pe la mijlocul secolului 17 gilda constructorilor din Londra, denumiţi *free masons* [francmasoni] a primit în sânul ei o sectă numită a *rosicrucienilor*. Această puţin cunoscută sectă pare să fie o sectă iudaică care arborează panteismul şi materialismul pe care le-au moştenit, cred unii, de la erezia albigenzilor din evul mediu. Scopul declarat al rosicrucienilor era descoperirea secretului transmutanţei metalelor, al prelungirii vieţii, şi alte astfel de ştiinţe oculte. Mulţi evrei, oficial reprimiţi în Anglia de-acum, au participat la pătrunderea rosicrucienilor în francmasoneria gildei constructorilor din Londra, care a devenit curând dintr'o asociaţie profesională, o asociaţie politică şi religioasă, rol pe care l'a declarat în 1717. În 1722 Philip, Ducele de Wharton, care fusese preşedintele Clubului Focului Iadului (*The London Hell Fire Club*) dedicat atrocităţilor, ticăloşiei şi perversiunilor, om de o depravare notorie în toată Europa, a fost ales Mare Maestru al francmasoneriei engleze în 1722. În 1723, John T. Desaguliers şi James Anderson au scris constituţia şi ritualul francmasoneriei sub conducerea lui. Articolele 4, 5 şi 6 ale acesteia promulgă divinitatea unui principiu în Univers pe care-l numesc Marele Arhitect al Universului; declară toleranţa pentru toate credinţele religioase (chipurile) interzicând "bigotismul" (adică creştinismul, ale cărui simboluri sunt însă folosite în gradele inferioare); şi propun scopul reunirii întregii omeniri într'o singură mare familie umană (adică desfiinţarea statului naţional). Jurământul depus de fiecare mason îl transformă într'o unealtă totală a francmasoneriei care nu are nici o altă obligaţie mai înaltă faţă de nimeni şi nimic altceva (*op. cit.*, pp. 5-6).

Pe la mijlocul secolului 18 francmasoneria a fost reîmprospătată cu influxul societăţilor secrete ale illuminati-lor bavarezi ai lui Adam Weishaupt şi al martiniştilor francezi. Cât de influentă a devenit francmasoneria o spune chiar Disraeli, primul ministru britanic, vorbind în Parlament la 14 Iulie 1856, cu ocazia aniversării victoriei francmasoneriei în marea revoluţie franceză. Disraeli a spus: "E inutil să negăm şi e imposibil de ascuns faptul că mare parte din Europa - întrega Italie şi Franţă, şi mare parte

din Germania, fără a mai menţiona alte ţări - e acoperită cu o reţea de societăţi secrete exact aşa cum suprafaţa pământului e acoperită de căi ferate azi. Şi care sunt scopurile lor? Ele nu şi le ascund. Ele nu vor un guvern constituţional ... Ele vor să schimbe proprietatea asupra pământului (*to change the tenure of the land*), şi să-i izgonească pe stăpânii de azi ai ogoarelor, şi să distrugă instituţiile ecleziastice. Unele dintre ele merg chiar mai departe" (*ibidem*, pp. 13-14). Românii trebuie să încerce să priceapă expresia cheie: scopul revoluţiei permanente este **să alunge vechii proprietari de pe pământul lor** - *to change the tenure of the land*. De aceea au avut loc colectivizările socialiste. De aceea sunt eliminaţi fermierii americani. De aceea militează intelectualii masoni şi influenţaţi de masonerie să îndatoreze România cât mai adânc faţă de Fondul Monetar Internaţional, Banca Mondială, şi alte bănci evreieşti. Căci astfel pământul pe care-au trăit strămoşii românilor va deveni proprietatea acestor bănci.

Toţi cei care au pregătit şi au înfăptuit revoluţia franceză au fost masoni - Helvetius, Voltaire, Rousseau, La Fayette, Talleyrand, Mirabeau, Clubul Iacobinilor din Paris, Robespierre, Danton, Marat, şi prietenul lor american Benjamin Franklin. La fel au fost revoluţionarii francezi din 1830 şi 1848, Louis Philippe, Thiers, Guizot, Lamartine, comunistul Louis Blanc, Napoleon III, căpitanul Dreyfus (mason de gradul 33); şi în alte ţări, au fost masoni revoluţionarii Kossuth, Mazzini, Cavour, Garibaldi, Lordul Palmerston. Se va obiecta că Garibaldi sau Cavour au fost binefăcători ai neamului lor. În lupta lor împotriva creştinismului şi în special împotriva catolicismului, masonii se aliază temporar cu cauze populare care aduc eliberări temporare; dar conducătorii ocultei au planuri de milenii şi au răbdare. Ei infiltrează ambele părţi ale unei dispute şi ies astfel întotdeauna victorioşi; în lupta lor milenară împotriva lui Christos se aliază cu unele partide creştine şi fac uz de simbolurile creştinismului. Cartea Reverendului Cahill conţine o fotocopie a unei diplome de maestru mason acordată unui "frate Peter" de Marea Lojă din Dublin în anul masonic 5885; deasupra de tot este tetragramatonul iudaic, iar jos de tot sunt simbolurile credinţei, speranţei şi iubirii creştine. Există în gradele de jos ale masoneriei, în care majoritatea participanţilor sunt unelte ignorante, mulţi oameni generoşi care-şi închipuie că se ocupă de opere de binefacere, orbiţi de propaganda care le este servită. Dar cât uz fac masonii în realitate de iubirea creştină se poate vedea din cruzimea excesivă care caracterizează masacrele inspirate şi dirijate de masoni în revoluţia franceză din 1789, apoi în revoluţia mexicană din 1913-15, în masacrele lui Ferrer care asasina femei şi copii în 1909 în Spania, şi în revoltătoarea

tortură în care a fost ucis căpitanul William Morgan din New York în 1825 de către "fraţii" lui masoni Loton Lawson şi Henry Brown, ambii de rang Cavaler Kadoş, pentru că se retrăsese din masonerie dezgustat de ticăloşia ei (pp. 15-19).

În Septembrie 1878 Loja Marelui Orient a francmasoneriei franceze a eliminat din constituţia ei referinţele la un Dumnezeu pe care le introduseseră masonii britanici şi irlandezi în 1849 (ca să repare faptul că masele începuseră să cam priceapă ceva despre revoluţie), şi astfel s'a creat legenda, în care crede chiar şi o autoare atât de scrupuloasă ca Nesta Webster, că doar Loja Marelui Orient e anti-creştină şi distrugătoare, nu şi lojile britanice de Rit Scoţian sau York. În realitate masoneria e internaţionalistă, globalistă, anti-naţională, şi ţinta atacurilor masoneriei a fost dintotdeauna creştinismul. Scrie Cahill: "Deşi francmasoneria îşi aruncă tot timpul forţele în anumite mişcări sau activităţi politice şi atunci când îi este favorabil promovează revoluţia sau anarhia, şi organizează pogromuri politice şi asasinate, nu trebuie să credem că francmasoneria este o organizaţie politică în primul rând sau o şcoală de gândire politică. Ca şi filozifia sau umanitarismul ei, politica este doar o unealtă pe care o foloseşte după împrejurări. De fapt francmasoneria nu propagă o anumită doctrină politică. Deşi foloseşte de obicei lozincile libertăţii, egalităţii şi fraternităţii, masoneria este în esenţă proteică. În timpuri diferite şi în locuri diferite va fi aristocratică, monarhică sau imperialistă, demagogică, burgheză sau socialistă, militaristă sau pacifistă. Rolul ei politic în realitate este doar un mijloc pentru atingerea scopului. Francmasoneria este mai mult decât o şcoală de gândire politică sau un partid social sau politic" (p. 42). Aceasta este o observaţie extrem de profundă şi veridică a Reverendului Cahill. Francmasoneria poate fi monarhistă sau comunistă, poate fi întruchipată în jurul tronului lui Carol II sau în figuri ca Sadoveanu, care şi-a pus talentul în slujba genocidului neamului său; dar întotdeauna a fost antiromână în România şi anticreştină în lume.

Esenţa francmasoneriei a fost descrisă de unii istorici (Nesta Webster, de exemplu) prin cuvântul "revoluţia". Acelaşi cuvânt l-a folosit şi Rakovski, el însuşi revoluţionar, înalt demnitar sovietic, şi mason (vezi *Buletinul* no. 4, 1997). Caracteristicile acestui fenomen numit revoluţia sunt, scrie Cahill (pp. 47-48) distrugerea, materialismul, şi fervoarea antipatriotică şi antireligioasă. În orice timp sau loc, indiferent de limbă şi de climă, ţinta atacurilor masoneriei au fost totdeauna creştinismul, societatea organizată pe ideea moralei divine şi ordinii naturale a familiei, şi proprietatea privată obţinută prin străduanie individuală. [Conceptul de responsabilitate individuală şi drept natural nu permite jefuirea şi

înrobirea goimilor, a vitelor cu faţă umană, aşa cum le permit "democraţia" şi marxismul, unde "fiecăruia i se va da după necesităţi" şi stăpânii decid care sunt necesităţile maselor].

Dar esenţa francmasoneriei nu poate fi înţeleasă decât în context religios - căci francmasoneria nu este un partid politic ci un cult. Reverendul Cahill a citit şi folosit în cărticica lui un număr enorm de volume de iteratură masonică şi unul şi mai mare de literatură care demască masoneria; a citit toate publicaţiile oficiale masonice şi operele unor mari masoni ca Albert Mackey sau Albert Pike, documentele illuminati-lor bavarezi, corespondenţa Altei Vendita, enciclopedia masonică a lui Waite şi cărţile lui W.L. Wilmhurst. Dar, scrie el, "din cauza politicii de disimulare pe care o proclamă pe faţă conducătorii masoneriei, e greu de analizat cu precizie şi certitudine esenţa religiei de bază a masoneriei" (p. 57). El remarcă doar că întregul sistem se bazează pe un tip de panteism iudaic cabalistic al cărui principiu de bază este adorarea şi divinizarea umanităţii la nivelul ei cel mai animalic. Cultul secret al masoneriei derivă, după spusele corifeilor ei, din misterele Indiei, Persiei, Egiptului, Greciei şi Romei antice. Aceste mistere toate divinizează şi adoră actul sexual şi diferitele lui componente (falus etc.) ca supremă divinitate (G din emblema masonică este iniţiala cuvântului *generatio*). Iar Marele Arhitect este nimeni altul decât Lucifer (căruia creştinii îi zic Satana), aşa cum foarte clar l-a identificat poetul William Blake. Simbolismul masonic este predominant solar şi falic. Cel mai bine îl explică Jean B. Marie Ragon (1781-1862) din Belgia, ideolog mason recunoscut ca autoritate în francmasonerie, care evreu fiind nu s'a ostenit să arunce vălul simbolurilor creştine peste realităţile cultului masonic în scrierile sale *Cours Philosophique et Interprétatif des Initiations Anciennes et Modernes* şi *Orthodoxie Maçonnique, Suivie de la Maçonnerie Occulte et de l'Initiation Hermétique*, fapt pentru care şi-a atras dezaprobarea conducerii francmasoneriei căci prea dezvăluie adevărul. În gradul 2 discipolul mason învaţă că Iehova este hermafrodit şi că aceste două principii, masculin şi feminin, constituie divinitatea care generează într'una şi este simbolizată prin compas (masculinul, Osiris) şi echer (femininul, Isis, pământul). Ritualul de iniţiere în gradul de maestru (gradul 3) îl introduce pe Hiram, unul din arhitecţii templului lui Solomon, după cum relatează Targum-ul. Dar Hiram este alegoric, zice Ragon, simbolizându-l pe Marele Arhitect al Universului. În acest ritual procesul generaţiei [copulaţiei] este complet: au fost descoperiţi şi Dumnezeu şi numele Dumnezeirii, pe care candidatul îl căuta. Numele zeităţii descoperite astfel este *Moabon* [sau Mahabone],

nume dat fiului născut din copulaţia lui Lot cu propria sa fiică; interpretând în continuare, arată Ragon, acest fiu este omul, născut din uniunea Soarelui cu fiica sa Gaia, pământul. Această divinitate se mai numeşte şi *Mac-Benac*, "fiul putreziciunii", căci moartea şi descompunerea trebuie să preceadă începutul vieţii; sămânţa trebuie să moară ca să se nască planta. Ragon explică cum aceasta este esenţa tuturor misterelor antichităţii, şi că pe deplin înţeleasă ea explică mituri ca cel despre Saturn care-şi devora copiii, sau cel despre Phedra cu dorinţele ei incestuoase, care nu sunt decât enigme alegorice ale acestui adevăr (Cahill, *loc. cit.*, pp. 59-61). *Mac-Benac*-ul masoneriei explică obsesia pe care o au masonii să ucidă cât mai mari mulţimi de victime, să extindă proporţia masacrelor. Astăzi, în 1997, ei cer oficial şi public "dispariţia" a 5 miliarde şi jumătate de oameni, ca să rămână cifra preconizată de ei ca optimă, 500 de milioane.

Masonii din gradele inferioare care văd câte-o biblie în lojă şi sunt păcăliţi de folosirea simbolurilor creştine nu ştiu că aceste simboluri sunt desecrate în gradele superioare; căci misa satanică este inversarea şi desecrarea misei creştine. Astfel, în gradul al 18, al rosicrucienilor, se pângăreşte Cina cea de Taină; iniţialele I.N.R.I., înscrise pe crucea lui Christos, înseamnă la masoni *Igne Natura Renovatur Integra*, etc. [Aceasta explică de ce echipa de agenţi guvernamentali torţionari ai BATF-ului american a ars de vii femeile şi copiii din Waco, Texas].

Am văzut mai sus că francmasoneria prin propriile ei documente afirmă că este un cult falic. Tot un cult falic fusese şi religia kazarilor, turcicii asiatici care s'au convertit oficial la iudaismul fariseic în secolul 8, şi care constituie 90 % din evreime astăzi. Culturi falice au fost misterele antice bahice din Egipt şi Grecia, de o depravare atât de mare încât până şi Roma păgână s'a dezgustat de ele şi le-a interzis. Dar cultul falic a supravieţuit şi a renăscut în erezii din era creştină ca ale gnosticilor, manicheiştilor, albigenzilor, şi ale altor secte din secolele 14. Unii îi includ aici şi pe o parte din cavalerii templieri în ajunul suprimării lor, scrie Reverendul Cahill, pentru care francmasonii au deosebită veneraţie, dar el personal nu poate aduce nici o dovadă. Ofiţii, sectă a manicheiştilor, venerau o divinitate sub formă de şarpe, pe care o venerau templierii sub numele de Baphomet, scrie părintele Belliot în *Manuel de Sociologie Catholique* (citat în Cahill, pp. 69-70). Apoi citează manifestări moderne ale satanismului, ca recitarea publică la Torino a *Imnului Satanei* în 1882 unde spectatorii au participat; apoi primirea triumfală la o şcoală din Palermo a satanistului notoriu Rispardi; apoi arborarea steagului Satanei la 20 Septembrie 1884 la Geneva într'o sărbătoare publică oficială; apoi tot în 1884 elogiul Satanei din conferinţa publică a

profesorului Maranelli la Roma; şi conferinţa despre reabilitarea Satanei din Bruxelles organizată de Societatea Gândirii Libere. [Nu ne mai mirăm deci că primăria oraşului Miami afişează astăzi afişe satanice]. Dar reacţia publicului n'a fost destul de favorabilă sataniştilor, şi atunci s'a întâmplat ceva foarte curios. Biserica Catolică, intactă încă pe atunci şi nedistrusă încă de sus în jos prin infiltrare de satanism şi francmasonerie, condamnase francmasoneria şi satanismul prin enciclica Papei Leo XIII *Humanum genus* în 1884. Anul următor un scriitor pornografic notoriu, Leo Taxil, împreună cu un altul care-şi zicea când Dr. Bataille când Dr. Hacks, au tipărit o serie de cărţi şi broşuri (*Le Diable au XIXième Siècle, Y a-t-il des Femmes dans la Franc-Maçonnerie*, etc.) care pretindeau că publică confesiunile şi dezvăluirile unei Diana Vaughan, aristocrată şi fostă franc-masonă americană bogată descendentă dintr'o familie care fuseseră luciferieni de secole. Dar ulterior Bataille a anunţat că totul era o impostură şi Diana Vaughan nu există; şi în 1897 Taxil a declarat public la Paris că Diana Vaughan fusese invenţia lui, şi că el scrisese totul personal ca să facă bani din vânzarea de broşuri senzaţionale. Rezultatul a fost cel scontat de masonerie în această afacere strălucit organizată: unii au crezut că Diana Vaughan există dar se ascunde de frică; alţii mai numeroşi l-au crezut pe Taxil pe cuvânt; şi în general demascările francmasoneriei şi-au pierdut credibilitatea. Cei care studiază istoria francmasoneriei cred că afacerea aceasta fusese organizată de masonerie ca să distrugă credibilitatea detractorilor ei (Cahill, pp. 70-71).

Călătorind pe US 1 am fost dezgustaţi de afişele funerare cu mumii şi alte semne satanice cu care împodobesc birocraţii noştri oraşul. Dar acest decor este standardul gradului francmasonic rosicrucian. Candidatul intră într'o cameră cu pereţii complet drapaţi în negru, Camera Neagră, la capătul răsăritean al căreia după o perdea neagră este un altar cu trei trepte, acoperit cu pânză neagră, deasupra căreia pe un văl sunt zugrăvite trei cruci, cea din mijloc cu un trandafir negru în mijloc şi cu o coroană de spini; celelalte două au capul de mort la picioare. Pe altar se văd o biblie, o sabie, şi un compas. Din Camera Neagră se trece în Camera Morţii, apoi în Camera Roşie. Camera Morţii conţine un cadavru învăluit în giulgiu lângă care trebuie să ardă o lampă de spirt şi sare. Capete de mort pot împodobi camera. Ritualul de iniţiere conţine următorul dialog: oficiantul întreabă: "generalilor, cât e ceasul?" Primul general răspunde: "Ora a noua a zilei"; la care oficiantul răspunde: "E ora la care a fost sfâşiat vălul templului în două şi întunericul s'a revărsat în lume, când adevărata lumină a pierit din lume, altarul a fost nimicit, Steaua Strălucitoare a fost eclipsată, piatra cubică a revărsat sânge şi apă, cuvântul a fost pierdut, şi peste noi s'au aşternut disperarea şi necazul".

După o pauză oficiantul adaugă: "Acestea fiind nenorocirile masoneriei, este datoria noastră, generalilor, să ne sporim eforturile să recuperăm pierderile" (*The Rose-Croix of Heredom*, pp. 19-22, tipărită particular pentru Consiliul Suprem al Gradului 33 al Masoneriei la Londra în 1926, *apud* Cahill, pp. 71-72). Reverendul Cahill crede că nenorocirea descrisă în acest text care s'a abătut asupra masoneriei este victoria creştinismului asupra luciferianismului simbolizată prin victoria lui Isus Christos prin moartea şi învierea Sa (sfâşierea vălului din templu) asupra lui Lucifer (Steaua Strălucitoare), şi că prin această ceremonie iniţiaţii jură să lupte pentru victoria satanismului asupra creştinismului. Reverendul Cahill nu include în prezentarea sa elemente grafice sau anecdotice despre satanism. Se mulţumeşte să remarce că prin participarea la francmasonerie "oamenii se leagă prin jurăminte să promoveze scopuri nedrepte şi rele" (p. 74).

Deşi rolul iudaismului în francmasonerie nu e uşor de elucidat, înţelegerea acestui rol este esenţială pentru înţelegerea masoneriei. Argumentele pe care se bazează catolicii care cred că evreii joacă un rol în masonerie sunt gesturile şi terminologia iudaică din ritualuri, filozofia unui cerc interior care controlează cercuri exterioare concentrice identică cu filozofia cabalei iudaice, faptul că un grup restrâns de evrei enorm de bogaţi şi puternici sunt conducători ai francmasoneriei, şi faptul că scopurile şi metodele sunt identice la francmasoni cu ale celorlalţi evrei politici şi influenţi. Dar deşi conducătorii evrei ai masoneriei exploatează în scopurile lor solidaritatea şi internaţionalismul tuturor evreilor şi antipatia lor pentru creştinism, scrie Cahill, nu toţi evreii pot fi acuzaţi şi condamnaţi laolaltă; căci evreii mititei suferă la fel de mult ca şi creştinii în urma activităţilor cercurilor masonice conducătoare pe care le ajută în ignoranţa lor în numele solidarităţii de rasă (p. 77).

Iudaismul modern nu derivă din Torah (Vechiul testament), scrie Reverendul Cahill, ci din Talmud şi din Cabala (Kabbalah). Talmudul conţine doctrina fariseilor, care constituie interpretarea rabinică a mozaismului; majoritatea evreilor ortodocşi au abandonat de mult Torah (Vechiul Testament) în favoarea Talmudului. Versiunea tipărită modernă a Talmudului ascunde pasajele cele mai strident anticreştine; în locul lor apare un cerculeţ, la văzul căruia învăţătorul care predă Talmudul recită acele pasaje transmise lui prin traditie orală secretă. E posibil ca mulţi evrei care au studiat Talmudul ca parte din educaţia lor să nu cunoască semnificaţia acestor pasaje extrem de pline de ură dacă ele nu le-au fost recitate şi explicate, văzând doar cerculeţul care le înlocuieşte. Cabala (Kabbalah) la început se presupunea că reuneşte tradiţia secretă orală a mozaismului transmisă de la Moise la profeţi, dar din secolul 13 această

semnificaţie a cabalei a fost părăsită şi de atunci încoace cabala constă dintr'o colecţie de tradiţii oculte ale iudaismului, despre care cea mai cuprinzătoare sursă e *Sephor La-Zohar*, Cartea Splendorii, tipărită în 1559 la Mantua şi în 1805 la Amsterdam. Aceste tradiţii oculte însumează diverse influenţe din gnosticismul timpuriu şi din misterele de fertilitate orientale, care au picurat tot timpul în iudaism în aceste 20 de secole prin scrierile rabinice (pp. 77-79). Scriitorii care remarcă conţinutul cabalistic şi terminologia iudaică a ritualurilor francmasoneriei cred că au descoperit originea iudaică a francmasoneriei.

Dar raportul dintre iudaism şi francmasonerie nu e uşor de definit. Multă vreme lojile masonice germane, engleze şi franceze nu primeau evrei; până la sfârşitul secolului 18 erau puţini evrei printre masoni. Anticarul englez Elias Ashmole, care a introdus ermeticismul în francmasonerie în secolul 17, nu era evreu; şi reverendul Cahill crede că nici Adam Weishaupt, Martinez Pasqualis, sau Joseph Balsamo (Cagliostro) nu s'a dovedit că erau evrei (p. 81) - dar aici se înşeală, căci despre Adam Weishaupt se ştie că era evreu care a mers la şcoală la iezuiţi, şi despre Cagliostro unii au afirmat că era evreu. Dar cabala iudaică a introdus ocultismul oriental în francmasonerie când a încetat să fie o asociaţie profesională, şi tutorii care i-au introdus pe Weishaupt, Pasqualis şi Cagliostro în ocultism au fost evrei. Istoricul evreu Bernard Lazare scrie în *L'Anti-semitisme, son Histoire et ses Causes* din 1894 că "evreii cabalişti au veghiat la leagănul în care s'a născut francmasoneria, după cum arată concludent unele ritualuri astăzi încă" (p. 339, *apud* Cahill, p. 82). Alţi scriitori evrei remarcă identitatea dintre cultul masoneriei şi al cabalei: rabinul Benamozegh arată că "teologia masonică în esenţă nu e decât teozofie, şi corespunde teologiei cabalei.... Cei care-şi vor da osteneala să examineze atent raportul dintre iudaism şi francmasoneria filozofică, teozofie şi ocultism în general, îşi vor pierde dispreţul pentru cabala. Nu vor mai zâmbi cu milă când se spune că teologia cabalei va juca un rol în transformarea religioasă a viitorului" (*apud* Cahill, p. 83).

Cahill ilustrează cu ritualuri şi terminologie iudaică, ca de exemplu emblema lojii din Londra, legenda lui Hiram, datele folosite în ritul scoţian după terminologia ebraică, uzul alfabetului ebraic mai vechi în scrieri. Dacă în secolul 18 erau puţini evrei masoni, în secolul 20 majoritatea lojilor aşa-zise creştine, cele mai influente, conţin evrei, şi lojile B'nai B'rith sunt loji masonice exclusiv evreieşti. În Germania între cele două războaie şi în Statele Unite dintotdeauna masoneria a fost dominată de evrei. În Europa ritul Mizraim cu 90 de trepte a fost fondat şi este dominat de evrei (p. 84). În 1918, 95 % din masonii din Viena erau evrei sau din părinţi evrei

(p. 235), şi în afară de lojile masonice ca atare în Austria mai funcţionau 19 societăţi "profane" care gravitau sub influenţă masonică şi diseminau propaganda masonică, conduse în mare măsură de evrei şi masoni (pp. 236-238), ca Societatea Sociologică, Societatea Generală a Obligativităţii Susţinerii, Uniunea Paneuropeană, Liga Naţiunilor Austriece, şi aşa mai departe. Din 1893 au fost cooptate şi "tovarăşele femei" în masonerie în diverse organizaţii de unde militau pentru drepturile femeilor dar în cadrul cărora păstrau apelativul masonic de "frate". Una din aceste femei masone a fost Annie Besant, care deţinea gradul 33 de rit scoţian, şi care a fondat Societatea Teozofică (pp. 239-240). Organizaţiile profesionale înfiinţate sau infiltrate de masoni, care le dirijau din umbră, erau internaţionale cu filiale în diverse ţări: astfel, asociaţia doctorilor din Paris şi Elveţia care s'a extins în Germania, Austria şi Ceho-Slovacia, grupul juriştilor, grupul bibliofililor şi directorilor de muzee, etc. (p. 242).

Faptul că plutocraţia evreiască domină finanţele şi politica Americii şi Europei este tabu astăzi, dar în secolul trecut era încă posibil să tipăreşti aceste adevăruri. Le-a scris revista *Nineteenth Century* în 1881, şi le-a scris Disraeli, primul ministru britanic, în *Coningsby*, în care un financiar evreu îi povesteşte personajului principal cum în audienţele sale cu potentaţii lumii nu întâlnea decât compatrioţi: "am avut un interview cu ministrul de finanţe rus, Contele Cancrin. Am întâlnit fiul unui evreu din Lituania ... Am avut o audienţă cu ministrul spaniol, Señor Mendezabel; era unul ca mine, fiul unui nuevo-christiano, un evreu din Aragon ... m'am dus la Paris să mă consult cu preşedintele consiliului francez; am găsit fiul unui evreu francez. "Cum, Soult e evreu?' 'Da! Şi alţi mareşali francezi, Massena, de exemplu. Preşedintele consiliului francez a făcut cerere la ministrul Prusiei ... Contele Arnim a intrat pe uşă, şi-am văzut atunci un evreu din Prusia. Aşa că vezi, dragul meu Coningsby, că lumea e guvernată de cu totul alte personaje decât îşi închipuie cei care nu sunt în dosul culiselor" (*Coningsby*, pp. 183-184).

La fel este guvernată francmasoneria, scrie Gougenot de Mousseaux (în *Le Juif, le Judaisme, et la Judaisation des Peuples Chrétiens*, citat în Cahill, p. 88). Aparent evreii sunt excluşi din lojile masonice, dar în dosul culiselor "adevăraţii şefi ai acestei imense asociaţii a francmasoneriei - cei puţini din cercul cel mai interior al iniţiaţilor, care nu trebuie confundaţi cu figurile publice care conduc de formă, sunt în majoritate evrei, şi sunt într'o alianţă strânsă şi intimă cu membrii militanţi ai iudaismului, anume cu aceia care conduc secţia cabalistică. Această elită a asociaţiilor masonice, aceşti şefi reali, cunoscuţi doar de puţini chiar dintre iniţiaţi, şi pe care chiar şi aceşti puţini îi cunosc doar sub nume fictive, îşi desfăşoară activitatea în

atârnare secretă (pe care ei o găsesc foarte profitabilă) de evreii cabalistici". Gougenot de Mousseaux citează câteva loji supreme evreieşti de acest fel din Germania, Italia şi Londra, ai căror membri nu sunt cunoscuţi de marea masă de francmasoni din toate celelalte loji şi care elaborează programele politice şi de acţiune ale celorlalte loji pe care le coordonează. Cine citeşte însă programul politic al francmasoneriei, cu libertatea, egalitatea şi fraternitatea lui, şi-l compară cu programul tipărit al Alienţei Israelite Universale înfiinţate în 1860 cu cartierul general la Paris, nu poate să nu vadă identitatea lor. Alianţa Israelită Universală "se adresează", scrie ea, "oricărei religii. Vrea să pătrundă toate religiile, aşa cum a pătruns toate ţările. ... Fie ca toţi oamenii luminaţi fără deosebire de sectă, să găsească mijlocul de a se uni cu Alianţa Israelită Universală, al cărei scop e aşa de nobil, de larg şi de civilizatoriu ... Să întindă o mână prietenească tuturor celor care, chiar celor născuţi în altă religie decât a noastră, ne întind o mână de tovarăş, ... astfel *distrugând graniţele dintre cei destinaţi într'o zi să fie uniţi* ... Marea noastră misiune este să punâ populaţia evreiască în contact cu autorităţile din fiecare ţară ... să facem să fie auzită vocea noastră în cabinetele miniştrilor şi de urechile principilor, indiferent care este religia dispreţuită, persecutată, sau atacată" (*apud* Cahill, p. 91). Asta s'a scris în 1860 dar se aplică astăzi în 1997, cu globalismul Naţiunilor Unite - şi cine a fondat şi cine dirijează Naţiunile Unite? Şi cine scoate legi care interzic examinarea veracităţii propagandei despre aşa-zisul holocaust? Paradoxul cinic al Alianţei Israelite Universale, creaţie a unei plutocraţii evreieşti triumfătoare care domină toate naţiunile pretinzându-se persecutată, dispreţuită, şi atacată, nu este unic. De fapt majoritatea faptelor care învăluie iudeo-masoneria sunt paradoxale. Astfel este paradoxal faptul că Martin Luther sau Voltaire, doi propagandişti care au făcut servicii aşa de imense iudaismului, s'au declarat anti-semiţi în unele din scrierile lor.

Reverendul Cahill face o trecere în revistă a riturilor masonice cu numărul lor de loji, arătând în ce ţări predomină. Dar puterea lor, arată el, constă în influenţa pe care o exercită asupra asociaţiilor şi organizaţiilor profesionale sau civice care nu sunt în mod declarat masonice, organizaţii mai mult sau mai puţin secrete, care uneori par antagoniste în ochii publicului. Astfel sunt Ku Klux Klan-ul, Cavalerii Pithiei, Ordinul Buffalo-ilor, etc. în America; Internaţionala Socialistă, Asociaţia Internaţională a Liber Cugetătorilor, Alianţa Israelită Universală, Liga Malthusiană, Ştiinţa Creştină (*Christian Science*) pe plan internaţional. Tot influenţate de masonerie şi în slujba intereselor ci sunt asociaţii care se pretind creştine sau profesionale ca Y.M.C.A. (Young Men's Christian

Association), Clubul Rotary, Prietenii Israelului, Franc-tireurii din Elveţia, scrie Cahill (pp. 149-152), şi alte asociaţii interbelice şi de azi. Membrii acestor asociaţii nu ştiu nimic despre politica pe care o promovează (cunoaştem personal mulţi astfel de indivizi), dar repetă lozincile cu care le este împăstat creierul, înşelaţi de paravanul operelor de binefacere cu care se ocupă masoneria la nivelurile ei inferioare, şi promovează scopurile "nobile" ale internaţionalismului, păcii în lume, etc. La un nivel superior se situează masonii care ştiu mai multe despre organizaţia şi scopurile masoneriei; şi deasupra lor este elita numită adesea "puterea ocultă" (*the hidden power*) constituită din înalţi capi ai diverselor rituri masonice. Aceştia sunt puţini la număr, n'au patrie, n'au religie, sunt setoşi de putere mondială şi sunt animaţi în special de o ură acerbă împotriva creştinismului. Se presupune că aceştia sunt în majoritatea lor evrei conducători ai evreimii dar printre ei sunt şi unii din alte rase şi alte secte. Aceştia determină condiţiile sociale şi economice ale miliardelor de oameni (pp. 152-153). Această mână de oameni, acest mic grup, deţine manufactura, comerţul şi transporturile prin intermediul finanţelor; controlează mass media şi cultura, şi decide viaţa miliardelor de oameni până în cele mai mici amănunte, căci decide prin intermediul monopolurilor sale cât şi ce vor mânca şi cum se vor îmbrăca gloatele determinând care va fi moda. Tot ei determină care industrie va înflori şi care va fi ruinată, scrie Cahill, controlând creditul financiar al întreprinderilor. "Iar membrii acestui cerc financiar sunt în mare măsură identici cu conducătorii evrei ai masoneriei", scrie el. "Controlul financiar este astăzi marea armă supremă a masoneriei, şi cea prin care sunt puse în mişcare toate celelalte instrumente de distrugere", printre care Cahill enumeră mass media, educaţia, cultura, organizaţiile revoluţionare (pp. 165-166). "Marea presă capitalistă din Statele Unite, Anglia, Germania, şi Franţa este astăzi aproape în întregime controlată de marii financiari internaţionali evrei", scria Cahill deja în 1929. "Chiar şi printre jurnalişti elementul evreiesc predomină. La ziarele ale căror proprietari nu sunt direct evreii, elementul evreiesc predomină de obicei în conducere. În aceste cazuri redactorul şef sau criticul de artă sau principalul corespondent extern sau toţi aceştia sunt de obicei evrei ... practic întreaga presă neecleziastică din Marea Britanie şi America este efectiv dominată prin intermediul paginilor de reclamă de marile interese financiare şi comerciale pe care le controlează în mare măsură evreii" (pp. 166-167). Nu putem adăuga decât că în ultimele şapte decenii acest control a devenit şi mai absolut.

Nu numai presa capitalistă, dar şi presa socialistă şi comunistă este în aceleaşi mâini, şi agenţiile de ştiri Reuter sau Wolff (din Germania

interbelică) sau Havas (din Franţa interbelică), de la care preiau fără să le pună la îndoială chiar şi ziare creştine "ştirile", oricât de mincinoase. Iar cinematografia este o afacere pur evreiască pe toate continentele. Şi deşi nu se poate afirma că cei care deţin mass media sunt cu toţii evrei francmasoni, politica pe care o duc şi războiul anticivilizator pe care-l duc sunt ale iudeo-masoneriei, zice Cahill (pp. 167-169).

Dar în această vastă reţea conspiratorie autoritatea centrală a nucleului conducător nu este întotdeauna recunoscută, şi au loc multe războaie între diversele facţiuni anticreştine, înafară de rivalităţi şi ambiţii personale şi rivalităţi naţionale. Aceste frecuşuri interne au împiedicat forţele directoare ale iudeo-masoneriei să-şi atingă scopul. Aceasta a fost până acum salvarea noastră, scrie Cahill (p. 173). În secolul nostru însă, cu tot mai puternica infiltrare evreiască în masonerie, s'ar părea că unitatea şi puterea ei au crescut mult, şi scopurile ei politice au devenit mult mai precise. Au devenit mai pregnante folosirea aurului şi a rezervelor financiare pentru constrângerea populaţiilor (concept iudaic), controlul masonic asupra finanţelor internaţionale, şi internaţionalizarea activităţilor umane (p. 175). Privind în jurul nostru în 1997, suntem uimiţi cât de bine a priceput asta Reverendul Cahill în 1929.

Desmembrarea imperiului austro-ungar şi eliminarea Habsburgilor dintre familiile domnitoare au fost hotărâte. scria fostul împărat al Prusiei William II în 1922, încă din 1917 la o întrunire internaţională a lojei masonice Grand Orient, întâlnire consemnată de ziarul *Corriere della Sera*, în care jurnaliştii se plângeau că reprezentanţii masoneriei italiene, Ettore Ferrari şi E. Nathan, trădaseră interesele Italiei. La această întâlnire s'a discutat formarea Statelor Unite ale Europei (Cahill, pp. 245-247), pe care le vedem zbătându-se astăzi în încleştarea Uniunii Europene. Faptul că România s'a întregit cu provinciile sale româneşti datorită dezintegrării Austro-Ungariei nu înseamnă că masoneria e prietena românilor.

Liga Naţiunilor fondată după primul război mondial a fost în mod explicit un proiect iudaic. Lucien Wolff, reprezentantul oficial al guvernului ce urma să devină israelian la Conferinţa de Pace de la Paris scrie în raportul său trimis Congresului Evreiesc American la New York în Octombrie 1923: "Prima datorie a evreilor din toate ţările este să sprijine Liga Naţiunilor ... Dacă se prăbuşeşte Liga Naţiunilor, întregul edificiu construit cu atâta trudă în 1919 de către delegaţii evrei la Conferinţa de Pace se va prăbuşi la pământ" (*apud* Cahill, p. 250). Liga Naţiunilor s'a prăbuşit; în locul ei aceleaşi mâini au ridicat Naţiunile Unite, după un alt război mondial provocat de aceleaşi forţe.

Planul în zilele noastre

Demolarea sistematică şi bogat finanţată a culturii şi moravurilor prin intermediul instituţiilor culturale care se bucură de prestigiu în ochii maselor dar mai ales în ochii inteligenţiei e ilustrată de Festivalul Filmului de la Cannes, unde un premiu special a fost conferit filmului *Crash* (accident automobilistic), regizat de David Cronenberg. Subiectul filmului sunt plăcerile sexuale ale unor homosexuali şi heterosexuali schilozi obţinute de aceştia în automobile accidentate, unele dintre ele conţinând încă cadavrele ocupanţilor lor. Intelectualii subţiri s'au entuziasmat despre acest film, şi despre alte două: *Sick* şi *Kissed*. *Sick* (Bolnav) prezintă un sadomazochist care se automutilează pentru plăceri sexuale. *Kissed* (Sărutat) prezintă plăcerile sexuale ale unora care copulează cu cadavre. Dar intelectualitatea progresistă mai are şi alte surse de desfătare estetică. Magazinele de unde se pot închiria filme pentru vizionat la televizor au rafturi întregi cu astfel de filme ca *Faces of Death* (Feţele morţii) care constau din agonii autentice filmate pentru desfătarea spectatorilor (*The Nationalist Times*, Aprilie 1997, p. 5). Nu ne mai mirăm de faptul că gloatele din Roma antică se distrau privind chinurile morţii creştinilor la spectacolele de circ. Nu ne mai mirăm de trupele Naţiunilor Unite care se distrează violând şi prăjind de vii la foc mic adolescenţii din ţările "eliberate" şi "ajutate" de Naţiunile Unite. Aceste filme nu satisfac gustul maselor; aceste filme crează şi formează mentalitatea omului Noii Ordini Mondiale, supus Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Dar nu e uşor să creezi opere de artă în Noua Ordine Mondială dacă nu ai "origine socială sănătoasă". Originea socială sănătoasă este apartenenţa la orice rasă în afară de rasa albă. Apartenenţa la orice altă rasă te consacră imediat ca mare talent. Un astfel de mare talent este pictorul indigen australian "Eddie Burrup", în faţa picturilor căuia s'au extaziat criticii de artă - până au aflat că erau pictate de o femeie irlandeză din Australia de 82 de ani numită Elizabeth Durack. Romanul autobiografic *My Own Sweet Time* scris de o băştinaşă australiană a fost de asemenea aclamat şi premiat cu premiul naţional pentru literatură - până s'a aflat că în realitate fusese scris de Leon Carman, australian alb de 47 de ani care a declarat că dacă n'ar fi pretins că romanul său este scris de o băştinaşă romanul n'ar fi fost nici publicat nici premiat (*ibidem*).

Oficialităţile americane participă cu zel la crearea culturii Noii Ordini Mondiale. Primarul marelui oraş New York, Rudy Giuliani, a apărut la un dineu la care se strângeau fonduri pentru acţiuni politice îmbrăcat în femeie, şi a dansat cu actriţa Julie Andrews care era travestită în bărbat. La televizor suntem inundaţi de reclamele specialiştilor "psihici" care se oferă să ne dea în bobi şi să ne citească în

stele, ca să ne povestească despre viețile noastre din încarnările anterioare și din cele viitoare. Datul cu ghiocul și în bobi la telefon e o afacere foarte bănoasă în Statele Unite, de $300 milioane anual. Unul din acești specialiști "psihici" care te taxează cu $3,99 pe minut (aproape $240 pe oră), Rocco Pendola, a declarat public că el personal a făcut bani buni debitând baliverne în acest mod, și neavând absolut nici o abilitate "psihică" de a citi nici trecutul nici viitorul și nici gândurile nimănui. Între timp justiția americană se preocupă intens de eliminarea ultimelor vestigii ale creștinismului. Orășelul Stow al cărui sigiliu conținea o cruce este somat să elimine imediat crucea din sigiliu (*ibidem*).

Creștinismul devine cu încetul ilegal în "democrațiile de tip occidental" din "lumea liberă". Dar crima pedepsită pe față cu cea mai mare asprime este să nu te închini la dogma holocaustului care pretinde că 6 milioane de evrei au fost gazați (sau arși de vii, versiunile diferă) în câteva lagăre de concentrare din Polonia, dintre care 4 milioane la Auschwitz. (Deși cele 4 milioane de mult au scăzut în mod oficial întâi la un milion și jumătate, apoi la mai puțin de un milion, și continuă să scadă într'una chiar în declarațiile oficiale ale promotorilor dogmei holocaustului, totalul de 6 milioane din care acele 4 milioane constituiau două treimi a rămas neschimbat!) Günter Decker, profesor de liceu, a fost închis pentru crima de a gândi ne-pe linie despre această dogmă; și în Aprilie 1997 la pedeapsa lui s'au mai adăugat 27 luni de închisoare pentru ca a organizat în 1990 la Weinheim o adunare la care a vorbit istoricul David Irving, și pentru că a publicat o relatare a primului proces ce-i fusese intentat pentru crima de a gândi ne-pe linie. În Mai 1997 scriitorul Udo Walendy, închis și el pentru crima de a gândi alăturea de linia partidului, a mai primit în plus pedeapsa de alte 14 luni închisoare pentru ... ce n'a spus! Judecătorul care l-a condamnat a scris textual: "Nu ești condamnat pentru că ai fi scris sau spus ceva, ci pentru că nu spui ceea ce ar trebui să spui"!!! (*Smith's Report*, Iunie 1997, p. 5). Cine îndrăznește să caute să afle adevărul despre cele întâmplate între 1933 și 1944 cu evreii este imediat închis și persecutat cu mare vigoare în Europa occidentală "liberă" - oare de ce? Și oare care este adevărul despre scopul în care au fost adunați evreii de pe la casele lor și duși în lagăre de concentrare? Circulara 54/1933 a Ministrului de Finanțe al lui Hitler din 28 August 1933 conține instrucțiunile date funcționarilor germani care urmau să pună în aplicare acordul Ha'avara dintre acest minister al lui Hitler și marii bancheri sioniști evrei. Acești megabancheri sioniști știau că masele de evrei nu-și vor părăsi niciodată de bună voie cuibușoarele comfortabile în care prosperau printre goimi ca să se ducă să îndure greutăți și să populeze Palestina, răpind-o Palestinienilor, ca să împlinească

programul mesianic sionist. O mână de fier trebuia să-i adune și să-i mute. Circulara 54/1933 a Ministerului de Finanțe hitlerist instruia funcționarii ministerului cum să efectueze transferul de bani către coloniștii evrei din Palestina proveniți din Germania, conform acordului dintre Hitler și agenția evreiască (*ibidem*, p. 6).

Autoritățile germane, erijate sub domnia cruntă a aliaților victorioși în cel de-al doilea război mondial cu scopul de a oprima, umili și desnaționaliza cât mai mult poporul german, sunt extrem de zeloase în inchiziția lor care urmărește toți ereticii care deviază cât de puțin de la sfânta dogmă a "holocaustului celor 6 milioane". În Noiembrie 1993, cetățeanul american Fred Leuchter, inginer recunoscut ca cea mai mare autoritate cu privire la execuția condamnaților prin gazare, a fost arestat și aruncat în închisoare în Germania pentru că analiza lui științifică nu l-a dus la concluziile promulgate în propaganda acelei sfinte dogme; toate dovezile arătau că gazarea celor 6 milioane era imposibilă, în pretinsele camere de gazare construite de sovietici după terminarea războiului la Auschwitz și arătate publicului ca autenticele camere de gazare hitleriste. Guvernul american nu și-a apărat cetățeanul pe nedrept sechestrat de o putere străină. În August 1995 alt cetățean american, Hans Schmidt, a fost arestat de către autoritățile germane pe când își vizita mama în vârstă de 92 de ani în Germania, pentru lucruri pe care le-a spus și scris pe teritoriul Statelor Unite, unde mai avem încă articolul din Constituție despre libertatea vorbirii și unde acele lucruri sunt perfect legale. Din nou, guvernul american nu și-a apărat cetățeanul încarcerat ilegal de o putere străină. În August 1996, cetățeanul american Gerhard Lauck a fost condamnat la 4 ani închisoare de către o curte din Hamburg pentru activitatea lui politică desfășurată pe teritoriul Statelor Unite unde această activitate politică este perfect legală. Lauck se ferise să pună piciorul în Germania: a fost răpit din Danemarca, târât în Germania și aruncat în închisoare. Din nou guvernul american și-a abandonat cetățeanul. Mai mult, există indicii că guvernul american a **colaborat în persecutarea acestor americani deși toate acțiunile lor erau perfect legale.** În 1945 i s'a impus Germaniei ca țară înfrântă o legislație "internațională" care slujește Noii Ordini Mondiale; și acum "democrațiile de tip occidental" din țările "libere" colaborează în acțiuni ce contravin legilor în vigoare pentru a demola constituțiile naționale și a impune acea legislație "internațională" peste tot. Baza acestei colaborări a fost pusă de tratatul de la Maastricht din 1992 a Uniunii Europene. În Mai 1995 poliția secretă germană a făcut percheziții în casele cetățenilor particulari germani căutând computere folosite în lupta ideologică. Unul dintre cei ale căror case au fost percheziționate este

Martyn Freling, olandez care nu numai că locuieşte în Olanda dar este consilier municipal al oraşului Rotterdam. Ziarul olandez *Trouw* scria la 22 Decembrie 1995 că percheziţia s'a făcut la cererea poliţiei germane. Această colaborare între poliţia germană şi cea olandeză a fost confirmată în Septembrie 1966 când ambele poliţii au făcut razii şi percheziţii simultane îndreptate împotriva naţionaliştilor din cele două ţări (*The National Vanguard*, Martie-Aprilie 1997, p. 21). În Franţa, învăţătorul Vincent Reynouard a fost suspendat pentru că la un exerciţiu de adunare a arătat şcolarilor care este rezultatul adunării numărului morţilor din lagărele de concentrare naziste - şi adunând cifrele oficiale rezultatul **n'a fost 6 milioane!** Dar Vincent Reynouard este acuzat şi de faptul că "folosise computerul şcolii ca să comunice cu extremişti politici de dreapta" (*The CDL Report*, Martie 1997, p. 11). În Germania, Hans-Christian Wendt, de 25 de ani, a fost condamnat la un an închisoare pentru "incitare la discriminare rasială şi propagandă anti-semită" (*ibidem*). În Canada, loja masonică evreiască B'nai B'rith face presiuni asupra agenţiilor guvernamentale să schimbe numele staţiei de metro Lionel Groulx din Montréal, naţionalist francez canadian pe care loja B'nai B'rith l-a găsit antisemit. Cu un an înainte, presiunea evreilor îl făcuse pe locotenentul-guvernator Jean-Louis Roux să demisioneze, pentru că se descoperise că participase într'un marş fascist în anii 1930. Dar denigrarea lui Lionel Groulx, figură istorică canadiană, se pare că provoacă reacţie; de aceea în loc să ceară schimbarea imediată a numelui staţiei de metro, Consiliul Evreiesc Canadian cere "să se revizuiască manualele şcolare de istorie că să-l prezinte mai exact pe Groulx şi alte figuri intelectuale şi politice care aveau vederi asemănătoare cu ale lui". Adică spălarea creierelor tineretului ca să-şi renege istoria şi să se alinieze supuşi în rândul dobitoacelor (*ibidem*, p. 14).

Aceasta înseamnă "intratul în Europa".

Guvernul german este modelul de guvern al Noii Ordini Mondiale care-şi dedică maximul efort în vederea demolării naţiunii pe care o guvernează, şi şi-a intensificat acţiunile îndreptate împotriva propriilor cetăţeni în ultimii ani. Dacă în 1992 erau 2.499 de linii telefonice spionate în mod oficial, în 1994 numărul lor se ridicase la 4.000. După cum în anii de după "eliberarea" României de către glorioasele trupe sovietice au fost înregistrate şi confiscate maşinile de scris de la particulari, acum ţinta este computerul cetăţeanului. În 1995 firma CompuServe a cedat presiunilor guvernului german şi a eliminat 400 de grupuri de discuţii electronice care difuzau vederi politice ne-pe linie - ca să apere, chipurile, copilaşii nevinovaţi de pornografia electronică. În Germania un pedofil care era învăţător la o şcoală primară şi molestase sexual 69

de copii a fost condamnat la doar 3 ani închisoare; dar americanul Gerhard Lauck a fost condamnat la 4 ani închisoare pentru că nu s'a închinat cum trebuie dogmei "holocaustului". Pretinzând că apără "principiile adevăratei democraţii", judecătorul german Manfred Reichel l-a condamnat pe Meinhold Schönborn, preşedintele Frontului Naţionalist, la 2 ani şi 3 luni închisoare, şi pe doi din colegii lui la 10 luni închisoare fiecare - pentru că vorbeau despre acel front care fusese scos în afara legii de către autorităţile germane. Ziua următoare preşedintele Partidului Naţional Democratic, Günther Deckert, a fos arestat pentru că se îndoia oarecum de dogma holocaustului. Dar Günther Deckert a avut şansa să fie adus în faţa unui judecător cinstit, Rainer Orlet, care l-a condamnat la închisoare cu suspendarea pedepsei, arătând în sentinţă că "Germania, astăzi, la 50 de ani după terminarea războiului, trebuie încă să dea satisfacţie politică, morală şi financiară evreilor, pentru persecuţia evreilor, în timp ce crimele uriaşe comise de alte popoare rămân nepedepsite, cel puţin aşa reiese din punctul de vedere exprimat de acuzat". La aşa blasfemie s'au ridicat autorităţile şi mass media stabilimentului din Germania ca un singur om cerând sângele atât al acuzatului cât şi al judecătorului. Rainer Orlet a fost suspendat din funcţie şi ziarele au început să-l calomnieze scriind că este dement. Günther Deckert a fost aruncat în închisoare pentru executarea sentinţei de doi ani, şi a fost acuzat din nou de crima de a nega "uciderea în masă a evreilor de către naziştI" deşi nici un cuvânt spus de el nu pomenea acest lucru, doar pentru că îşi povestise calvarul îndurat într'o carte (*The National Vanguard*, Martie-Aprilie 1997, pp. 22-23).

În 1995 guvernul german "democrat şi liber" a publicat un îndreptar pentru Centrul de Informare a Tineretului de la München. Această cărticică de 32 de pagini îi învaţă pe tineri cum să devină informatori ai poliţiei secrete [ai Securităţii socialiste, am fi zis noi cu câţiva ani în urmă]. Astfel, trebuie pârâţi cei care cântă cântece patriotice ca *Horst Wessel Lied*; când tânărul aude pe cineva fredonând sau fluierând chiar una din melodiile interzise, trebuie să telefoneze imediat poliţiei. Bodegile, barurile, petrecerile, balurile şi distracţiile în grup trebuie spionate cu atenţie pentru astfel de crime politice. Cineva care pronunţă cuvintele *Sieg Heil* trebuie denunţat imediat şi este pasibil de 18 luni închisoare. Dacă cineva îşi încheie scrisoarea particulară cu vorbele *mit deutschem Gruss* [salutări nemţeşti], trebuie imediat denunţat şi pedepsit cu 3 ani închisoare (tot atât cât a primit pedofilul care a mutilat şi nenorocit 69 de copii). Delatorii trebuie să frecventeze talciocurile să vadă dacă nu cumva vreo băbuţă care-şi vinde troacele vinde ceva de pe vremea celui de-al doilea război mondial; dacă da, trebuie imediat denunţată telefonic poliţiei. În special cei care

distribuie literatură şi pamflete trebue denunţaţi imediat şi literatura lor predată poliţiei, care-i va găsi pe criminali căci legea cere ca adresa editorului să fie tipărită pe orice e tipărit. Acest manual pentru delatori a fost retipărit, tot pe spezele guvernului, din iniţiativa lui Peter Caesar, ministrul justiţiei din Rheinland-Pfalz, şi distribuit şcolarilor din şcolile de stat germane. În introducere Peter Caesar cheamă tineretul şcolar "să-şi aducă contribuţia la asigurarea acelei atmosfere de libertate şi toleranţă care a făurit republica federală în ultimii 40 de ani şi care nu trebuie distrusă". Peter Caesar nu e ironic, cum ar crede cititorul; e un slugoi al Noii Ordini Mondiale incapabil să vadă ironia (*ibidem*, p. 24).

Atmosfera de libertate şi toleranţă înfloreşte în Germania. Otto-Ernst Remer, de 84 de ani, a fost condamnat la 22 luni închisoare pentru că se îndoieşte de unele afirmaţii mai fanteziste din dogma holocaustului; Remer a fugit să-şi încheie zilele în Spania. Tiudar Rudolph, tot de 84 de ani, a fost închis tot pentru astfel de îndoieli. Germar Rudolph, recunoscut ca autoritate în chimie la Institutul Max Plank, studiind pretinsele camere de gazare de la Auschwitz a ajuns la concluzia că în ele nu putea fi gazat nimeni; a fost împiedecat să-şi ia doctoratul, izgonit de la Institutul Max Plank şi forţat să se refugieze în Spania. Frank Ruby, de 85 de ani, a fost amendat cu $4.000 pentru că şi-a exprimat cu glas tare gândul că în Germania ar trebui să trăiască nemţii. Marcus Privenau a fost condamnat la 3 luni închisoare pentru etichete pe care scria "Piaţa Rudolf Hess". În Februarie 1996 Christian Worch din Hamburg a fost închis pentru 2 ani şi jumătate pentru "activitate organizatorică nepermisă" - nu se spune care. Sunt două acuze favorite ale "toleranţei şi libertăţii" care domnesc în Germania: îndoielile cu privire la dogma holocaustului şi activitatea nepermisă nedefinită. Umilirea, ipocrizia şi degradarea morală a vieţii publice în Germania este atât de adâncă încât Reinhold Elstner, bătrân de 75 de ani, a făcut ce făcuse tânărul Ian Palla când trupele sovietice au cotropit Cehoslovacia după primăvara de la Praga în 1968: şi-a dat foc pe treptele unei clădiri publice din München (*ibidem*, p. 25).

Ipocrizia, minciuna, degradarea morală susţinute timp de peste o jumătate de veac în viaţa publică au depăşit limitele demenţei. În Ianuarie 1996 la Lübeck a luat foc un hotel în care trăiau pe cheltuiala nemţilor 10 aşa zişi "persecutaţi politic" negri care "cereau azil politic" în Germania. Imediat atât mass media cât şi autorităţile, fără nici cea mai mică dovadă, au acuzat "neo-naziştii"; cluburile tradiţionale ale tineretului german au fost devastate de către bande de huligani "antifascişti", încurajaţi de primarul şi autorităţile oraşului; primarul Peter Bouteiller a apărut la televizor îndemnând cu lacrimi în ochi familiile de nemţi să nu-i mai lase pe

aceşti negri veniţi de peste tot să paraziteze în hoteluri unde sunt expuşi la atacuri naziste ci să-i primească în căminele şi în inimile lor; şi politicienii, pastorii protestanţi şi alţi "antifascişti" îndemnau negrii care locuiesc în Lübeck să iasă în stradă împotriva nemţilor din Germania. Patru tineri nemţi au fost arestaţi dar din păcate nu s'a putut urzi nici cea mai mică dovadă împotriva lor. Între timp cel care dăduse foc hotelului în care parazitau negrii la Lübeck, unul dintre ei, un libanez numit Safwan Eid, i-a povestit unui lucrător de la Crucea Roşie care trata victimele incendiului numit Jens Leonhardt, cum el, "refugiatul politic" libanez Safwan Eid, dăduse foc hotelului pentru că se certase cu alţi "refugiaţi politici" din hotel. Mass media a ignorat cu desăvârşire adevăratul autor al incendiului; cu greu şeful poliţiei a recunoscut că l-a arestat pe libanezul Safwan Eid şi că acesta a recunoscut că a dat foc hotelului. Dar mass media şi politicienii nu s'au lăsat derutaţi. Campania împotriva "naţionaliştilor criminali" şi "neonaziştilor" germani continuă cu şi mai mult sârg; întregul popor german este declarat a fi de vină pentru că libanezul Safwan Eid a dat foc hotelului. Ziarul *Die Zeit* întreba retoric la 26 Ianuarie: "I-a împins oare procedura de acordare a azilului politic folosită de autorităţile germane pe străini la disperare?" şi continua arătând că dacă autorităţile germane nu i-ar exaspera pe cei care cer azilul politic prin procedura lor, aceştia n'ar da foc hotelurilor în care aşteaptă să fie împlinită procedura. Dar unul din străini, un corespondent negru creştin din Togo numit Kodozo Ayivi, scrie la 26 Ianuarie 1996 în *Das Sonntagsblatt* că ceea ce îi împinge pe străini să insulte, să acuze şi să abuzeze de nemţii albi în propria lor ţară este tocmai complexul de vinovăţie colectivă al multor nemţi care se autodegradează singuri. Kodozo Ayivi descrie cum o pereche de nemţi, Jens şi Marlene, s'au dus la nişte negri africani ca să-şi arate solidaritatea cu azilanţii şi să-şi exprime oroarea faţă de "greutăţile" întâmpinate de aceştia din urmă; drept răsplată o negresă cărora i se spovedeau aceşti nemţi luminaţi i-a declarat unui jurnalist francez care era de faţă că toţi nemţii sunt nişte rasişti, şi un negru din grup i-a aruncat lui Jens în faţă epitetul de "fascist".

Aceşti "rasişti" şi "fascişti", adică băştinaşii nemţi, vor deveni curând o specie pe cale de dispariţie în propria lor ţară, unde politica guvernului lor şi propaganda mass mediei a determinat un potop de imigrare a ne-europenilor. În Germania noii imigranţi pot parazita în voie. Procentajul de imigrare ne-europeană în Germania este cel mai ridicat din lume; între 1985 şi 1994 au apărut mai mulţi "azilanţi în Germania decât în toate celelalte ţări ale Comunităţii Europene; şi copiii ne-europeni sunt mai numeroşi în Germania decât copiii nemţi. La Frankfurt din primale clase primare până la universităţi, 70 % din cei

înscrişi nu sunt europeni. Străzile oraşelor germane care au fost cândva civilizate sunt pline de bişniţari vietnamezi la bursa neagră, de sobiţe la care vând turci diverse preparate, şi de talciocuri africane. Naţionalismul african negru face progrese mari în Germania, cu cartierul general la Bremen, şi ziarul naţionalist african *Invisible* care îndeamnă la crearea frontului comun african în Germania şi în Europa se vinde la toate chioşcurile de ziare. Alţi "azilanţi", descrişi ca "refugiaţi în urma circumstanţelor", sunt armatele de evrei din Rusia, Ucraina şi Kazahstan care năvălesc în Germania unde capătă imediat "ajutor umanitar", li se asigură locuinţa, ajutorul financiar, locurile de muncă şi şcolarizarea gratuită. Ziarul *Der Spiegel* scria în 1995 că de când au sosit evreii sovietici numărul evreilor s'a dublat în Germania. Autorităţile germane nu mai ştiu cum să-i dezavantajeze pe băştinaşii nemţi în propria lor ţară. Primul ministru bavarez Edmund Stoiber a ţinut o conferinţă de presă comună cu Simon Snopkowski, capul comunităţii evreieşti din Bavaria, la care s'a legat să livreze anual evreilor din Bavaria suma de 2,7 milioane de mărci. Snopkowski menţiona cu satisfacţie că 3.000 de evrei sovietici s'au aşezat deja în Bavaria şi alţi 10.000 sunt pe drum. Interesele evreieşti dictează politica internă şi externă a Germaniei: Ignatz Bubis, şeful Comitetului Central Evreiesc din Germania, a condus delegaţia Partidului german al Verzilor în Israel în 1995; alt membru al Comitetului Central Evreiesc, Michel Friedman, născut în Franţa din părinţi veniţi din Polonia, este în comitetul de conducere al Partidului Democrat Creştin. Când, în 1995, doi tineri nemţi vinovaţi de crima de a fi zis că filmul lui Steven Spielberg *Schindler's List* a fost premiat "pentru că menţine mitul despre Auschwitz" au fost achitaţi de un judecător din Hamburg, Michel Friedman a lansat în mass media o propagandă intensă împotriva judecătorului arătând că "încuraja inumanitatea, discriminarea, rasismul şi anti-semitismul", şi Horst Eylmann, şeful comitetului legislativ al parlamentului de la Bonn, a declarat imediat că hotărârea acelui judecător va fi anulată de curtea superioară (*ibidem*, pp. 26-27).

Între timp nemţii tineri care se văd umiliţi şi pauperizaţi de şomajul crescând şi favorurile acordate hoardelor de imigranţi se resemnează din ce în ce mai greu la desnaţionalizarea lor şi eliminarea lor din propria lor ţară. În 1993 guvernul german a început să vorbească pe faţă despre rezistenţa "extremiştilor de dreapta", estimaţi la peste 50.000, a căror organizare a fost scoasă în afara legii cu rezultatul că acum sunt mai uniţi în grupuleţe mici mai greu de infiltrat. Ceea ce îngrijorează autorităţile germane este faptul că nemţii care rezistă genocidului îndreptat împotriva lor au priceput realităţile politice şi au adoptat noi forme de organizare,

împotriva cărora autorităţile germane adoptă măsuri din ce în ce mai opresive. Alwin Ziel, Ministru de Interne în statul Brandenburg, cere să fie adoptate legi represive ca în Austria, unde Gottfried Küssell şi alţi patrioţi au fost condamnaţi la 15 ani temniţă pentru idei politice naţionaliste (*ibidem*, p. 27).

Desnaţionalizarea şi eliminarea civilizaţiei albe europene este politica Noii Ordini Mondiale. Părinţii unor studenţi de la Universitatea Georgetown din capitala Statelor Unite au fost şocaţi să afle că studenţi la litere absolvă facultatea fără să fi auzit de Shakespeare, căci Shakespeare fusese eliminat din programa analitică fiind un scriitor european alb. Cercetând mai departe au descoperit că două treimi din principalele universităţi americane l-au înlocuit pe Shakespeare cu foiletoane umoristice, textul muzicii de rock sau gangsta-rap [muzică pornografică care incită la coprofilie, necrofilie, sadism, crimă şi asasinat pentru satisfacerea plăcerilor sexuale], textul reclamelor comerciale, şi romanele unora ca Saul Bellow, Norman Mailer [cel care nu osteneşte calomniind România cu minciuni şi invenţii], şi Philip Roth, la care se adaugă elucubraţiile despre frăţietatea cu pietrele şi apa şi iarba ale "poetei" negre Maya Angelou. La Georgetown studiile de literatură engleză se concentrează asupra "istoriei filmului cu gangsteri"; la Universitatea Duke studiul lui Shakespeare a fost eliminat din istoria literaturii şi înlocuit cu un curs despre "melodrame şi vodeviluri"; la Dartmouth College în locul lui Shakespeare se studiază la istoria literaturii "filmele şi romanele despre box din secolul 20". Conducerea universităţilor se scuză spunând că studenţii cer aceste lucruri; şi, crescuţi fiind în deplină ignoranţă înconjuraţi doar de cultura josnică şi vulgară a televizorului, studenţii nici nu pot cere ceea ce nici nu ştiu că există.

Pentru scriitorii clasici din trecut *litterati* şi *culturati* de azi care dau tonul şi conduc universităţile au inventat acronimul "dwem" - "dead white European male", "bărbaţi europeni albi morţi", pe care-l folosesc ca să-şi arate dispreţul. Căci unii ca Shakespeare merită dispreţul intellighenţiei şi culturnicilor, fiind nişte rasişti, sexişti, homofobi şi anti-semiţi, care trebuie eliminaţi cu străşnicie din mediul intelectual în care sunt îndobitocite tinerele generaţii (*The National Vanguard*, Martie-Aprilie 1997, p. 29). Este incorect politic să menţii tradiţia de cultură şi civilizaţie naţională şi europeană. Este corect politic să le distrugi şi să cobori nivelul intelectual al maselor la nivelul ţărilor din lumea a treia. De aceea intelectualii români "subţiri", "rafinaţi" şi "moderni" îl găsesc pe Eminescu desuet, fumat, demodat, şi antisemit.

Mentalitatea negrilor de a practica cât mai mult posibil jaful, omuciderea şi răzmeriţa este extrem de utilă în transformarea lumii şi

instaurarea Noii Ordini Mondiale [trebuie remarcat aici că nu **toţi** negrii practică cultura africană de jaf şi omucidere în Statele Unite]. Dar are şi dezavantaje. La 19 August 1991, doi negri mititei au fost călcaţi de automobilul Marelui Rabin al sectei hasidice Lubavich, Menachem Schneerson, din Crown Heights (New York). Copiii negri Gavin Cato şi Angela erau pe trotoar; maşina, singura pe toată strada, a intrat pe trotoar şi i-a lovit; Gavin Cato de 7 ani a murit pe loc şi vara lui Angela a rămas în stare critică. Ambulanţa a sosit la faţa locului dar fiind operată tot de evrei hasidici s'a ocupat de şoferul rabinului nu de victimele lui. Fapta a fost declarată a fi "un accident", şoferul (care s'a mutat în Israel de atunci) a fost declarat a nu fi de vină, şi la 20 August 1991 negrii au declanşat o răzmeriţă de trei zile în cartier în decursul căreia doi adolescenţi negri, Lemrick Nelson şi Charles Price, l-au asasinat pe Yankel Rosenbaum care venise din Australia la NewYork să studieze istoria hasidismului, înjunghiindu-l. În 1992 cei doi negri, Nelson şi Price, au fost achitaţi în procesul penal de asasinatul lui Yankel Rosenbaum; dar au fost condamnaţi ulterior într'un al doilea proces, civil de data aceasta, pentru că au violat drepturile omului ale lui Yankel Rosenbaum folosind cuvinte şi expresii antisemite. Pedeapsa pentru Nelson este între 6 şi 20 de ani închisoare, şi pentru Price care mai avea şi alte infracţiuni la activ, între 15 ani şi închisoare pe viaţă (*The CDL Report*, Martie 1997, p. 1).

Legal ar fi în Statele Unite ca un acuzat să nu fie judecat decât o singură dată pentru aceeaşi vină (este interzisă "dubla periclitare", *double jeaopardy*); dar din 1960 încoacfe, ori de câte ori un verdict nu este dat conform vederilor ocultei, cel achitat este din nou târât în faţa tribunalului invocându-se legi federale de atâtea ori până se obţine verdictul convenabil guvernului federal, care are resurse materiale şi timp nelimitat. Astfel, Byron DelaBeckwith, achitat acum 40 de ani de o crimă pe care nu o comisese (uciderea lui Medgar Evers, ucis de alţii), a fost hăituit timp de 40 de ani şi condamnat în fine pentru ceea ce nu comisese niciodată. Cei 4 poliţişti din Los Angeles care s'au apărat de atacul furibund al criminalului Rodney King şi l-au bătut, achitaţi în California, au fost rejudecaţi şi condamnaţi de o curte federală pentru aceleaşi fapte. Sportivul negru O.J. Simpson, achitat pentru uciderea soţiei lui divorţate Nicole şi a prietenului ei Ron Goldman, a fost condamnat ulterior într'o curte federală pentru că violase drepturile civile ale celor ucişi. Ceeace leagă toate aceste rejudecări în curţi federale ale celor achitaţi între ele este faptul că de fiecare dată condamnarea în curtea federală răzbună un evreu care fusese lezat. DelaBeckwith a fost persecutat timp de 40 de ani şi în cele din urmă distrus (deşi există mărturii şi declaraţii publice ale celor care au

făcut înscenarea împotriva lui) pentru că era un oponent al desegregării rasiale care era politica lojii masonice evreieşti B'nai B'rith. Cei patru poliţişti care s'au apărat de Rodney King erau albi şi Rodney King era negru, şi politica stabilimentului este de a aţâţa pe negrii să demoleze civilizaţia albă. O.J. Simpson ar fi rămas achitat, căci era util în acest sens, dacă n'ar fi fost ucis şi Ron Goldman care era evreu; mass media s'a ridicat ca un singur om cerând răzbunare pentru Ron Goldman - de Nicole Simpson, moartă şi ea de aceeaşi mână, nu-şi mai aminteşe nimeni. Nelson şi Price vor zăcea în puşcărie pentru că au înjunghiat un evreu; negrii fiind, ar fi rămas liberi dacă ar fi înjunghiat un ne-evreu alb. Pentru moartea şi rănirea copiilor Gavin Cato şi Angela însă nu trebuie pedepsit nimeni. Dar familia Rosenbaum nu e mulţumită cu doi vinovaţi doar. Ziarul evreiesc *Forward* cerea la 14 Februarie 1997 ca guvernatorul statului New York să numească un procuror special pentru găsirea mai multor vinovaţi de moartea lui Yankel Rosenbaum; căci termenul de acuzare pentru violarea drepturilor civile a expirat, şi evreimea este foarte nemulţumită de procurorul Charles Hynes din Brooklin care n'a reuşit să înfunde puşcăria cu cei doi negri la primul proces. Guvernatorul Pataki şi-a arătat imediat devotamentul pentru răzbunarea talmudică, declarând că înjunghierea lui Yankel Rosenbaum "n'a fost un asasinat şi un act de violenţă întâmplător; **a fost un pogrom**". Rabinul Jacob Goldstein se declară mulţumit de faptul că Lemrick Nelson şi Charles Price au înfundat puşcăria, dar "mai sunt 18 ori 20 de asasini care-au făcut parte din haită şi nu li s'a făcut nimic ... Cazul este deschis până nu vor fi toţi arestaţi". Dar Yankel Rosenbaum avea patru răni, dintre care doar 2 puteau fi atribuite lui Nelson şi Price, zice familia Rosenbaum. Cum împarte rabinul Goldstein 2 răni la 18-20 de cuţite? (*ibidem*, pp. 1-2).

*

După ce au epuizat Germania prin compensaţii pentru "holocaust", şi dându-şi seama că nu prea au ce stoarce de la statele "fost" socialiste, "victimele holocaustului" şi-au pus ochii pe averea unor naţiuni mai bogate, ca Elveţia, Suedia, Portugalia, Franţa. La 18 Februarie 1997, ziarul *Times Picayune* din New Orleans publica un articol în care preşedintele Agenţiei Evreieşti, Avraham Burg, îşi relatează victoria împotriva elveţienilor. "A început cu o cacialma", spune senin Dl. Burg. De fapt, a început cu o afirmaţie vagă că naziştii ar fi făcut depuneri bancare în Elveţia. "N'aveam nici o dovadă", spune Burg. "Am citit asta în ziar şi ne-am hotărât să cercetăm posibilităţile. Am făcut presiuni - şi dintr'o dată s'a năruit toată lumea." Acum atât Avraham Burg cât şi Edgar Bronfman, preşedintele Congresului Mondial Evreiesc, "forţează lumea să revizuiască istoria colaborării economice cu naziştii. În ultimele 18 luni, au început

cercetările în Suedia, unde guvernul examinează dacă nu are cumva în depozitul băncii centrale aur furat de naziști; în Portugalia, care se spune a primit camioane de aur furat; și în Franța, unde au fost confiscate de la evreii transportați la lagărele de exterminare bijuterii, aur, acțiuni și bani în valoare de milioane. Statele Unite, Marea Britanie și Franța au căzut de acord să nu permită repatrierea în Europa a aurului furat de naziști și luat apoi de aliați după cel de-al doilea război mondial. Cele $68 milioane care-au rămas ar putea fi folosite de victimele holocaustului". Natural, nici un goi printre aceste "victime ale holocaustului"; polonezii, țiganii, catolicii, legionarii, și dizidenții politici internați în aceleași lagăre de concentrare naziste și care au suferit exact tot ce-au suferit evreii nu sunt "victime ale holocaustului". "Dar nu ne gândim la bani", declară mărinimos Avraham Burg. "E vorba de un principiu - să nu profite nimeni de moartea a 6 milioane de evrei". Deși 4 milioane din cele 6 milioane au scăzut la sub un milion, cele "6 milioane" rămân tot 6 milioane (*ibidem*, p. 3). Principiul ăsta nobil este aplicat și Argentinei, unde fostul dictator Juan Peron a fost acuzat de către Centrul Simon Wiesenthal nu numai că ar fi primit în Argentina 8.000 de foști naziști dar și 60 de milioane pe care le-ar fi depus soția lui în Elveția (*ibidem*, p. 9).

În Statele Unite nici măcar nu e nevoie ca evreii să dovedească că li s'ar fi luat ceva cândva pentru ca să primească despăgubiri. Federația Evreiască din Ohio îi cere guvernatorului statului Ohio, George V. Voinovich, să "creeze o asigurare" pentru evreii sovietici care "se refugiază" astăzi în Statele Unite [de ce-or fi fugind oare?]. 5.790 de "refugiați din fosta Uniune Sovietică" primesc subvenții de la Statul Ohio. Ziarul *Chicago Jewish News* scria la 9 Ianuarie 1997 că evreii "refugiați din fosta Uniune Sovietică" primesc $450 pe lună fiecare ($625 o pereche soț-soție) plus bonuri în valoare de $115, și îngrijire medicală gratuită la clinici. Dar Evreii nu sunt mulțumiți și doresc ca îngrijirea medicală gratuită să le asigure medici la alegere, nu angajații clinicilor; aceștia din urmă sunt destul de buni pentru goimii pe a căror kmuncă parazitează "refugiații". Mulți americani care au muncit toată viața primesc pensii mai mici decât acești "azilanți politici" care n'au muncit nici o singură zi aici (*ibidem*, p. 11).

Nu toți evreii sunt angajați în bișnița holocaustului și persecuției. John Sack, evreu din New York, autorul cărții *An Eye for An Eye* (Ochi pentru ochi), urma să țină o cuvântare la Muzeul Holocaustului din Washington, D.C., care însă a fost interzisă când s'a aflat că intenționa să pomenească despre uciderea a 80.000 de nemți nevinovați în lagărele de concentrare organizate de evrei în Polonia după cel de-al doilea război mondial. "Da, a fost un holocaust", zice Sack,

"nemții au ucis evrei, dar s'a comis o a doua atrocitate de către evrei care o mușamalizează: una în care evreii au ucis nemți... Dumnezeu știe că evreii aveau motive de ură, dar în 1945 au ucis un mare număr de nemți - nu naziști, nu pușcașii lui Hitler, ci civili nemți, bărbați nemți, femei și copii, sugari chiar. Părerea mea fermă este că evreii trebuie să condamne genocidul chiar și atunci când este comis de către evrei" (*ibidem*, p. 8).

Dar confiscarea directă sub pretextul "holocaustului" nu este singura sursă de venit a acestor "victime". Mult mai lucrative sunt lucrările publice din "democrațiile de tip occidental". Astfel în Boston, oraș unde pământul era scump și impozitele pe teren mari, se fac afaceri grase în numele "renovării orașului". Casele istorice au fost demolate și s'au construit în locul lor zgârie-nori; iar locuințele particulare au fost transformate în apartamente vândute cu câte $200.000 apartamentul. Jaful de pământ și case a fost organizat cu ajutorul unei constelații de agenții înființate de guvernatorul Michael Dukakis, care și-a împânzit birourile cu reprezentanți ai acestor agenții dedicate, chipurile, revitalizării urbane a Boston-ului și asigurării de locuințe cu preț redus pentru cei nevoiași cu ajutor financiar guvernamental. Impozitele pe pământ și clădiri au fost mult reduse în regiunile "sinistrate" ale Boston-ului, pentru a asigura "revitalizarea urbană"; și speculanții care dețineau zgârie-norii și cartierele comerciale din centrul Boston-ului s'au declarat în regiuni "sinistrate" reducându-și astfel impozitele de la $31 milioane la $6,7 milioane. Pentru a face regiunea "sinistrată", societatea de asigurare Prudential a început construcția unui supra-zgârie nori în centru, declarând că nu va plăti impozitul obișnuit pentru terenul pe care construia. Când reducerea de impozit n'a fost imediat aprobată, Prudential a întrerupt construcția și șantierul s'a umplut de băltoace când au venit ploile, transformându-se într'o zonă "sinistrată"; și străzile din jur au început să devină maidane, reducând cu adevărat valoarea terenurilor în cartier. În cele din urmă, ca să evite decăderea reală a zonei, municipalitatea a acceptat să reducă de 5 ori impozitul plătit de societatea Prudential - ai cărei magnați au băgat în buzunar diferența de $24 milioane anual pe spezele locuitorilor din Boston. În Miami, deși impozitul nostru a crescut cu 1000 %, orașul a fost declarat falit - atât de mult au furat primarul și clica lui (*ibidem*, p. 7).

De la o zi la alta

Când clintoniștii au acordat Chinei comuniste statusul națiunii celei mai favorizate, nu au copleșit-o doar cu avantaje bănești ci i-au acordat și privilegiul de a distruge cu ușurință Statele Unite importând și înarmând trupe teroriste pe teritoriul Statelor Unite cu ajutorul guvernului american. Compania Chineză de Transport Oceanic, China Ocean

Shipping Company (COSCO), care are 600 de vase de transport, este scutită de obligaţia de a declara conţinutul transporturilor pe care le descarcă în porturile americane.

Întrebat despre aceasta, William Scopa, purtător de cuvânt al Serviciului Vamal din Washington, D.C. a declarat că face parte din campania guvernului împotriva consumului exacerbat de hârtie prin completarea de formulare inutile. Astfel, în loc să arate pe hârtie ce conţine transportul, căpitanul vasului face o declaraţie verbală care se zice este înregistrată într'un computer. Dar John Mallamo, agent vamal în portul Long Beach din California, arată că fiind supraaglomeraţi vameşii nu pot inspecta conţinutul lăzilor şi se bazează pe documente. Dar care documente? Căci din 11 Februarie a intrat în vigoare programul clintoniştilor de a elimina documentele; o lună mai târziu, un vas chinez a fost interceptat transportând armament din China roşie în spre Mexic de unde urma să fie trecut peste graniţă în Statele Unite (cu ajutorul clintoniştilor, care au ordonat vameşilor să nu împiedice orice vine peste graniţă din Mexic) unde, distribuit bandiţilor organizaţi, exacerbează criminalitatea şi teroarea împotriva civililor - ca aceştia, disperaţi, să ceară legea marţială şi să accepte guvernul mondial. Vameşii au confiscat de pe două vase ale Chinei comuniste astfel favorizate mii de aruncătoare de grenade şi carabine. Ataşamentul preşedintelui american Bill Clinton pentru China comunistă nu e de dată recentă. Cu 10 ani înainte ca cineva să fi auzit vreodată de Bill Clinton, în 1977, pe când era procuror în statul Arkansas, Bill Clinton a fost contactat de braţul plutocraţiei internaţionale prin James Riady, unul din proprietarii chinezi ai băncilor indoneziene Lippo, achiziţionate parţial de securitatea Chinei comuniste sub faţada companiei China Resources Inc. în 1993. Tinereţea lui Hillary Clinton a fost şi ea îmbogăţită de China roşie, pe când lucra la firma de avocaţi Rose cu Webster Hubbel. Ca să tacă şi să accepte câţiva ani închisoare muşamalizând scandalurile şi trădarea clintoniştilor, Webster Hubbel a primit de la grupul bancar Lippo $250.000. Milioanele de dolari donate de China roşie pentru campania electorală a lui Bill Clinton nu sunt primii bani pe care-i cheltuiesc comuniştii chinezi pe membrii guvernului american. În 1985 Clinton era guvernatorul statului Arkansas când cariera lui politică a început să scapete în urma scandalului băncii Worthen - dar grupul bancar Lippo a sărit în ajutor cu bani şi a acoperit lipsurile. În 1992, când campania electorală a lui Clinton lâncezea, grupul Lippo a salvat-o cu o infuzie de $3,5 milioane. Plutocraţii comunişti nu rămân pagubiţi, căci sub pretextul că "salvează natura", Bill Clinton a închis extracţia de cărbune, gaz natural, petrol, zirconiu şi titaniu din statul Utah; eliminându-se astfel cea mai bogată sursă de cărbune superior, sursa alternativă au rămas exploatările miniere din Kalimantan, Indonezia, ale familiei Riady. Mai

importantă însă decât îmbogăţirea familiei Riady este pentru Noua Ordine Mondială distrugerea civilizaţiei albe în America. John Huang, chinezul prin intermediul căruia s'au scurs milioanele comuniste şi internaţionale în spre Clinton (era însărcinat cu strângerea de fonduri pentru Comitetul Naţional al Partidului Democrat, şi Clinton îl numise la Departamentul Comerţului), fără să fi fost aprobat de organele securităţii naţionale, avea acces la toate documentele secrete şi era incontinuu în legătură cu ambasada Chinei comuniste şi cu grupul Lippo. Printre realizările lui John Huang se numără actul de imigrare din 1990, semnat la vremea aceea de George Bush, care augmentează imigrarea asiaticilor în Statele Unite cu 40 %. N'are aface că George Bush era Republican şi Bill Clinton e Democrat. Plutocraţia internaţională manipulează marionetele Republicane la fel ca cele Democrate (*The Spotlight*, 31 Martie 1997, pp. 1, 15).

Dar devotamentul principal al lui Bill Clinton nu este pentru China comunistă. Iată ce scria ziarul *Washington Jewish Week* (vol. 32, no. 50) imediat după alegeri, la 14 Noiembrie 1996, la p. 24: "Bill Clinton, despre care s'ar putea spune că este cel mai pro-Israel preşedinte, a obţinut uşor victoria împotriva fostului Senator Bob Dole, care s'a 'convertit' la Likud şi la cauza noastră doar în ajunul alegerilor. ... În cazul a cinci alegeri de senatori [americani] disputate cu aprindere, Israelul a câştigat în orice eventualitate. În fiecare din aceste cazuri ambii candidaţi votaseră cum trebuie, sau în cazul că nu mai fuseseră în Congres, erau strâns legaţi de comunitatea pro-Israel. ... Ambii senatori evrei care recandidau au câştigat în alegeri: Wellstone şi Carl Levin, Democrat din Michigan. ... Levin, una dintre cele mai sonore voci care se ridică în Senat în favoarea Israelului şi decanul delegaţiei evreieşti, a câştigat cu ajutorul covârşitor al alegătorilor din comunitatea arabă din America, ... în parte din cauză că Levin a criticat felul în care FBI-ul i-a tratat pe americanii arabi în 1991 în timpul războiului din golful Persic. În Camera Reprezentanţilor, toţi cei 22 membri evrei care recandidau au fost realeşi. ... Au mai fost aleşi trei noi congresmeni evrei, toţi Democraţi: Brad Sherman din California, Steve Rothman din New Jersey, şi Robert Wexler din Florida". Cine vorbeşte despre o conspiraţie ocultă se înşeală, căci distrugerea civilizaţiei şi libertăţii are loc pe faţă, la lumina zilei, şi e tipărit în ziare. Decât că majoritatea maselor nu mai ştiu să citească.

În loc să-i înveţe să citească, învăţătorii şi profesorii din şcolile de stat îi învaţă pe copii cum să devină homosexuali. Iată întrebările de la un extemporal dintr'un liceu din Northboro, Massachusetts, întrebări înmânate copiilor de către profesorul lor de istorie, Douglas Matthews, şi la care elevii trebuiau să răspundă pentru a primi o notă la **istorie**.

1. Care crezi că este cauza heterosexualităţii?

2. Când şi cum ai decis că eşti heterosexual?

3. E posibil oare că heterosexualitatea ta să fie doar o fază prin care treci acum?

4. E posibil că heterosexualitatea ta să provină dintr'o teamă nevrotică de alţii de acelaşi sex cu tine?

5. Dacă n'ai copulat niciodată cu cineva de acelaşi sex cu tine simţind plăcere, e posibil oare să nu-ţi lipsească decât un homosexual care se pricepe la iubire?

6. Cui i-ai vorbit despre tendinţele tale heterosexuale? Cum au reacţionat?

7. De ce tu, un heterosexual, te simţi obligat să-i converteşti pe alţii la felul tău de viaţă?

8. De ce-ţi afişezi heterosexualitatea cu atâta insistenţă? Nu poţi fi cum eşti în tăcere?

9. Ai vrea ca copiii tăi să fie heterosexuali, ştiind ce necazuri le stau în faţă, ca de exemplu sarcini neprevăzute, boli infecţioase transmise sexual, abuz de violenţă în familie, etc.?

10. Aproximativ 90% din cei care molestează copiii sunt heterosexuali [asta este o minciună - nota noastră]. Crezi că e prudent să-ţi expui copiii la contactul cu profesori heterosexuali?

11. Numărul divorţurilor continuă să crească în ciuda sprijinului pe care-l primesc căsătoriile heterosexuale din partea societăţii. De ce sunt atât de puţine legături stabile printre heterosexuali? [altă minciună; printre homosexuali numărul partenerilor de copulaţie este de sute, chiar de mii pe an, de multe ori partenerii sunt anonimi - astea chipurile sunt 'legăturile stabile homosexuale'].

12. De ce sunt heterosexualii aşa de preocupaţi de copulaţie? [în realitate homosexualii sunt aşa].

13. Luând în considerare pericolul suprapopulaţiei, cum o să supravieţuiască rasa umană dacă fiecare ar fi heterosexual ca tine? [dar autorităţile promovează homosexualitatea nu ca să evite suprapopulaţia ci ca să degradeze şi să demoralizeze masele pentru a le înrobi mai uşor].

14. Crezi că un terapist heterosexual ar putea fi obiectiv? Nu crezi că el sau ea ar avea tendinţa să te influenţeze în direcţia particularităţii sale sexuale?

15. Cum poţi fi un caracter întreg, rotunjit, dacă te limitezi la heterosexualitate obligatorie şi exclusivă? N'ar trebui cel puţin să încerci să-ţi dezvolţi potenţialul natural, sănătos, homosexual?

16. Sunt aparent foarte puţini heterosexuali fericiţi. Au fost elaborate tehnici care te pot ajuta să te schimbi dacă doreşti cu adevărat. Ai încercat vreodată terapia aversiunii? [care îţi induce aversiune pentru persoanele de sex contrar de care te simţi atras în mod natural].

Elevilor nu li s'a dat voie să arate aceste extemporale nimănui, dar doi elevi imperfect şcolaţi în ura faţă de părinţi le-au furat şi le-au dus acasă, unde le-au arătat părinţilor lor. Părinţii indignaţi au cerut concedierea profesorului de istorie

Douglas Matthews. Directorul liceului a sărit în apărarea lui - împreună cu conducerea Bisericii Unitariene Universaliste, care s'a amestecat căutând să aducă mai multă "înţelegere" pentru felul de viaţă homosexual printre părinţii bigoţi, retrograzi, homofobi şi terorişti de dreapta care se plânseseră de extemporal (*The Telegram & Gazette* din Worcester, Massachusetts, 18 Februarie 1997, *apud AFA Journal*, Mai 1997, p. 8).

*

Marile corporaţii care constituie reţeaua prin care se canalizează produsul muncii maselor în spre cuferele plutocraţiei, şi prin care se implementează politica urmărită de aceasta şi de guvernele ei marionetă din "lumea liberă", impun homosexualitatea prin privilegiile pe care i le acordă. Harvey Golub, preşedinte la American Express, a emis o circulară adresată tuturor salariaţilor anunţându-i că compania acordă beneficii homosexualilor care trăiesc împreună pe care nu le acordă însă şi heterosexualilor care trăiesc împreună în afara căsătoriei: coabitarea homosexuală este considerată la acelaşi rang cu căsătoria. La 25 Septembrie 1996 salariaţii firmei IBM au primit o circulară asemănătoare, anunţându-i că începând cu Ianuarie 1997 homosexualii care se declară a fi amanţii unui salariat vor beneficia de aceleaşi beneficii (asigurare, pensie, etc.) ca şi soţiile salariaţilor heterosexuali. La 10 Decembrie 1996 a apărut în revista *The Avocate* a homosexualilor un anunţ prin care firma IBM ruga homosexualii să vină să se angajeze. Şi compania de asigurare ITT Hartford conferă beneficii amanţilor homosexualilor ca şi cele conferite soţiilor salariaţilor. Primăria oraşului Baltimore din Maryland asigură amanţilor homosexualilor beneficii acordate soţiilor salariaţilor ei, şi pentru a afla care sunt homosexualii care trebuie să beneficieze astfel, emite nişte "certificate de parteneriat domestic", care sunt ca nişte certificate de căsătorie pentru homosexuali. American Airlines, speriată de faptul că nu avea o reputaţie de promotoare a homosexualităţii, a început să facă donaţii băneşti unor organizaţii homosexuale "de caritate" (*AFA Journal*, Februarie 1997, p. 9).

Decadenţa moravurilor este o condiţie primordială a pierderii libertăţii. De aceea este cu aşa de diabolică pricepere şi răbdare promovată de decenii în şcolile de stat americane. La 18 Octombrie 1996, Dr. Glen C. Griffin, professor la Universitatea de Medicină din Utah, într'o conferinţă din San Francisco a arătat cum orele de educaţie sexuală la care sunt obligaţi copiii să asiste în şcoli nu numai că nu feresc copiii de boli venerice şi degradare fizică şi psihică dar promovează atât bolile venerice cât şi degradarea fizică şi psihică a copiilor. Învăţătura predată de profesori copiilor este că promiscuitatea sexuală este recomandată cât de timpuriu, cu condiţia ca copiii să treacă pe la

infirmeria şcolară să-şi ia prezervativele. Cu toate prezervativele cu care a înzestrat Bill Clinton şcolile publice, bolile venerice au cunoscut în Statele Unite o înflorire vulcanică în ultimii 6-7 ani. În trecut bolile venerice erau sifilisul şi gonorea; astăzi copiii sunt infectaţi cu 25 de boli transmise sexual, multe incurabile. Aproape 25 % din bărbaţii sub 30 de ani au herpes genital incurabil. În 1990 au apăut gonorei rezistente la penicilină; în 1991 au apărut polipi venerici la fel de rezistenţi. Inflamaţiile pelvice au produs cu 600 % mai multe sarcini extrauterine.

În Decembrie 1992, pe când Clinton proaspăt preşedinte îşi alegea asociaţii din guvern, pentru postul de Surgeon General (ministru al sănătăţii) a ales-o pe Joycelyn Elders, care a trebuie mai târziu să-şi dea demisia pentru că în zelul ei de a degrada cât mai rapid şcolarii a sărit peste cal cerând să fie predată masturbarea în mod obligatoriu în grădiniţe de copii şi şcoli. Dr. Griffin a vizitat infirmeria şcolară organizată de Joycelyn Elders în LittleRock, Arkansas, înainte de a deveni Surgeon General. Dr. Griffin a aflat acolo că atunci când un copil apare la infirmerie cu o infecţie care ar putea fi venerică, personalul infirmeriei nu face o cultură şi nu o analizează; principala lor preocupare sunt sarcinile fetiţelor de şcoală gravide. Când apar elevele, gravide sau nu, personalul infirmeriei se repede să le ofere anticoncepţionale, pilule sau implanturi fabricate de firma Norplant. "Lăsăm fetiţele să aleagă anticoncepţionalul preferat", au anunţat cu mândrie doctorii şi infirmierele. O regulă a comitetului şcolar adoptată la insistenţele părinţilorinterzice distribuirea de anticoncepţionale copiilor sub 13 ani, dar infirmierele şi medicii lui Clinton şi Joycelyn Elders au găsit soluţia; copiii peste 13 ani le primesc de la şcoală, iar cei sub 13 ani sunt trimişi după colţ, la o policlinică de stat de unde le primesc. Dr. Griffin le-a reamintit medicilor şi infirmierelor lui Clinton şi Joycelyn Elders că pilulele anticoncepţionale nu feresc de boli venerice. Răspunsul a fost: "Dar îi îndemnăm pe copii să folosească şi prezervative". "Dar împărţind anticoncepţionale în dreapta şi'n stânga, încurajaţi promiscuitatea sexuală printre copii", a obiectat Dr. Griffin. "Grija noastră e să evităm pe cât posibil sarcinile la copii", i s'a răspuns. **Abstinenţa de la actul sexual NU este recomandată.** Este incorectă din punct de vedere politic. "Geniile astea îi învaţă pe copilaşi că e bine să te joci cu copulaţia, şi îi învaţă cum s'o facă, şi apoi îi lasă să aleagă între prezervative, pilule şi implante anticoncepţionale ... şi dacă fetiţele rămân gravide, le oferă avortul ca o soluţie". Copiii sunt învăţaţi promiscuitatea sexuală cât de timpuriu posibil. Cei mici de tot care deabia învaţă să umble sunt învăţaţi să se masturbeze. Educatorilor li s'au pus la dispoziţie cărţi care să-i ajute în această sarcină. Dr. Griffin a arătat audienţei la conferinţă o astfel de carte, numită *Learning*

about Family Life (Să învăţăm viaţa de familie), pentru copii de la 5 la 9 ani, care pare scrisă de un pedofil. Manualul explică copiilor: "Cei mari uită să explice că pipăitul poate face plăcere, mai ales dacă te pipăie cineva care te iubeşte. Şi tu poţi să-ţi faci plăcere, şi e bine. Când îţi pipăi organele sexuale se cheamă masturbare. Clitorisul este un loc sensibil şi mic pe care-l au doar fetele, şi care uneori te face să te simţi bine. Când copulează, un bărbat şi o femeie se culcă cu trupurile lipite unul de celălalt. De obicei asta se întâmplă în pat şi dezbrăcaţi". Acesta este textul recomandat ca să-l citească educatorii copiilor între 5 şi 9 ani. Dr. Griffin avea un număr mare de exemple din manualele folosite de "educatorii" salariaţi ca să impregneze minţile copiilor cu astfel de "educaţie", unele se plasau însă dincolo de limitele obscenităţii şi sursa noastră refuză să le tipărească (de exemplu manualul folosit în licee în Minnesota numit *Changing Bodies, Changing Life* - Schimbări de trup, schimbări de viaţă, care explică copulaţia orală şi anală, cu anecdote relatate de copiii care le-au încercat şi cărora le-a plăcut). Un astfel de manual, intitulat *It's Perfectly Normal* (E perfect normal), este recomandat călduros de columnista Ann Landers a cărei propagandă apare în ziarele mari americane (*AIM Report*, Ianuarie 1997).

*

Între timp masele de cetăţeni cu creiele spălate de mass media se lasă dezmoşteniţi şi înrobiţi şi se ocupă de - procese. Îndemnaţi de tagma avocăţească, în loc să se unească împotriva plutocraţiei internaţionale, oamenii de rând îşi intentează procese unul altuia. Este celebru cazul unei bunici numite Stella Liebeck care a dat în judecată McDonald's pentru că cumpărase o ceaşcă mare de cafea fierbinte de la McDonald's pe care o ţinea între genunchi în timp ce călătorea în automobilul nepotului ei şi prin scuturăturile maşinii cafeaua s'a revărsat şi i-a ars puţin pielea de pe genunchi. McDonald's i-a plătit cinstitei şi inteligentei Stella Liebeck daune în valoare de $640.000. Reuşita ei a inspirat mulţi alţi avocaţi să găsească clienţi la fel de cinstiţi şi onorabili ca şi avocaţii lor. John Parker a încercat să repete şantajul judecătoresc împotriva lui McDonald's, dar nu cu cafea ci cu un pahar de lapte - dar lui nu i-a mers. The American Tort Reform Association, o asociaţie de activişti împotriva abuzurilor de procese, mai citează câteva cazuri. Un tânăr a dat în judecată fabrica de bere Anheuser-Busch pentru daune psihice pentru că după ce a băut berea n'a avut succes la femei. Un bandit a dat în judecată banca pe care o jefuise, fabricantul aparatului de siguranţă, primăria, poliţia, şi spitalul, pentru că un dispozitiv de siguranţă ascuns în prada pe care o jefuise de la bancă conţinea gaz lacrimogen şi vopsea roşie cu care s'a mânjit. Un pastor protestant şi soţia lui au dat în judecată o asociaţie de binefacere

care ajută orbii procurându-le câini care-i ghidează, pentru că ghidat de un astfel de câine un orb a călcat-o pe picior pe soţia pastorului care nu s'a dat la o parte din calea orbului. Un bărbat din San Diego a dat în judecată primăria pentru că la un concert a văzut femei grăbite folosind closetul bărbaţilor, fapt care i-a cauzat o traumă psihică. O femeie din New York a dat în judecată firma care produce "The Clapper" (cel care bate din palme), aparat care deschide uşile şi aprinde lumina când baţi din palme, pentru că s'a ostenit prea rău bătând din palme. Mii de americani inundă tribunalele civile cu procese împotriva fabricanţilor de computere pentru că şi-au scrântit mâinile bătând prea mult în clapele computerului şi apăsând pe şoricel. În general litiganţii care au atacat companii mari ca IBM sau Compaq n'au reuşit să smulgă bani de la ele. Dar în Decembrie 1996 un juriu din New York a dat o sentinţă prin care firma Digital Equipment Corporation a trebuit să-i plătească unei secretare $5,3 milioane pentru că pe claviatura computerului nu era afişată o notiţă care s'o avertizeze că bătutul la maşină e periculos pentru mâini (*PC Computing*, Aprilie 1997, p. 63). Acestea sunt fapte diverse care ne fac să râdem - şi să plângem. Căci e trist că acesta este nivelul la care a coborât populaţia ultimei ţări din lume în care mai există libertate de expresie şi dreptul formal la liberă asociere (încălcat zilnic de guvern, dar afirmat pe hârtie).

*

După ce a scăpat de un guvern comunist, Chile a început să prospere economic - motiv pentru care a intrat în preocupările plutocraţiei internaţionale ca să-i reducă nivelul de trai obligând-o să intre în NAFTA (North American Free Trade Agreement). Dar în Canada, Statele Unite şi în Mexic, ţări cărora NAFTA le-a deteriorat economia conform planului Noii Ordini Mondiale de a egaliza toate ţările la nivelul de trai din lumea a treia, sutele de mii de şomeri creaţi de NAFTA au început să se trezească. Un număr de organizaţii ale cetăţenilor din Canada, Statele Unite, Mexic şi Chile au adresat o scrisoare capilor guvernelor lor exprimându-şi opoziţia la expansiunea NAFTEi (*ibidem*, pp. 7-9).

*

Convergenţa cu Uniunea Sovietică şi contopirea într'un regim comunist universal a fost politica elitei conducătoare a Statelor Unite de o jumătate de secol; dar pentru că masele nu erau pregătite să îmbrăţişeze comunismul, s'a jucat şarada "războiului rece" urmată de şarada "căderii comunismului". Lincoln Bloomfield a fost plătit de către Departamentul de Stat al Statelore Unite ca să elaboreze un material care să traseze etapele acestei convergenţe, şi în 1962 a publicat raportul său *A World Effectively Controlled by the United Nations* (O lume efectiv condusă de Naţiunile Unite). Încă din 1962

Departamentul de Stat al Statelor Unite preconiza, în cuvintele lui Bloomfield, că ONU va avea "putere cu care să controleze şi să forţeze naţiunile să se dezarmeze, să judece cazuri disputate între naţiuni, ... şi va putea colecta impozite din care să-şi finanţeze organele politice, agenţiile de forţare a dezarmării, şi forţele militare internaţionale care includ o componentă nucleară. Naţiunile vor fi dezarmate, având doar poliţie civilă" (*apud The New American*, vol. 13, no. 16, August 1997, p. 25). Tehnologia zborului spaţial, comunicaţiile, radio şi televiziunea, mesageria etc. vor rămâne în mâinile unor particulari, preconiza Bloomfield, dar vor fi "inspectate de entităţi internaţionale" (*ibidem*). Aceşti "particulari" sunt cei pe care autorii cărţii *The Plan* îi numeau "cartelul".

La 22 Aprilie, Boris Ielţân al Rusiei şi Jiang Zemin, preşedintele Chinei comuniste, au semnat un comunicat comun la Moscova proclamând **Noua Ordine Mondială** şi preconizând dezarmarea regională şi globală şi neamestecul în treburile interne ale altor state. Ei au condamnat "mentalitatea războiului rece" şi conceptul de blocuri militare opuse, cerând stabilirea unei "Noi Ordini Mondiale raţionale" în care predominanţa Statelor Unite şi a occidentului să fie înlocuită cu împărţirea puterii între Rusia şi China. Aceasta din urmă a promulgat de zeci de ani "valorile asiatice" ca opusul "valorilor occidentale" în ceea ce priveşte drepturile omului; aceste drepturi ale omului sunt o creaţie a culturii occidentale care a fost impusă în mod arbitrar ne-europenilor. Valorile asiatice sunt întruchipate, arată guvernul chinez comunist, în modul de viaţa specific chinez de mii de ani care continuă şi astăzi în China comunistă. Boris Ielţân la rândul său îndeamnă statele din Uniunea Statelor Independente [fosta Uniune Sovietică] să colaboreze mai strâns economic cu China roşie (*The Catholic Family News*, Iulie 1997, pp. 11-12). Dicotomia dintre societatea de tip european, în care individul e liber şi responsabil la toate nivelurile sociale, şi lumea asiatică, în care domneşte despotismul fără limite şi cruzimea cea mai barbară, e cunoscută încă din antichitate; Euripide face distincţia între greci, care trăiu conform legii, şi orientali, care trăiau sub tiranie; Douglas Reed arăta că moartea Europei a venit totdeauna din Asia; şi nimic nu descrie mai bine "valorile asiatice" ale Chinei, unde căsătoria înseamnă că soţul şi soţia au voie să se vadă o jumătate de oră pe săptămână după care se reîntorc fiecare la lagărul său, şi unde organele pentru transplant sunt alese din trupurile deţinuţilor politici tineri şi sănătoşi încă în viaţă, decât cartea fostului consul american în China, Ralph Townsend, *Ways That Are Dark*.

Că Boris Ielţân şi Jiang Zemin, domnitorii feudali asupra a peste un miliard şi jumătate de şerbi comunişti. promovează feudalismul

lor socialist nu este de mirare. Dar ce este mai alarmant şi mai revoltător este faptul că aşa-zişii intelectuali, ideologii "progresişti creştini" europeni caută să distrugă societatea creştină europeană bazată pe libertate individuală şi pe legalitate şi s'o înlocuiască cu despotismul asiatic care a îmbrăcat haina comunismului. În Noiembrie 1994 a avut loc cea de-a 6-a adunare a Conferinţei Mondiale pentru Religie şi Pace la Vatican, la care şi-au dat adeziunea un număr alarmant de mare de capi de biserici care se pretind creştine. Adunarea s'a bucurat de sprijinul unui număr mare de cardinali şi episcopi catolici şi a fost deschisă chiar de Papa Ioan Paul II. Hans Küng, "teologul catolic" devenit celebru prin acrimonia cu care atacă şi caută să distrugă catolicismul şi creştinismul în general, a fost invitat să-şi prezinte vederile. Ideile lui n'au fost discordante în tendinţa generală a adunării, care propunea eliminarea eticii creştine în favoarea unei "etici globale". Tot pe aceeaşi linie societatea satanică luciferică World Goodwill (Bunăvoinţa Mondială) care preconizează că a sosit vreme urmaşului lui Chistos (antichristul) a emis în 1996 un îndemn ca publicul să se pregătească pentru noua civilizaţie post-creştină, căci "astăzi reapariţia Învăţătorului Lumii este aşteptată de milioane de oameni de diferite religii ... E necesar să ne pregătim şi să introducem noi valori, noi norme de viaţă... care să aducă pacea în lume. Învăţătorul Lumii care va veni se va ocupa în principal ... de satisfacerea cerinţelor noii ordini mondiale şi de reorganizarea structurii sociale". Robert Muller, propagandist al Noii Ere de la ONU, a cerut ca ONU să promulge o Declaraţie Universală a Eticii şi o Declaraţie Universală a Îndatoririlor şi Responsabilităţilor, şi de asemenea înfiinţarea "unui birou al Naţiunilor Unite pentru etică, pentru îndatoriri şi responsabilităţi". La 4 Iunie 1997 Consiliul Interacţiunii, un grup finanţat de guvernul japonez, a publicat o "Declaraţie a Responsabilităţilor Omului". Printre membrii consiliului ăsta se numără Pierre Trudeau, Helmuth Schmidt, Malcolm Fraser, Jimmy Carter, Valéry Giscard d'Estaing, Mihail Gorbaciov, Şimon Peres, Oscar Arias Sanchez - foşti conducători de stat şi oameni care încă execută ordinele guvernului din umbră. Arias Sanchez este adjunctul lui Gorbaciov la Forumul Situaţiei în Lume. Acest consiliu caută, chipurile, să "reconcilieze principiile occidentale ale drepturilor omului" cu filozofia şi societatea tipic orientală. Han Küng a colaborat la elaborarea Declaraţiei Respnsabilităţilor Omului, în care "învăţăturile lui Ghandi şi alţi conducători etici" sunt aplicate în "globalizarea economică" (*Catholic Family News*, Iulie 1997, p. 17).

Aplicarea eticii orientale în globalizarea economică este evidentă: în Statele Unite, profitul corporaţiilor creşte; în 1940 corporaţiile plăteau 30,1 % din totalul impozitelor; în 1996 au plătit doar 12,2 %; în 1977, 85 de bogătaşi cu venit peste

$200.000 pe an n'au plătit nici un fel de impozit; în 1993, 2.400 de astfel de bogătaşi n'au plătit nici un fel de impozit, în timp ce restul oamenilor mult mai săraci ca ei plătesc până la jumătate din salariu în impozite. Internal Revenue Service, IRS, îi urmăreşte doar pe cei cu venit mic, în special pe cei cu venit minim (sub $25.000 pe an), căci aceştia sunt cei mai lipsiţi de apărare (*The Nationalist Times*, Iunie 1997, p. 7).

*

Iubitorii naturii au deplâns în Iunie 1996 moartea marelui naturist şi umanitarist Jaques Cousteau. Cei care se ocupă de protecţia animalelor însă nu erau aşa de fermecaţi ca restul publicului de Jaques Cousteau, căci acestuia nu-i păsa de măcelul inutil şi suferinţa animalelor datorită cruzimii primitive a oamenilor. "Nu sunt ecolog de dragul animalelor", spunea el; "sunt ecolog de dragul oamenilor". Dar aşa de mare era dragostea lui Jaques Cousteau pentru oameni, încât cerea să fie ucişi 350.000 de oameni zilnic. Revista UNESCO-ului *Courier* publica în Noiembrie 1991 un interview cu Jaques Cousteau în decursul căruia acesta spunea: "Societatea noastră se îndreaptă în spre un consum tot mai mare. Este un cerc vicios comparabil cu cancerul ... Trebuie să eliminăm oare suferinţa şi boala? Este o idee frumoasă, dar poate că nu e un beneficiu de durată. N'ar trebui să lăsăm groaza noastră de boală să pericliteze viitorul speciei noastre. Este un lucru îngrozitor ce spun acum. Ca să stabilizăm populaţia lumii, trebuie să eliminăm 350.000 de oameni zilnic. E un lucru îngrozitor să spui asta, dar e la fel de rău să n'o spui". Dar nici puţinii norocoşi care ar scăpa de măcelul zilnic preconizat de Cousteau nu vor putea trăi cum au trăit oamenii dintotdeauna. Pentru a evita chipurile pericolul războiului nuclear, despre care propaganda era foarte acerbă în anii 1980, Cousteau preconiza pe atunci să fie luaţi copiii de 7-9 ani de la părinţii lor şi trimişi să trăiască un an de zile în ţara inamică. "Nu văd cum o naţiune ar putea apăsa pe buton [ca să declanşeze războiul atomic] ... ştiind că are 3 milioane din proprii copii dincolo. Vreau să spun că s'ar împotrivi mamele" declara Cousteau în 1985 ziarului *Los Angeles Times* (13 Iunie; *apud The New American*, vol. 13, no. 16, August 1997, pp. 42-43).

Comentariul nostru: cercetările Departamentului Apărării Statelor Unite au drept rezultat faptul că în prezent guvernul din umbră a dezvoltat arme bacteriologice care elimină dintre cei vii la alegere anumite segmente din populaţie, pe baza codului genetic. Astfel, dacă guvernul din umbră decide să elimine o anumită rasă o face dezlănţuind arma bacteriologică specifică eliminării acelei rase, care nu este fatală restului oamenilor care are alt cod genetic rasial. Vaccinurile experimentale care au îmbolnăvit şi ucis peste 15.000 de soldaţi americani angajaţi în Golful Persin în 1990, şi vaccinurile cu care sunt eliminaţi dintre cei vii bătrânii

"consumatori inutili", n'au fost realizate din dragostea pentru specia umană, cum susţinea Jaques Cousteau, ci din sete de putere. O gloată numeroasă,sănătoasă şi prosperă se poate răzvrăti împotriva seniorilor feudali. O gloată pauperizată şi puţin numeroasă este mult mai uşor de deposedat şi înrobit. Cercetătorii istoriei ar trebui să observe cum a avut loc înrobirea şerbilor sub feudalism; căci şerbii au provenit din oameni liberi deposedaţi de avutul lor, nu din foşti sclavi.

Eliminarea goimilor "consumatori inutili" dintre cei vii este o preocupare serioasă a elitei conducătoare. Observatoarea Babette Francis raportează că la Conferinţa la Nivel Înalt despre Hrana Mondială "World Food Summit" a Naţiunilor Unite din Roma din 1997 eutanasia era discutată pe faţă ca o practică normală. Deja la cel de-al 11-lea congres al Societăţii pentru Dreptul la Moarte din Melbourne, Australia, arată Babette Francis, începuse să se şteargă graniţa dintre refuzul de a accepta un tratament prelungit inutil în cazul unei maladii fatale şi administrarea unei injecţii mortale unor pacienţi care ar mai putea trăi liniştiţi. În Olanda este ilegal ca doctorii să administreze pacienţilor injecţii mortale împotriva voinţei pacientului, dar raportul guvernului olandez din 1993 arată că un procentaj foarte ridicat din cei care au fost eutanasiaţi în Olanda au fost ucişi printr'o injecţie împotriva dorinţei lor. La conferinţa de la Roma, un medic olandez, procuror şi preşedintele Societăţii Olandeze pentru Eutanasia Voluntară, a recunoscut că aceste cazuri nu sunt urmărite în justiţie - pentru că el ca procuror, dar şi ca şef al Societăţii pentru Eutanasie [chipurile] Voluntară, hotărăşte ce anume trebuie urmărit în justiţie şi ce nu (*The Catholic Family News*, Aprilie 1997, p. 16).

*

Senatorul american Jesse Helms, preşedinte al Comitetului Senatului pentru Relaţii Externe, şi deputatul american Benjamin Gilman, şeful comitetului pentru Afaceri Internaţionale din Congres, l-au ameninţat pe preşedintele peruvian Alberto Fujimori cu represalii dacă guvernul său urmăreşte în justiţie activitatea criminală a agentului israelian Baruch Ivcher, cercetat pentru contrabanda cu arme pentru teroriştii în Peru şi activităţi asemănătoare. Benjamin Gilman este bine cunoscut ca un politician care promovează şi ajută teroriştii sionişti; dar Senatorul Jesse Helms a devenit un aliat al terorismului sionist doar acum, la bătrâneţe (*The Spotlight*, 14 Iulie 1997, p. 3). Între timp rabinul Marvin Hier, fondator al centrului Simon Wiesenthal din Los Angeles, văzând succesul repurtat de şantajarea Elveţiei, s'a hotărât că legenda holocaustului mai poate stoarce încă mulţi bani de la gloatele de goimi, şi cere ca evreimea să fie răsplătită pentru "aurul furat evreilor din Austria" cu o jumătate de miliard de dolari. Guvernul austriac declară că Austria n'a furat nici un gram de aur de la

nici un evreu (*ibidem*, p. 2). Suferinţele evreilor din cauza "antisemitismului" din Statele Unite sunt ilustrate de Harry Shapiro, evreu ortodox care a pus o bombă într'o sinagogă din Florida cu scopul de a-l asasina pe fostul prim ministru israelian Şimon Peres când acesta va vizita sinagoga. După ce a pus bomba, acest evreu pios a telefonat poliţiei anunţând că pusese bomba la sinagogă şi declarând că este "un american prieten al jihad-ului islamic" (*The Spotlight*, 21 Iulie 1997, p. 2). Teribili sunt antisemiţii ăştia ...

Lupta pentru pace

Iată cum menţin pacea trupele internaţionalismului de sub comanda Naţiunilor Unite: trupe canadiene au forţat fetiţe de 10-11 ani din Bosnia să execute acte sexuale dezgustătoare prin ameninţări şi tortură, scrie un membru al asociaţiei Amnesty International. Dar după ce raportul său a fost scris nu i s'a dat urmare şi biroul său a fost închis temporar; s'au făcut însă copii ale raportului care au fost difuzate pe sub mână. În raport se arată că un sergent sadic al trupelor ONU a forţat fetiţe de 10-11 ani să satisfacă sexualitatea lui perversă zdrobind degetele mâinii unei fetiţe cu o uşă grea. În raport se scrie că ţipetele ei de durere le-au convins pe celelalte fetiţe să i se supună. Altă metodă de convingere a trupelor ONU cu care-şi satisfac dorinţele sexuale este vărsarea de combustibil lichid pe picioarele goale ale femeilor căruia apoi i se dă foc. Aceşti vajnici apărători ai păcii numesc metoda asta *hotfoot*, "picior fierbinte". Dar Miles Lampert, fost supraveghetor al Naţiunilor Unite în operaţiile de menţinerea păcii, spune că trupele ONU alcătuite din africani sunt şi mai rele. Unii din soldaţii ONU veniţi din Niger arestează la întâmplare femei în Bosnia, le acuză de "spionaj" şi le violează cu sadism zile în şir la "cercetări". O femeie care a refuzat să execute acte sexuale perverse cerute de "menţinătorul păcii" a fost forţată cu un cuţit la beregată să înghită o sfoară pe care erau înşiraţi nasturi; de câte ori torţionarul ei smuceau de capătul sforii, femeia avea dureri extreme în esofag şi în stomac. Doi soldaţi belgieni, Claude Baert şi Kurt Coelus, au fost fotografiaţi ţinând un copil negru la o jumătate de metru deasupra unui foc aprins. Un alt mercenar belgian a forţat un copil să bea apă sărată şi vomisment şi să mănânce viermi. Alţii au fost văzuţi stropind cu urină şi apoi înjunghiind un trup de somalez căzut. La Roma cetăţenii au fost revoltaţi auzind că un mercenar italian electrocuta organele sexuale ale unui somalez în timp ce colegul său ţinea victima ţintuită la pământ călcându-i mâinile cu cizmele. Un soldat italian a raportat guvernului său că mercenarii care "menţin pacea" torturează somalezii arzându-le tălpile, ţinându-i prizonieri fără apă şi mâncare, aruncându-i pe garduri de sârmă ghimpată; cel puţin 5 somalezi au murit astfel. Mercenari canadieni au

bătut un copil somalez cu ţevi de metal, şi cu pumnii şi picioarele până a murit. Guvernul canadian a făcut investigaţii în urma cărora trei dintre aceşti "menţinători ai păcii" care uciseseră copilul au fost condamnaţi la mai puţin de trei ani şi alţi doi la mai puţin de 5 luni. În Mozambic, mercenarii ONU au prostituat fetiţe de 12 ani. În Cambodia, trupele ONU au violat, torturat şi prostituat fără reţinere, iar şeful operaţiilor Naţiunilor Unite din Cambodia, Yasushi Akashi, a declarat senin că "un soldat de 18 ani cu sângele fierbinte are dreptul să bea o bere şi să urmărească o persoană frumoasă de sex opus". Datorită acestor vederi largi, Akashi a fost promovat şef al operaţiilor de "menţinerea păcii" în fosta Iugoslavie.

Aceste comportări ale trupelor cu care ONU "garantează democraţia şi menţine pacea în lume" sunt bine cunoscute dar ascunse. Uneori au loc cercetări şi se scriu rapoarte. Un astfel de raport al UNICEF-ului arată că oriunde sunt trupe ONU apare epidemic prostituţia copiilor.

Trupele ONU sunt trupe de mercenari, arată Colonelul Llewellyn Hammond, ofiţer de carieră pensionat care predă istoria militară la Universitatea George Washington. Naţiunile Unite plătesc $120 pe zi pentru fiecare soldat trimis de diverse ţări ca să slujească ONU. Teoretic soldaţii ar trebui să primească parte din aceşti bani dar rareori primesc ceva. Franţa şi Italia, de exemplu, contabilizează aceşti bani în cheltuielile operaţiilor militare; în ţări ca Nigeria sau Maroc, aceşti bani pur şi simplu dispar în buzunarele cuiva. Soldaţii mercenari trimişi să slujească sub ONU neprimindu-şi plata se răzbună pe civilii a căror "pace o menţin", pe care-i consideră inamici străini, aşa cum au fost instruiţi. Nu există cod de comportare pentru mercenarii Naţiunilor Unite, care de multe ori nu ascultă de ordinele ofiţerilor care sunt din alte ţări şi nu vorbesc limba soldaţilor (*The Spotlight*, 21 Iulie 1997, pp. 3-5).

Cruzimea mercenarilor Organizaţiei Naţiunilor Unite şi felul în care taie şi spânzură populaţia civilă a cărei "pace o menţin" nu e lucru nou în istoria omenirii. La fel au procedat hunii, bulgarii, tătarii şi mongolii când au năvălit în Europa; la fel au procedat trupele aliaţilor când "eliberau" ţările în timpul celui de-al doilea război mondial şi luptau ca să aducă "democraţia" în lume. În Mai 1944, trupele aliate au cucerit localitatea Monte Cassino, aşezată în Apenini, în centrul Italiei, după ce au bombardat şi distrus mănăstirea care data din secolul 6. O divizie de 12,000 soldaţi marocani ai trupelor aliate, renumiţi pentru laşitatea lor pe câmpul de luptă şi pentru cruzimea cu care tratau civilii lipsiţi de apărare, şi-au părăsit cantonamentul şi s'au năpustit asupra satelor apropiate. Au violat fiecare femeie sau fată pe care au găsit-o - aproximativ 3,000 de victime, între 11 şi 86 de ani, chinuindu-le cu atâta ferocitate încât peste 100 au murit în mâinile lor. Marocanii "eliberatori"

au ales cele mai frumoase fete ca să le violeze în grup. Două surori, de 15 şi 18 ani, au fost violate de peste 200 de marocani fiecare. Una din ele a murit în mâinile "eliberatorilor"; cealaltă a mai petrecut 53 de ani după "eliberare" dementă într'un ospiciu. Marocanii, în deplin spirit democratic, au violat şi unii dintre băieţi, au distrus majoritatea caselor din sate şi au furat absolut tot ce au văzut valoros. Dar istoria oficială a Departamentului de Război al Statelor Unite uită să menţioneze cum au eliberat aliaţii Monte Cassino; la fel uită toate istoriile stabilimentului. Generalul american Dwight Eisenhower, care ne-a fost ulterior preşedinte, avea comanda asupra trupelor aliate şi asupra marocanilor; aceştia erau bine cunoscuţi ca bandiţi sălbatici atunci când Generalul Eisenhower i-a dezlănţuit asupra sătenilor italieni (*Free Speech*, Iulie 1997, pp. 10-11).

Istoria nu pomeneşte de victimele aliaţilor; e plină în schimb de tot felul de poveşti despre victimele antisemitismului, ca legenda despre cele 4 milioane de evrei gazaţi la Auschwitz (cifră scăzută oficial de mult la sub un milion de victime de toate credinţele, rasele şi naţionalităţile), sau despre săpunul făcut din cadavre de evrei, sau despre abajururile făcute din pielea victimelor. Transilvania se mândreşte ca locul de baştină a lui Elie Wiesel, evreu ungur sau, mai degrabă, cosmopolit, laureat al premiului Nobel şi foarte activ în crearea de astfel de legende. La 5 Martie 1997, principalul ziar american *The New York Times* conţinea în cadrul rubricii lui permanente despre suferinţele pe care le cauzează antisemiţii evreilor un interview luat lui Elie Wiesel. Reporterul remarca cum Elie Wiesel, acest erou al holocaustului care când sovieticii erau să-l elibereze din lagărul de concentrare a cerut să fie dus în Germania de către "călăii" lui care se retrăgeau, şchiopăta puţin. Eroul Wiesel a relatat cum în 1956 fusese lovit de un taximetrist în New York, cum zburase circa 70 m. prin aier înainte de a se prăbuşi la pământ, cum ambulanţa care l-a ridicat l-a dus pe rând la 2 spitale unde însă medicii şi infirmierele, lipsiţi de inimă cu toţii, întâi i-au cotrobăit prin buzunare ca să vadă ce bani are şi ce asigurare medicală are, şi văzând că n'are i-au trântit grav accidentatului uşa în nas, refuzând să-l trateze; doar la al treilea spital a găsit înfine un medic evreu care natural era omenos şi cinstit, nu ca ceilalţi, goimii, şi i-a salvat viaţa. Cine crede celelalte poveşti cu care acest supravieţuitor al holocaustului laureat al premiului Nobel stoarce lacrimi şi bani buni de la gloatele de goimi, poveştile cum văzuse el cu ochii lui sângele evreiesc ţâşnind din pământ luni de zile după ce cadavrele victimele holocaustului fuseseră îngropate acolo, şi tot cu ochii lui văzuse cum nemţii descărcau copilaşi evrei din camioane şi-i aruncau într'o groapă cu foc să ardă de vii, poate crede şi povestea asta. Dar Bradley Smith e

mai sceptic şi s'a apucat s'o verifice. Întâi a verificat dacă un om izbit de o maşină ca să zboare prin aier 70 m. poate supravieţui doar şchiopătând niţel, şi medicii i-au spus că nu poate. Apoi i-au mai spus că în anii 1950 era un fenomem extrem de rar ca cei fără bani să nu fie trataţi la spitatele de urgenţă din New York, căci această practică a început de-abia în 1980, ca să bage în cap oamenilor necesitatea medicinii socialiste. Dar aventura eroului supravieţuitor al holocaustului Elie Wiesel n'a fost inventată pe loc, de dragul reporterului de la *New York Times*. În 1995, Elie Wiesel publicase aceeaşi istorie în autobiografia lui *All Rivers Run to the Sea*, decât că acolo era mai simpluţă şi pentru reporterul de la *New York Times* eroul a mai împodobit-o puţin. În autobiografia sa (pp. 293) eroul fusese refuzat doar de un singur spital! Dar povestea suferise augmentări şi înainte de a ajunge în autobiografie; fusese inventată prima dată ca un incident în romanul lui Elie Wiesel *The Accident*, publicat în Franţa (Editions du Seuil) în 1961, şi apoi în Statele Unite (Hill and Wangl) în 1962. În autobiografia sa (la p. 298) Elie Wiesel zice: "Romanul meu *Accidentul* se bazează pe fapte doar parţial reale". Citind romanul *The Accident* în ediţia de buzunar (Avon) din 1972, vedem cum eroul, Joseph, este lovit de un taximetrist în New York exact acolo unde fusese lovit autorul Elie Wiesel, la exact aceeaşi oră, pe când mergea alături de o prietenă, exact ca autorul. Prietena îi povesteşte accidentatului Joseph cum decursese accidentul: "O maşină în viteză m'a lovit din stânga, târându-mă pe jos câţiva metri" (p. 9). Dar în autobiografie şi în interviewul din *New York Times* accidentatul nu fusese târât pe jos câţiva metri, ci zburase prin aier 72 de metri! Câţiva metri pe jos au crescut şi au crescut şi-au prins aripi...

Apoi prietena îi povesteşte accidentatului din roman cum "primul spital la care fusesem dus a refuzat să mă primească. N'aveau locuri. Toate paturile erau ocupate. Cel puţin aşa ziceau. Dar Kathleen [prietena şi martora la accident] credea că era doar un pretext. Doctorii, după ce au aruncat o privire asupra mea, deciseseră că n'aveam nici o speranţă. Era mai bine să se scape de un muribund cât mai repede posibil" (p. 20). Deci ticăloşia medicilor şi infirmierilor goimi care refuză să îngrijească omul de pe care nu pot lua bani a fost inventată doar în 1995. Bradley Smith comentează: "Ce ne place nouă în toată povestea asta e faptul că minciunile laureatului premiului Nobel Elie Wiesel sunt mult mai flamboiante şi inexplicabile atunci când pretinde că povesteşte fapte reale decât atunci când inventează pentru operele lui literare - ceea ce e o slăbiciune stranie, chiar fatală, pentru un romancier, dar e o mare calitate pentru un mincinos şi un propagandist" (*Smith's Report*, Aprilie 1997, pp. 3-4).

*

Se preconizează desfiinţarea armatei naţionale şi "menţinerea păcii în lume" de către mercenarii Naţiunilor Unite, iar guvernele locale îşi vor folosi forţele armate în scopuri "poliţieneşti". Mercenarii interni aparţin în Statele Unite la diverse agenţii federale, căci poliţia locală constă din oameni înrudiţi cu civilii locali care s'ar putea să aibă milă de propriii concetăţeni; dar pe teritoriul vast al Statelor Unite agenţiile federale pot asigura sentimentul de duşmănie între agenţii săi şi populaţia civilă. O astfel de agenţie este FEMA, Fedral Emergency Management Agency, agenţia federală pentru rezolvarea stării de urgenţă. Starea de urgenţă este declarată la bunul plac al preşedintelui; după aceea legile sunt suspendate şi FEMA are puteri depline ca în ocupaţia militară a unui inamic.

Pentru ca să convingă publicul să accepte tirania sub ocupaţia militară cu FEMA (căci americanii încă mai au puşti şi trebuie luaţi cu binişorul, minţiţi, păcăliţi şi îndobitociţi până li se iau puştile), mass media arată tot timpul diverse dezastre unde FEMA se comportă eroic ajutând civilii - pe peliculă. Mississippi-ul a inundat oraşul Davenport din Iowa provocând daune de $10 miliarde pentru că primăria decisese să nu construiască un dig care ar fi blocat vederea râului stricând pitorescul şi ar fi costat $20 milioane. Uraganul Andrew a devastat Florida în 1992 dar a deschis puţin ochii floridienilor; căci la 3 zile după uragan nimeni nu primise încă nici un fel de ajutor şi lumea a găsit că FEMA e ineptă şi inutilă în caz de dezastru natural. Dar FEMA nu e făcută pentru ajutorarea civililor ci pentru legea marţială.

Cel care trebuie salvat cu orice preţ e guvernul, şi pentru continuitatea guvernului în caz de război nuclear s'au construit în munţii Blue Ridge oraşe subterane, ca cel de la Mount Weather. Peste 50 de oraşe subterane sunt administrate de FEMA. Dr. Richard Sauder relata în 1995 existenţa a sute de instalaţii subterane, atestate şi de publicaţii oficiale guvernamentale ca "Utilizarea uzinelor electrice nucleare în instalaţii subterane" publicată de corpul de ingineri al armatei, de exemplu. În 1964 corpul de ingineri militari publicase un raport care arăta că astfel de complexe subterane pot fi construite peste tot în Statele Unite. Un mesajer povesteşte că a predat un pachet la nivelul 17 subteran al unui astfel de complex construit sub Casa Albă, şi că impresia lui era că subterana se mai întindea încă în jos. Dr. Sauder relatează afirmaţii ale unor înalţi funcţionari federali despre un guvern paralel care funcţionează neştiut în oraşul subteran de la Mount Weather, conform doctrinei "continuităţii guvernului" promulgate în 1949. Oraşul subteran de la Mount Pony, Culpeper (Virginia) al Sistemului Federal de Rezervă are şi o morgă în care cei decedaţi pot fi congelaţi. În 1992 revista *Time* scria că oraşul subteran de la Mount Pony va fi părăsit căci nu-şi mai are

rostul; sursa noastră este de părere că această afirmaţie constituie dezinformare.

Nu numai nomenklatura şi vârfurile birocratice guvernamentale îşi construiesc oraşe subterane. Acum câţiva ani un petrolist bogat din Texas şi-a construit un complex subteran la Georgetown, lângă Austin, care include şi un spital cu 60 de paturi. Dar când el a sărăcit, complexul i-a fost confiscat de o bancă de unde a fost transferat în proprietatea misterioasă a unui necunoscut. Astăzi intrarea la acel complex este păzită de trupe înarmate; acum câteva luni devenise proprietatea FEMEi.

Cine se va refugia în aceste oraşe subterane dirijate de FEMA şi de ce? Sursa noastră speculează că elita se va refugia acolo când se va dezlănţui măcelul populaţiei Statelor Unite.

FEMA s'a născut din ordinul prezidenţial al lui Richard Nixon 11490 din 28 Octombrie 1969, care vorbea despre "planificarea şi procedurile pentru a satisface nevoile logistice ale forţelor armate străine, dependenţilor şi funcţionarilor lor pe cât timp se află pe teritoriul Statelor Unite în urma acordurilor bilaterale sau multilaterale care autorizează astfel de sprijin în caz de stare de urgenţă". În Iulie 1994 o circulară a Departamentului Forţelor Armate conţinea următorul text: "Referitor la: Proiectul de regulament al armatei cu privire la programul de muncă forţată a civililor încarceraţi". În această circulară se schiţează procedeele pentru "înfiinţarea lagărelor pentru prizonierii civili în interiorul bazelor". La sfârşitul secolului trecut s'a votat legea Posse Comitatus care interzice guvernului american să folosească forţele armate împotriva propriilor civili. Dar în 1994 se stabilesc proceduri militare care încalcă în picioare acel act.

Nu va fi prima dată când guvernul federal american încarcerează propriii cetăţeni nevinovaţi în lagăre de concentrare. Zeci de mii de cetăţeni americani cărora li s'a furat tot avutul au fost internaţi în lagăre de concentrare în timpul celui de-al doilea război mondial, majoritatea de origine japoneză dar născuţi şi crescuţi în Statele Unite, conform ordinului prezidenţial 3066 al lui F.D. Roosevelt din Decembrie 1941 - deşi pe toată durata războiului n'a existat nici un singur caz care să arate că aceştia ar fi spionat sau sabotat în vreun fel războiul.

Ordinul prezidenţial 11490 n'a urmat calea legală şi n'a fost tipărit în *Săptămânalul Documentelor Prezidenţiale*, aşa cum ar fi trebuit, dar n'a putut fi totuşi total ascuns şi ţinut conspirativ căci l-au văzut dactilograful şi alţii şi a devenit cunoscut celor care pricep politica conspirativă a elitei plutocratice. Acest ordin fusese redactat de către Zbigniev Brzezinski, consilierul lui Carter şi co-fondator al Comisiei Trilaterale, împreună cu Samuel Huntington, care cu 4 ani înainte ţinuse o conferinţă la Kyoto în Japonia în care propunea înlocuirea guvernării tradiţionale printr'un "guvern al rezolvării crizelor", care permite exproprierea, internarea şi

eliminarea oricărui număr de cetăţeni la bunul plac pentru "rezolvarea crizei" (de aceea avem astăzi tot felul de "crize"). Preşedintele Carter, cel consiliat de Brzezinski, a semnat în 1979 ordinul prezidenţial 12148 care revoca 13 ordine anterioare, modifica alte 19, şi dădea naştere oficială FEMEi. Prin înscriere în *Registrul Federal* aceste ordine prezidenţiale devin legi, în flagrantă contradicţie cu Constituţia Statelor Unite, iar cele două ramuri ale guvernului care ar trebui să împiedice călcarea în picioare a Constituţiei, ramura legislativă (Congresul) şi ramura judecătorească, nu obiectează ci colaborează la transformarea unei ţări libere într'o dictatură plutocratică.

În ultimii ani FEMA a devenit tot mai extinsă şi mai puternică, luând pământul de la mulţi foşti proprietari într'un fel sau altul, cu diverse ocazii: inundaţii, cutremure. În 1983 FEMA a izgonit de pe pământul lor 2.400 de locuitori din Times Beach, Missouri, sub pretext că solul ar fi fost contaminat cu un compus chimic, dioxina, care ar putea provoca cancerul. FEMA ne expropriază şi ne internează în lagăre ca să ne salveze de cutremure, refugiu, toxine, ploi prea abundente, mijloace de încălzit casele, păduri arzânde, răzmeriţă în oraşe; are puteri depline "în orice accident, natural sau făcut de mâna omului, stare de urgenţă pe timp de război sau orice ameninţare de acest fel care dăunează sau ar putea dăuna populaţiei sau avutului şi proprietăţilor". FEMA e chipurile numai compasiune şi devotament pentru binele public. În Ianuarie 1994, un cutremur din California a distrus un cămin pentru evreii bătrâni, şi unul din cămin şi-a rupt un picior (n'au fost alte victime); FEMA a donat 70 % din costul reconstrucţiei, $8 miliarde, cel mai mare ajutor dat sinistraţilor în istoria Statelor Unite. La San Francisco, Teatrul Conservatorului American s'a dărâmat şi FEMA a donat $9,3 milioane pentru reconstrucţie, plus alte $44 milioane pentru reclădirea universităţii de stat de la Palo Alto, California. După ce mass media a căzut în extaz faţă de atâta generozitate luni în şir, în Februarie 1996 directorul FEMEi a fost inclus în cabinet şi ridicat la rang de ministru.

Între 1982 şi 1992 bugetul vizibil al FEMEi era de $243 milioane pentru ajutorarea sinistraţilor şi $2,9 miliarde pentru "alte scopuri" (oare care-or fi alea?). În Februarie 1997 FEMA a depus cererea pentru bugetul pe anul fiscal Octombrie 1997-Octombrie 1998, unde cerea $2,4 miliarde pentru necesităţi reale şi previzibile, şi $5,8 miliarde pentru necesităţi care nu pot fi descrise. Suma de $6,2 milioane a fost cerută pentru a pune în aplicare legea lui Clinton împotriva "terorismului" [adică împotriva dizidenţilor]. Această sumă modestă serveşte doar pentru a stabili o intrare contabilicească în spre care să poată fi canalizate apoi sumele fără scop specific. În 1992, Biroul General

Contabil a examinat cheltuielile FEMEi şi a găsit că mai puţin de 10 % din bugetul ei fusese cheltuit pentru ajutorarea sinistraţilor după uragane, furtuni şi alte dezastre naturale (Roland C. Eyars, "FEMA: Blueprint for Tyranny I, în *Media Bypass*, Iulie 1997, pp. 24-28).

Rolul FEMEi ar trebui să fie de a ajuta sinistraţii dezastrelor naturale, şi dezastrele naturale se vor înmulţi în Statele Unite în următorii ani, zice Evelyn Browning Garriss, căci ciclul de 100 de ani de climă egală şi plăcută în America se apropie de sfârşit şi continentul american îşi va recăpăta înfăţişarea obişnuită cu extreme climaterice şi uragane violente. Activitatea solară extrem de scăzută din ultimii 30 de ani face loc unei activităţi solare mai ridicate care crează curenţi geomagnetici care la rândul lor provoacă dezastre electrice, ca distrugerea transformatoarelor de la uzina electrică din Quebec din Martie 1989. Furtunile solare afectează şi sateliţii de telecomunicaţii; în 1997 satelitul Telstar 401 al firmei AT&T a fost distrus astfel. Dar în ultimele zeci de ani guvernul a omis operaţiile de întreţinere a infrastructurii, lucru fără prea mare importanţă în iernile blânde din anii 1980, dar periculos când America îşi reia clima aspră şi duşmănoasă care-i este caracteristică. Infrastructura râurilor navigabile este veche de 40 de ani şi n'a mai fost întreţinută; drept rezultat inundaţiile au devenit frecvente şi dezastruoase; dacă în 1963 erau cam 2 inundaţii mari în cinci ani, acum sunt 24, şi numărul inundaţiilor în care mor peste 100 de persoane s'a dublat (*The Spotlight*, 7 Iulie 1997, pp. 16-19). Terenul e pregătit pentru FEMA.

*

Alexandr Soljeniţân a ridicat vălul de pe faţa comunismului pentru mulţi occidentali care repetau tâmp propaganda celui de-al doilea război mondial despre crimele poporului german şi superioritatea imperiului sovietic. A sosit în America plin de iluzii despre "lumea liberă" pe care le-a pierdut foarte repede şi s'a reîntors în Rusia, de unde se străduieşte să deschidă ochii occidentului a doua oară. Căci după ce mulţi occidentali au renunţat la credinţa lor că Uniunea Sovietică este raiul pe pământ care trebuie ajutat din toate puterile, s'a înscenat şarada "căderii comunismului" în 1989, în care unii comunişti ca Ceauşescu au fost chiar împuşcaţi (căci şi el, ca şi alte marionete ale ocultei, putea fi înlăturat după ce-şi făcuse treaba) - şi occidentul doarme din nou legănat în visul că a dispărut comunismul de pe pământ. Dar, zicea Soljeniţân în Decembrie 1996, în Rusia astăzi "libertatea presei este o iluzie, căci proprietarii ziarelor interzic cu stricteţe discutarea problemelor de mare importanţă, iar în regiunile mai îndepărtate ale ţării ziarele sunt direct sub ameninţarea autorităţilor provinciale. Democraţia în sensul propriu al cuvântului înseamnă că poporul se conduce, un sistem în care poporul realmente controlează viaţa sa zilnică şi poate

influenţa cursul soartei sale istorice. Astăzi în Rusia nu există aşa ceva. În August 1991 au fost abolite formal sovietele de deputaţi, care şi aşa erau doar faţade pentru tirania partidului. Dar de atunci rezistenţa unită a maşinei prezidenţiale, guvernul, Duma de stat, conducătorii partidelor politice şi majoritatea guvernatorilor au împiedecat formarea oricăror forme de guvernare locală.... Tot ce există e ierarhia guvernului, de la preşedinte şi guvernul naţional în jos. Această ierarhie e dublată de o a doua structură compusă din cei numiţi de preşedinte ca 'reprezentanţi' (spioni) în fiecare regiune. Constituţia din 1993 votată în grabă de o manieră dubioasă, geme sub puterea preşedintelui. ... În cadrul acestei structuri de putere, alegerile prezidenţiale, din 4 în 4 ani, sunt cele mai importante pentru soarta naţiunii. Dar alegerile din 1996 n'au fost o ocazie de deliberări serioase, şi nici n'ar fi putut fi. ... n'au fost dezbateri în campanie sau discursuri cu oarecare conţinut. Nimeni n'a discutat măcar programul candidaţilor." Programul a fost publicat cu 10 zile înainte de alegeri şi consta din circa 200 de pagini de vorbărie vagă, iar între timp televiziunea făcea propagandă masivă în favoarea lui Ielţân care era preşedinte. Dar atât Ielţân cât şi contracandidatul său, Juganov, sunt vinovaţi de crime împotriva poporului rus; oferindu-i-se ocazia de a dezbate alegerile la canalul de televiziune chipurile independent NTV, Soljeniţân a căutat să arate acest lucru, îndemnând alegătorii să-i respingă pe ambii şi să amâne alegerile pentru a permite şi unor oameni cinstiţi să candideze. NTV i-a editat şi ciopârţit expunerea la 2 minute de fraze incomplete şi disparate tăiate astfel încât să devină incoerente. "Nu avem un copac al statului crescut din rădăcini ci un par înfipt în pământ, sau aşa cum stau lucrurile astăzi, mai degrabă un stâlp de fier", spune Soljeniţân. "**Membrii acestei oligarhii sunt făcuţi din poftă de putere combinată cu calcule mercenare** [sublinierea noastră]. ... cercurile conducătoare nu s'au arătat deloc a fi superioare moralmente comuniştilor dinaintea lor. Rusia e epuizată de elementul criminal, de transferul averii naţionale în valoare de miliarde de dolari în mâinile unor particulari. N'a fost condamnată nici o singură mare crimă, şi n'a avut loc nici un singur proces public. ... Între timp, deoarece Curtea Constituţională e doar o jucărie şi Duma de Stat se ocupă doar de cea mai slabă supraveghere, o duzină de 'consilii' (începând cu faimosul 'Consiliu al Securităţii') şi 'comisii' (cu personalul lor proliferat instantaneu) iau naştere în jurul preşedintelui. Constituţia nu prevede aceste agenţii, care formează un guvern paralel cu ramurile sale ministeriale, creând un sistem de guvernare haotic şi iresponsabil" **Ai zice că Soljeniţân descrie Statele Unite!**

"Nu demult", continuă Soljeniţân, "ziceam că nu poate exista o birocraţie mai absurdă şi mai greoaie

decât cea a regimului comunist. Dar în ultimii 10 ani birocraţia s'a *dublat* şi *triplat* ca număr, pe spinarea unei naţiuni reduse la sapă de lemn. ... cei care au iniţiativă şi talent în cea mai mare măsură găsesc puţine ocazii să-şi manifeste puterile creatoare, împiedecaţi de birocraţie la fiecare pas". **Ai zice că e vorba de ţările occidentale astăzi!**

"În alte ţări, situaţia de azi a Rusiei ar ajunge ca să provoace o explozie majoră. Dar după 70 de ani de sângerare continuă, după anihilarea selectivă a elementelor active şi protestatare, şi acum după 10 ani de coborâre într'o mizerie de mase, Rusia nu mai are putere pentru o astfel de explozie, şi nu prevedem nici una," zice Soljenitân. **Ai zice că vorbeşte despre America!**

"După ce-a lansat cu multă zarvă lozinca perestroicăi, Dl. Gorbaciov s'a preocupat probabil de trecerea lină a cadrelor de partid în noile structuri economice şi protejarea resurselor băneşti ale partidului. N'a făcut nimic ca să creeze manufacturi particulare mici şi mijlocii, dar a ruinat legăturile verticale şi orizontale care menţineau economia comunistă existentă care funcţiona prost dar funcţiona", continuă Soljenitân. "Astfel Dl. Gorbaciov a deschis calea haosului economic, un proces augmentat de către 'reforma' lui Igor T. Gaidar şi 'privatizarea' lui Anatolii B. Ciubais". **Ai zice că e vorba de România!**

Liberalizarea preţurilor a lui Gaidar, arată Soljenitân, a permis producătorilor monopolişti care acaparaseră producţia să ridice preţurile scăzând nivelul producţiei, făcând ca o mare parte din populaţie să nu-şi mai poată permite multe bunuri de larg consum, sau chiar să nu poată cumpăra alimente. Cealaltă acţiune a fost campania de "privatizare", în care s'au emis cetăţenilor cupoane care să-i facă stăpâni pe averea naţională în mod proporţional. În realitate doar o foarte mică parte din avere e acoperită de acele cupoane; majoritatea întreprinderilor şi averii acumulate a ajuns în mâinile unor politruci bişniţari care nici nu se pricep la producţie şi nici n'au de gând să înveţe, preocupându-se doar de profituri uşoare. Şi haosul economic rus este încununat de bandele mafiote care jefuiesc ţara acumulând averea. "Distanţa dintre clica bogată şi majoritatea pauperizată a populaţiei este azi de proporţii nemaiîntâlnite în occident sau în Rusia dinainte de revoluţie [din 1917]. În fiecare an peste $25 miliarde se scurg în conturi private din străinătate", zice Soljenitân (*Criminal Politics*, 31 Ianuarie 1997, pp. 18-20).

Cât de reală este căderea comunismului vedem zilnic. Dintre cei 19.350 de poliţişti berlinezi, 8.800 sunt poliţişti ai fostului Berlin de Est, şi doar 302 au fost refuzaţi ca foşti securişti. În 1993 Markus Wolf, fostul şef al spionilor est-germani, a fost condamnat pentru trădare şi luare de mită dar în 1995 condamnarea a fost anulată. Iar gulagurile sovietice au rămas tot

acolo unde erau, cu aceiaşi prizonieri muncind şi murind în ele. Christopher Story de la revista britanică *Soviet Analyst* arată că la uzinele de uraniu din Krasnoiarsk şi Acinsk Glinozemnâi toţi deţinuţii au preferat să rămână "în mod voluntar" în lagăr şi să continue să moară de boala de iradiere, după "căderea comunismului" (*The New American*, 31 Martie 1997, p. 12). Puterea sovietică se regrupează şi se întăreşte sub altă mască după "căderea comunismului". În Tadjikistan, unde guvernul local cuprindea "foşti" comunişti dar şi islamici fundamentalişti, agentura sovietică s'a deghizat în "frontul popular" (ca şi Frontul Salvării Naţionale din România) organizat în jurul unor foşti conducători de colhoz local din Kulob cu ajutorul unui număr de ofiţeri ruşi. În 1993 "frontul popular" a răsturnat guvernul tadjic şi atunci au început să sosească de la Moscova "ajutoarele", inclusiv o armată de 20.000 de securişti KGB, urmaţi de alţi 6.000 de "menţinători ai păcii". Rusia a bombardat satele tadjice şi refugiaţii care căutau să scape în Afganistan, măcelărindu-i; Naţiunile Unite n'au zis nimic. Iar occidentul a răsunat de proteste când rebelii tadjici chipurile au răpit un salariat ONU şi un ziarist rus; în realitate, zice Nancy DeWolf Smith în *The Wall Street Journal* (19 Februarie 1997), răpirea asta şi alte acte teroriste sunt opera agenţilor provocatori antrenaţi de KGB, Rizvon şi Bakhrom Sodirov, care-şi continuă cariera de torturare a civililor sub ochii indulgenţi ai observatorilor Naţiunilor Unite care sprijină guvernul cripto-sovietic (*The New American*, 31 Martie 1997, pp. 12-13).

Naţiunile Unite şi administraţia Clinton sprijină din toate puterile cripto-comunismul renăscut sub noua mască. În Octombrie 1993 preşedintele american Bill Clinton a avut o întrevedere cu banditul mafiot Grigorii Lunacearski, despre care Congresul se străduieşte degeaba să afle amănunte de 4 ani de zile, interval în care alţi bandiţi sovietici au strâns legăturile cu Casa Albă: mafiotul Vladimir Guzinski s'a întâlnit cu vice-preşedintele Al Gore. Convergenţa sovieto-americană se înfăptuieşte prin cooperarea în "explorarea spaţială, ştiinţă şi tehnologie, conversia apărării, iniţiative ecologice, problemele sănătăţii publice,industria agricolă [uzinele de carne vie], şi dezvoltarea economică". Pentru efectuarea convergenţei au sosit la Washington în Februarie 1997 primul ministru rus Cernomârdin însoţit de mafiotul şi bancherul Guzinski, fost director la banca Most care are o armată personală de peste 1.000 de mercenari, majoritatea KGB-işti. Unul dintre intimii lui Guzinski este Filipp Bobkov, KGB-ist de frunte de pe vremea lui Beria care n'a căzut de la putere după căderea nici a lui Beria şi nici a unui alt şef al KGB-ului, şi nici n'a fost condamnat pentru participarea lui la puciul anti-Gorbaciovist din August 1991. Bobkov este extrem de priceput în

aţâţarea conflictelor etnice şi religioase care servesc apoi drept pretext pentru "restabilirea ordinei" de către KGB. Bobkov cu alţi câţiva ex-KGB-işti constituie grupul traficanţilor de stupefiante moscoviţi care controlează stupefiantele în tot imperiul "fost" sovietic. Unul din asociaţii lui, după părerea lui Victor Yasmann, este Usman Imaiev, ales ca să medieze între ceceni şi Moscova. Prins de trupele ruseşti şi dus la Moscova în Octombrie 1994, a fost eliberat imediat şi s'a reîntors în Cecenia. Imaiev colaborează strâns cu vice-preşedintele îngus Agapov, fost locotenent general KGB care are legături puternice în Pakistan şi Afganistan, inclusiv cu mujahedinii, şi cu traficanţii de stupefiante în toată Asia Centrală sovietică (*The New American*, 31 Martie 1997, pp. 15-16).

Analistul rus Yasmann crede că "în occident, mafia operează la marginea vieţii publice, dar în Rusia, criminalitatea organizată include o mare parte din elita politică rusă şi-i include tocmai pe acei care ar trebui să lupte împotriva criminalilor" (*ibidem*, p. 16). Asta spune Yasmann pentru că nu ştie că traficul de stupefiante în Statele Unite se bucură de oblăduirea şi participarea preşedintelui Bill Clinton şi a preşedintelui precedent George Bush. Dar în Statele Unite sovietizarea este de dată mai recentă şi ticăloşia generală mai este încă acoperită de rămăşiţele de cinste şi onoare pre-sovietice. La 23 August 1990, Nicolai Krucin, Director Administrativ al Partidului Comunist Sovietic, a emis circulara "Măsuri de urgenţă pentru organizarea activităţii comerciale şi externe economice a partidului", care preconizează întreprinderi mixte cu occidentul care să "creeze în mod sistematic o economie de partid 'invizibilă'". Un an mai târziu şeful KGB-ului Vladimir Kriucikov a emis ordinul de "apărare a reformelor economice" împotriva "noului element criminal" - adică apărarea economiei invizibile a partidului. În 1992 după Yasmann cel puţin 80 % din întreprinderile mixte din Federaţia rusă erau în mâna KGB-ului sau infiltrate de el. În "piaţa liberă" rusă, competiţia se rezolvă adesea prin asasinat. Revista *Forbes* scria în Decembrie 1996 că Ivan Kivelidi, fondatorul Mesei Rotunde Comerciale ruse, fusese asasinat în 1995 cu o toxină cu care fusese unsă ceaşca lui din care bea cafeaua, asasinat tipic stilului KGB-ist. Afacerile sunt în Rusia astăzi ce erau în Chicago pe vremea lui Al Capone; întreprinderile girează bande de mercenari care operează industria şantajului şi prostituţiei, care constituie, zice Yasmann, bugetul "umed" al întreprinderii.

În acest tip de afaceri investesc Statele Unite banii contribuabililor. În Iulie 1996 vice-preşedintele american Al Gore întâlnindu-se cu primul ministru rus Cernomârdin a anunţat crearea unui împrumut de $400 milioane dirijat de banca lui Rockefeller, Chase Manhattan, şi garantat de Overseas Private Investment Corporation - adică de

cetăţeanul de rând. În Februarie 1997 Gore şi Cernomârdin s'au întâlnit cu reprezentanţi ai întreprinderilor Amoco, Motorola, Caterpillar, Cargill şi Archer Daniels Midland pentru stabilirea unei mai strânse colaborări. Aşa colaborase magnatul american Armand Hammer cu Lenin şi apoi cu Stalin timp de 70 de ani, răsplătit cu premiul Lenin pentru ticăloşiile la care a pus umărul cu atâta zel. Armand Hammer fusese ajutat de senatorul american Albert Gore, tatăl actualului vice-preşedinte şi partener de afaceri cu Armand Hammer (*ibidem*, pp. 16-17).

Dar nu numai în afaceri colaborează Statele Unite cu mafioţii sovietici. În Mai 1991, Gorbaciov, pe atunci preşedinte sovietic, a semnat legea "reformei Securităţii" care dădea puteri extraordinare KGB-ului pentru "combaterea terorismului". Cum nu se definea nici "terorismul" şi nici ce constituie "dezordinea publică", s'a văzut curând că "teroriştii" erau dizidenţii, criticii regimului şi separatiştii. Preşedintele american Bill Clinton a copiat legea lui Gorbaciov în decretul său prezidenţial PDD 39, de care nu auzise nimeni până în Mai 1997, dar care constituie un sistem de centralizare a activităţii a 16 agenţii federale "cu privire la terorismul domestic". Cine sunt "teroriştii" în Statele Unite? Louis Freeh, directorul FBI-ului (Feberal Bureau of Investigation), îi defineşte ca fiind acei "indivizi, şi de asemenea organizaţii, care au o ideologie care suspectează guvernul şi mai ales guvernul federal de conspiraţii mondiale". Adică "teroriştii" nu sunt cei care asasinează şi distrug ci cei care nu gândesc pe linie. Terorismul este definit de Louis Freeh ca "ideologii care nu consună principiilor guvernului federal". Clarificându-şi astfel imaginea despre adversar şi găsind că au acelaşi adversar, adică cetăţeanul care nu gândeşte pe linie, agenţia succesoare KGB-ului şi FBI-ul s'au îmbrăţişat ca "parteneri în combaterea terorismului". La 4 Iulie 1994, Louis Freeh şi Serghei Stepaşin de la Serviciul Federal al Securităţii ruse au semnat un acord cu privire la eforturi comune, eforturi care erau deja comune neoficial de ani de zile, după cum citim în cartea lui John Marks şi Igor Beliaev din 1991 *Common Ground on Terrorism: Soviet-American cooperation Against the Politics of Terror*. Încă în 1989, scriu autorii, KGB-ul colabora cu CIA-ul, Intelligence Service-ul britanic, mossadul israelian, şi alte servicii occidentale; în Martie 1989 ministrul de externe sovietic Şevardnadze şi secretarul de stat american James Baker încheiaseră un acord, şi în Iunie guvernele lor duceau discuţii oficiale despre colaborarea "împotriva terorismului". Dar Anatolii Goliţân, fugit din Uniunea Sovietică, este de părere că colaborarea sovietică nu e total lipsită de rezerve şi că KGB-ul şi succesorul lui adună informaţii despre Statele Unite dar nu oferă

informaţii similare despre armamentul rus furnizat Libiei sau despre antrenarea de teroriştii în şcolile militare sovietice. Duşmanul lor comun rămân însă dizidenţii.

În Martie 1995 Boris Ielţân a emis un "Edict de combatere a fascismului şi alte forme de extremism politic." "Extremismul" este, zice Ielţân, cel care incită la "ură socială, rasială, etnică ori religioasă"; şi Ielţân ordonă suprimarea "materialelor tipărite, filmelor, fotografiilor, şi materialului vizual care propagă fascismul şi promovează ură socială, rasială, etnică ori religioasă". Ziarista Amy Knight era de faţă în Piaţa Lubianka când Serghei Stepaşin a prezidat la o conferinţă de prelucrare a edictului câteva zile mai târziu şi a ajuns la concluzia că securitatea rusă este instruită să aresteze "pe oricine se opune lui Ielţân". Pe cine vor aresta colegii lui Stepaşin în Statele Unite? Konrad Kellen, de la RAND Corporation, corporaţia care servise de intermediar în apropierea iniţială dintre KGB şi FBI, recomandă în raportul RAND despre "Terorism, Violenţă şi Insurecţie" ca în centrul atenţiei să fie "terorismul de dreapta", căci cel de stânga, zice el, nu prea există. Dificultatea constă în faptul că ideile "teroriştilor de dreapta" se bucură de simpatie în masele largi ale publicului, zice Kellen; de aceea trebuie discreditaţi patrioţii şi trebuie convins publicul că patriotismul este de fapt extremism şi terorism, că "ceea ce-l defineşte pe patriotul extremist este extremismul său, nu patriotismul său. El este literalmente 'duşmanul poporului' şi-al patriei sale. Numai dacă este văzut astfel se va găsi o metodă eficientă de a trata terorismul domestic". Întâi, zice Kellen, agenţii guvernului federal trebuie să infiltreze şi să spioneze grupurile "extremiste", fără să se sinchisească de drepturile garantate prin Constituţie, şi trebuie adunate informaţii despre vederile lor, finanţele lor, cât sunt de înarmaţi, de antrenaţi şi de cunoscuţi. Pentru acestă masivă spionare guvernul trebuie să creeze, scrie Kellen, o ramură specială guvernamentală care "să adune, să analizeze şi să divulge public tot ce spun aceşte grupuri şi membrii lor individuali la adunări, în broşuri, chiar în convorbiri intime telefonice." Apoi trebuie dezlănţuit împotriva lor un război psihologic dezvăluindu-se că au sute de mii, chiar milioane, de simpatizanţi, şi arătându-i pe toţi ca pe nişte criminali politici care vor să distrugă instituţiile democratice americane. Paralel cu ofensiva aceasta trebuie proliferate legile care să interzică "răspândirea urii prin radio sau alte mijloace, inclusiv vorbirea în public... Nu putem eradica terorismul dacă nu luăm măsuri împotriva celor ce au vorbe pline de ură... Membrii Congresului care insistă că aceste vorbe pline de ură sunt 'libertatea cuvântului' protejată de primul amendament [la Constituţie], şi că nu se poate şi nu trebuie să se facă nimic împotriva ei ... nu-şi fac datoria democratică". Deci în lumea chipurile "liberă" nu e voie să gândeşti ne-pe-linie, sau să vorbeşti ne-pe-linie, căci eşti arestat ca "terorist" şi eventual pieri în închisoare în condiţii misterioase ca Maynard Campbell, pamfletar ne-pe-linie, sau Kenneth Trennedew, asasinat pentru nesupunere imediată.

FBI-ul pune la inimă recomandările lui Ielţân şi ale lui Kellen. Recent miliţiile populare din Arizona, Washington, Georgia, şi West Virginia au fost infiltrate şi membri valoroşi au fost arestaţi prin înscenări primitiv cusute cu aţă albă (în Georgia, informatorul guvernului a recunoscut candid că el pusese materialul exploziv pe proprietatea acuzatului fără ştirea acuzatului - dar cu toate acestea acuzatul a fost condamnat pentru ceea ce nu făcuse) (*The New American*, Iulie 1997, pp. 15-17).

*

Joseph Sobran, jurnalist ale cărui articole întotdeauna merită să fie citite, relatează cele auzite recent de la un sud-african. Albii care pot fugi părăsesc Africa de Sud, care sub Nelson Mandela se scufundă tot mai adânc în haos, crimă şi vărsare de sânge. Guvernul este malign şi incompetent, şi lucrează pe premiza că averea nu se crează ci se jefuieşte. Toţi cunoscuţii povestitorului fuseseră jefuiţi de maşina lor la drumul mare, şi unul din vecinii lui întorcându-se acasă şi-a găsit servitoarea cu gâtul tăiat şi casa golită de mobilă. Dar criminalitatea nu e îndreptată împotriva albilor numai; dimpotrivă, negrii suferă mai mult decât albii la mâna bandiţilor negri; albii sunt doar furaţi, dar negrii sunt de predilecţie violaţi şi asasinaţi de fraţii lor negri. Închisorile au fost golite, revărsând toţi ucigaşii asupra populaţiei (Nelson Mandela e unul dintre ei), cărora li s'au asociat milioane de imigranţi din naţiunile învecinate care se grăbesc să vină să participe la jaful general (*The Wanderer*, Septembrie 1996, *apud Gospel Ministry News*, Aprilie-Mai 1997, p. 4).

*

Dr. Brock este un separatist negru pe care-l supără Muzeul Holocaustului din Washington, întreţinut de goimii americani cu $45 milioane anual. S'a apucat să facă unele comparaţii. Astfel, din *Almanahul Lumii*, rezultă că populaţia evreiască în lume era în 1934 de 15.630.000, şi în 1945 era de 15.192.089 de persoane. **Unde este diferenţa de 6 milioane?** Raportul Crucii Roşii Internaţionale scrie clar: "În Germania au murit 350.000 de evrei în timpul celui de-al doilea război mondial din toate cauzele". Archivele Vaticanului arată că în timpul celui de-al doilea război mondial au murit în Germania între 300.000 şi 400.000 de evrei din toate cauzele, inclusiv de bătrâneţe. Dar, zice Dr. Brock, citind *Arhipelagul Gulag* al lui Soljenîţân afli că până în 1963 guvernul evreiesc "rus" a ucis 66.000.000 de oameni, majoritatea creştini. Foarte eficace era Lazar Moiseievici Kaganovici, care, arată Stuart Kahan, era un evreu rus care anihilând sate întregi în Ucraina a asasinat peste 6 milioane de creştini

şi evrei laolaltă. Generalul Eisenhower, evreu şi el, a ucis prin înfometare peste un milion de prizonieri de război germani; când Crucea Roşie Internaţională a încercat să le distribuie alimente, Generalul Eisenhower n'a permis asta; şi când soldaţii americani au încercat să hrănească pe ascuns prizonierii de război germani pe care-i vedeau murind de foame în oribilele lagăre de exterminare ale lui Eisenhower, au fost ameninţaţi cu împuşcarea. De ce n'avem muzee ale acestor holocausturi reale, se întreabă Dr. Brock, de ce avem doar un Muzeu al unui holocaust care n'a avut loc? (*Gospel Ministry News*, Aprilie-Mai 1997, pp. 3-4).

*

Faptul că americanii au dreptul de port-armă este un obstacol în calea neo-feudalismului Noii Ordini Mondiale. De aceea executanţii programului ocultei se străduiesc să înscneze şi să execute atacuri sângeroase ca bomba de la Oklahoma City în care şi-au pierdut viaţa 168 de oameni (în realitate 169, căci piciorul unui misterios necunoscut a fost găsit printre dărâmături dar persoana lui n'a fost niciodată identificată) care să servească drept pretexte pentru dezarmarea cetăţeanului. Dar dezarmarea peonilor este planul Organizaţiei Naţiunilor Unite, nu numai al clintoniştilor. În numărul din 24 Mai 1994, *The Washington Times* scria că administraţia lui Clinton participă în discutarea modalităţii în care Naţiunile Unite vor controla fabricarea şi vânzarea de arme către civili. Comisia pentru Dezarmare a Naţiunilor Unite a adoptat , scrie Charles J. Hanley, un program pentru realizarea "controlului global asupra armelor". Dar cum Clinton se vroia reales preşedinte, a rămas în culise lăsând Japonia, Canada şi Columbia să facă agitaţie pentru confiscarea armelor de la peoni. Japonia, ţară în care cetăţeanul are mai puţine drepturi decât în aproape orice altă ţară din lume, a înaintat la ONU Rezoluţia no. 9, în care propune reducerea armelor de foc în toată lumea, interzicerea posesiunii armelor de tip militar de către particulari, limitarea vânzării de arme de foc către particulari, vânzarea făcându-se doar pe bază de permis, înregistrarea în computere a tuturor armelor, şi interzicerea pistoalelor pentru oricine înafară de poliţişti şi cluburile de trăgători. Delegatul japonez la conferinţa ONU despre criminalitate de la Cairo a declarat că siguranţa cetăţeanului trebuie să vină de la guvern, şi cetăţeanul nu trebuie să aibă arme cu care să se apere. În 1995, Boutros Boutros-Ghali, pe atunci Secretar General al ONU, a cerut dezarmarea generală şi confiscarea armelor mici în *Suplementul la Agenda Păcii*; căci pentru Boutros-Ghali, ca şi pentru Lenin şi Stalin, pacea înseamnă anihilarea adversarilor. Rezoluţia ONU 43/75 I din 1988 cerea "controlul absolut asupra fabricării armelor, vânzării armelor, posesiunii şi folosirii armelor". În Columbia

acest control absolut a dezarmat toţi cetăţenii cinstiţi lăsând doar bandiţilor traficanţi de stupefiante armele de foc. Dar, zice un diplomat columbian, de vină este "faptul că în Statele Unite poţi cumpăra şi vinde arme." Acelaşi motiv este invocat şi de guvernul Mexicului, care are reputaţia unuia dintre cele mai corupte şi putrede guverne din lume şi unde iobagii sunt total dezarmaţi şi la cheremul bandiţilor oficiali şi neoficiali. În 1994 ambasadorul columbian Luis Fernando Jaramillo a depus un raport în care cere "măsuri extreme" pentru controlul asupra armelor şi "armonizarea legislaţiei şi procedurilor administrative care să permită aplicarea în toate ţările a unor standarde şi măsuri uniforme de control asupra armelor, reglementând importul şi exportul armelor." În secret şi pe ascuns Uniunea Europeană a redactat o directivă pentru stabilirea de standarde pentru toate ţările participante cu privire la posesiunea, folosirea şi comercializarea puştilor de vânătoare şi tir. Pentru a pregăti publicul să accepte această servitudine, s'a echipat şi trimis dementul care a împuşcat 16 copii într'o şcoală din Scoţia în Martie 1996. Între timp, Statele Unite, Japonia şi Canada emit propuneri pentru controlul asupra armelor folosite în sport, şi politruci ca Sarah Brady şi Charles Schumer fac presiuni pentru impunerea de tot felul de restricţii asupra manufacturierilor de arme de foc, pe care diverşi avocaţi vor să-i acţioneze în justiţie dacă vreuna din armele fabricate de ei a ajuns pe mâna vreunui răufăcător care a folosit-o în mod ilegal.

În 1995 în Canada s'a votat legea C-68 care cere tuturor canadienilor să-şi înregistreze armele până în anul 2001, şi interzice aproape 60 % din armele de foc ale canadienilor. În Australia s'a înscenat în 1996 un masacru în urma căruia guvernul a impus imediat restricţii asupra armelor semiautomate şi înregistrarea tuturor armelor. În 1991, procuroarea generală Janet Reno, vorbind în faţa membrilor lojei masonice exclusiv evreieşti B'nai B'rith, a declarat că "cel mai bun mijloc de combatere a criminalităţii în Statele Unite este de a face ilegală posesiunea oricărei arme de foc de către populaţia civilă". Iar cu confiscarea armelor de foc vor fi însărcinaţi tot agenţii FBI şi BATF, cei pricepuţi în asasinarea mamelor cu copii în braţe, ca la Ruby Ridge, şi în masacrarea civililor, femeilor şi copiilor, ca la Waco, Texas (*Media Bypass*, Martie 1997, pp. 12-13).

Să nu uităm că primul lucru pe care l-au făcut invadatorii comunişti în România după 23 August 1944 a fost să confişte armele. Desigur, pentru binele românilor.

*

În efortul de a transforma naţiunile în sclavii neamului ales, elita plutocratică îşi îndreaptă atacul împotriva creştinismului sub toate formele. Directiva de la ONU realizată în şcolile de stat americane este înlocuirea pe cât posibil sau amalgamarea creştinismului cu

superstiţiile triburilor primitive, cu hinduism, animism, şamanism, voodoo, etc. În Kansas, o mamă a fost dată afară din incinta şcolii pentru că obiecta ca fetiţa ei să fie îndoctrinată cu hipnotism şi spiritism. Altă mamă a păţit la fel în Colorado, pentru că obiecta la îndoctrinarea cu animism la lecţiile de "ecologie". Două mame din New York au obiectat la predarea vrăjitoriei la orele de aritmetică, unde copii sub 10 ani erau învăţaţi să invoce spiritele să "intre în ei" în loc să înveţe adunarea. În 1988 părinţii din San Ramon, California, au obiectat la faptul că elevii erau obligaţi să vizioneze filme pornografice la şcoală, şi elevii au fost scutiţi de pornografie - anul acela doar. Căci în 1990 Curtea Superioară din California a decis că profesorii au dreptul să ceară elevilor să vizioneze filme pornografice, drept garantat de libertatea de expresie a profesorilor - libertate de expresie care însă nu-i permite nici unui profesor să fie creştin în incinta şcolii. Căci creştinismul înseamnă, după educatorii "progresişţi", maltratarea copiilor. Kathy Collins, fostă avocată a Departamentului Educaţiei Statului Iowa, arată că părinţii nu au dreptul să inspire idei crestine copiilor, şi că legea protejează copiii de maltratare ca aceea. Copiii trebuie crescuţi să fie şerbi supuşi Noii Ordini Mondiale, mulţumiţi să fie vite cu faţă umană, şi să n'aibă aspiraţii spirituale sau pretenţii la suflet individual. Nu numai copiii, dar şi părinţii lor trebuie înţărcaţi de creştinism, scrie Hillary Clinton, soţia preşedintelui american. Căci, zice ea frumos, "drepturile şi libertăţile individuale trebuie armonizate cu responsabilităţile şi obligaţiile personale."

Ideea despersonalizării şi eliminării sufletului unic individual nu e nouă. În 1946, psihiatrul Brock Chisholm, şeful Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii, a arătat că trebuie "eradicat conceptul de bine şi rău". Căci deosebirea dintre bine şi rău cauzează "frustare, inferioritate, nevroză, şi incapacitatea de a face universul locuibil", arată el. "Multă vreme s'a crezut în general că părinţii au dreptul să-şi impună punctul de vedere, minciuni despre temeri, superstiţii, prejudecăţi, uri sau credinţe asupra copiilor lor lipsiţi de apărare... Asta le-a cauzat nevroze... Cu orice preţ trebuie ... să eliminăm greşelile trecutului părinţilor noştri... Dacă n'o putem face cu binişorul, s'ar putea să fie nevoie s'o facem cu forţa sau chiar în mod brutal".

Adică: părinţii n'au dreptul să-şi înveţe copiii ce e bine şi ce e rău, căci asta le cauzează nevroze copiilor; de aceea părinţii vor fi opriţi de la aceasta chiar prin văsare de sânge.

În 1967 psihologul Hal Robinson, lucrând la un proiect finanţat de fundaţia Carnegie şi de guvernul american, a elaborat un proiect care să asigure creşterea preşcolarilor în cămine de zi pentru copii. După câţiva ani Kurt Waldheim, Secretarul General ONU, spunea într'o cuvântare ţinută la UNICEF: "Până

recent în majoritatea societăţilor părinţii erau în întregime responsabili de creşterea copiilor ... Acum e altfel... Procesul dezvoltării copiilor trebuie să fie treaba întregii societăţi - la nivel naţional şi internaţional. De la început conducătorii UNICEF-ului au înţeles asta." În 1981, educatorii americani au început să traducă în viaţă viziunea conducătorilor UNICEF-ului. Departamentul Educaţiei din Missouri a fost primul care a început să controleze cum îşi cresc părinţii copiii, sub pretextul ajutorării copiilor dezavantajaţi. În 5 ani, alte 40 de state participau la proiectul acesta, numit în mod mincinos "părinţii ca educatori" -*parents as teachers*, PAT. Apoi l-au adoptat alte 8 ţări; şi astăzi face parte din legea educaţiei americane numite Goal 2000, "Scopul anului 2000". O propagandă masivă a fost organizată prin care părinţii au fost făcuţi să creadă că ei participă efectiv la creşterea copiilor lor lăsându-se cooptaţi în organizaţii comune cu educatorii, în "parteneriate" în care în realitate li se pune căluşul în gură şi fac ce li se spune. Cei care, deziluzionaţi de aceste colaborări, caută să-şi păstreze drepturile părinteşti prin legi care să le consfinţească drepturile se văd amăgiţi şi încătuşaţi de legislaţii care nominal le apără drepturile şi în realitate le impun politica guvernului. Astfel, actul Drepturilor şi Responsabilităţilor Părinţilor din 1996 leagă drepturile părinţilor de obligaţia lor de a "alfabetiza" copiii şi a-i învăţa "despre civism". Dar "civismul" este definit a fi ceea ce vrea elita plutocratică să fie; în nici un caz dragostea de patrie, de familie şi de Christos. Iar "alfabetizarea" a fost definită să cuprindă "alfabetizarea istorică", la care se predă "respectul pentru cultura" canibalilor din Caraibe, a precolumbienilor care făceau sacrificii umane, etc.; "alfabetizarea etică" care elimină diferenţa dintre bine şi rău; "alfabetizarea culturală" care include predarea miturilor şi religiilor primitive (să nu uităm, creştinismul e interzis în şcolile de stat); "alfabetizarea economică" la care se predau noţiuni marxiste; şi "alfabetizarea sociopolitică" la care se predau diferite sisteme din perspectivele Noii Ordini Mondiale care impune socialismul global. Profesorul John Goodland subliniază că "ingineria socială progresistă trebuie să facă faţă unor situaţii care cer acţiuni globale acum... Trebuie să influenţăm părinţii şi publicul larg, altfel copiii înscrişi în programe cu orientare globală s'ar putea afla în conflict cu valorile luate drept bune acasă. Şi atunci instituţiile şcolare ar fi adesea cercetate şi ar trebui să dea înapoi". În 1996, guvernatorul statului Ohio a semnat o nouă lege a educaţiei care cere anumitor părinţi să frecventeze cursuri de reeducare, lipsind de la care se fac pasibili de pedeapsă (*Media Bypass*, Martie 1997, pp. 56-57).

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES

Traian Golea
901 N.E. 14th Avenue, Apt. 601
Hallandale, Florida 33009, U.S.A.